

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2000

Foregangsland = forbeholdsland

At det ikke er nogen ulempe at "stå udenfor", hvis alle andre forsøger at begå kollektivt selvmord, var et land som Svejts eksempel på under Anden Verdenskrig. Danmark blev dengang trukket ufrivilligt med i ragnarok, men i dag kan vi helt frit vælge: Skal vi "sidde med ved bordet" ved planlægningen af de europæiske landes fælles afgrundskurs, hvor den såkaldte indflydelse blot består i at vælge dødsmanden? Eller skal vi som i 1992-93 holde fast på at være foregangsland hvad angår forbehold mod de fremvæltende vanvidsforslag? Af disse kan senest nævnes EU-kommissionens forslag om mere liberale familiesammenføringsregler, der klart viser, at EU lægger an på at eksekvere FN's dødsdom over Europa: 135 mio. fremmede hertil inden år 2025.

På trods af debattens niveau herhjemme fore-

går den dog i et noget mere "restriktivt" toneleje end i de internationale fora, netop fordi folket hele tiden kan være med og derved holde jordforbindelsen. Herhjemme repræsenteres vanvid af internationalt karat primært af De Radikale, der som "løsning" på fremmedproblemet foreslår flere tildelinger af statsborgerskab - selve roden til alle "rettighederne" for de fremmede i Danmark! De Radikales klarsyn mht. mulighederne for et fredeligt samliv er stadig præget af deres store partifælle P. Munch, som i 1912 erklærede mulighederne for en verdenskrig "stadigt svindende". Men selv de aktuelle forslag fra Venstre og Konservative er falske løsninger, idet de ikke har fattet, at Danmarks svar over for den internationale udvikling må være forbehold, forbehold og atter forbehold.

Læs videre s. 2 og 32

Sværdets område

Vold og lovløshed er dagligdag i Danmark under den muslimske besættelse. Det er dog kun den forudsigelige konsekvens af islams mentalitet, der foragter os vantro.

Side 3, 14 og 22.

Hjemsendelse nødvendig

FN erklærede 1990'erne for hjemsendelsernes årti for verdens flygtninge. Mange lande fulgte opfordringen, men i Danmark gik det den stik modsatte vej.

Side 4.

Kriminalisering af kritik

Fordi Mogens Glistrup siger sandheden mere frimodigt end de fleste, står han igen midt i en "racisme"-sag. I sit forsvarsskrift argumenterer han for sin ret til at advare.

Side 7.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:
Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:
Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:
Danskeren@Danskeren.dk

Internet:
<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:
Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand
Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent
Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12

Lokale kontaktpersoner:

København:
Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 32 59 77 40
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:
Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(form. og red.medlem), tlf. 49 19 15 54,
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:
Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:
Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:
Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:
Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:
Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:
Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:
Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:
Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:
Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:
Afdelingsforstander P. H. Bering,
tlf. 98 14 71 12

"Som om"-politik

I mange år har politikerne været dygtige til at få det til at se ud, *som om* de har gjort noget ved masseindvandringen. Med velberåd hu er enkelte sager blev udvalgt, hvor politikerne har dokumenteret deres såkaldte restriktive politik ved "stå fast"-afledningsmanøvrer (fx Birte Weiss i den såkaldte Chitra-sag), mens titusinder derved har fået frit løb til at strømme ind ad bagdøren. Urimelighederne mangfoldiggjordes under Thorkild Simonsen, der lige fra starten gjorde det klart, at hans opgave skam ikke var at mindske tilstrømningen, men blot at lette "integrationen" – tåbernes magiske illusionsord, der dog blot har fungeret som en sovepude og "Sesam luk dig op" for yderligere titusinder vildtfremmede.

Man har såvist vendt og vredet sig for at undgå at tage fat på det egentlige problem: Den rene og skære tilstedeværelse af et stadigt stigende antal tredie verdensmennesker her i landet. Man skulle under presset fra den massive vælgerflugt tro, at "som om"-politikens illusionsmageris dage var talte, men sørme om ikke de toneangivende politikere fortsætter med at fremsætte pseudoløsninger. Socialministeren udnævner et latterligt "udrykningshold" med en lomme-Thorkild Simonsen i spidsen, der skal tage sig af den stigende fremmedkriminalitet. Simonsen himself vil nedsætte en kommission, der skal overveje, om hans såkaldte "opstramninger" er i overensstemmelse med de internationale konventioner. Derefter vil han med de socialdemokratiske borgmestre drøfte indgreb mod tvangsægteskaber og overfyldte fremmedlejligheder. Den utopiske tanke er, at udlændingemyndigheden ved hver ægtefællesammenføring skal bruge ressourcer på at granske hjerte og nyrer for at sikre sig, at den stakkels

pige nu også frivilligt lader sig ægte med den importerede husbond. Og ved at stille boligkrav ved familiesammenføringer bliver resultatet i den virkelige verden jo blot, at de stakkels fremmede får tildelt lejligheder, der muliggør den familiesammenføring, de har "krav" på. Eller at de svindler med deres boligforhold, hvorefter man alligevel ikke nænner at smide de uretmæssigt sammenførte ud.

De samme konsekvenser vil sikkert følge af Anders Fogh Rasmussens forslag om nul socialhjælp til indvandrere de første syv år. Efter et par år mister indvandrerens jobbet, men nu bor han her jo – har måske endog fundet sig en dansk feltmadras osv. –, og da man i liberalismens navn ikke vil smide ham ud og dog heller ikke kan have et kriminalitets-skabende subsistensløst fremmedproletariat gående, ved enhver hvad resultatet bliver. Fogh Rasmussen så klart, at det eneste alternativ til hans forslag var "pigtråd omkring Danmark". Det er netop for at undgå dette, at alle "som om"-løsningerne markedsføres så hektisk.

Imens kan kun de aller svageste danskere eller døende få plads på landets plejehjem. Og selv for dem er der oftest kun tid til det mest nødvendige, rapporterede Jyllands-Posten 26/12 99: "En ren ble, et bad om ugen, og en kærlig hånd i ny og næ. Og nogle steder risikerer gamle at blive direkte misrøgtet af et dårligt uddannet personale, der ikke magter det store antal meget svage gamle, med ydmygende behandling og overgreb til følge."

"Som om"-løsningerne for vore gamle og svage er en logisk konsekvens af "som om"-politikken mod masseindvandringen.

Indholdsfortegnelse

Bandithæren	side 3
Repatriering - den naturlige og positive løsning	side 4
Danmarks redning kræver ytringsfrihed	side 6
Det mener vi	side 8
Talerstolen	side 9
Set på nettet	side 11
Brevkassen	side 12

Spredning af den muslimske epidemi	side 14
Krigen med salamandrene	side 17
Splittelser og håb blandt Europas nationale	side 18
Danmark Rundt	side 20
Verden Rundt	side 23
Bøger og tidsskrifter	side 25
Indmeldelses- og bestillingskupen	side 32

Bandithæren

Isolerede lokale bander af unge fremmede (uf.er) afløses efterhånden af et velorganiseret og let mobiliserbart netværk af dem over hele landet. Hvad er svaret?

“Sydlandsk udseende”, “andengenerations-indvandrere”, “nye danskere”, når propagandasproget tager overhånd, og hvad man nu ellers kan finde på af betegnelser for den velkendte slags, der i årevis har hærget vore fremmedinficerede byer med vold, røveri og hærværk og forårsaget etniske bundvendinger af kriminalstatistikkerne, når da ellers politiet har fået lov til og været i stand til at tage fat på disse pragteksemplarer af Allahs nye krigere.

Stigende fremmedstyrke

Det synes politiet imidlertid at have stadig sværere ved. Det har forskellige årsager. En af de vigtigste er uden tvivl, at deres antal vokser stærkt og hastigt, og at deres selvtillid, hensynsløshed og voldelighed tiltager i takt dermed. Det kom tydeligt til udtryk ved “krystalnatten” på Nørrebro, hvor politiet valgte at overlade bydelen og dens beboere til fremmedbandernes rædselsherredømme i adskillige timer, indtil det havde mobiliseret tilstrækkelig store styrker til at tiltvinge sig adgang og trænge besættelsesmagten tilbage. Det var en besk anskuelsesundervisning i, hvilken magt de fremmede banditter allerede har skaffet sig. Måske også et forvarsel om den samme situation her som i flere fremmede storbyer, hvor politiet slet ikke kan komme i de fremmedbesatte kvarterer uden at optræde nærmest som militær slagstyrke.

En anden iøjnefaldende årsag er dog utvivlsomt, at banderne efterhånden har opbygget et netværk af forbindelser og kommunikation, der dækker hele landet og giver dem mulighed for med korteste varsel at samle betydelige styrker næsten hvorsomhelst, som det adskillige gange er demonstreret. Denne kommandostruktur bygger på udstrakt brug af mobiltelefoner, som de synes at have i massevis, og på rådighed over biler nok, hvor de så har dem fra. På den måde kan de på ingen tid samle en slagstyrke, hvor de vil, slå til, inden politiet får samlet sig sammen til modaktion, og ofte være væk, når ordensmagten arriverer.

Et typisk eksempel udspandt sig kort før jul på en restaurant ved Axeltorv i

København, hvor en enkelt uf. kom i skænderi med en dansker og måtte fortrække, men straks udenfor via mobiltelefon hidkaldte et tæskehold, der ankom i biler 10 mand høj og bl.a. med køller smadrede alt i værtshuset og tævede og skamferede den dansker, der havde vovet at udfordre deres sarte ære. Det tog dog åbenbart så lang tid, at politiet i dette tilfælde nåede at anholde hele banden – Politigården ligger nu også kun 2 minutters køretid derfra! (JP Kbh. 20/12 99).

Omtrent samtidig havde politiet efter tip held med ved en større styrkekonzentration fra nabokredse at forpurre en omfattende mobilisering af udenbys uf.er mod dørmænd i Slagelse. En vagthavende politimand sammenfattede begivenheden: “Vi har ikke tal på, hvor mange der ankom til byen. Nogle blev afvist på indfaldsvejene. Men det hele var tilsyneladende organiseret via de unges netværk.” (JP 20/12 99).

Politiets styrkestrategi

Politiets taktik med indsats af overlegne styrker, “show of power” som det åbenbart hedder på moderne amerikansk-dansk, gør dog nok generelt dets indsats meget gumpetung og afhængig af forhåndsviden om fjendens planer og af tilstedeværelsen af betydelige reservestyrker. Dette må selvsagt koste dyrt og mindske dets muligheder for at sætte ind på de mange andre områder, hvor dets indsats bliver stadig mere påkrævet. (JP 5/9 99).

Håbet om via de såkaldte “fædregrupper” at holde snor i uf.erne og derved aflaste politiet og kriminaliteten synes også at svinde. I flere tilfælde har det vist sig, at “fædrene” beskyttede uf.ernes skarnsstreger og selv var indblandet i grov kriminalitet. Politiet har derfor flere steder trukket følehornene til sig og opgivet forbindelse med “fædrene”. (JP 11/12 99; jf. s. 21).

Udsigterne for den løbende udvikling er derfor alt andet end lyse. Politiet frygter åbenbart større uroligheder, som det ikke får varsel om så betids, at det kan nå at opbygge den forudsatte overlegne styrke. “Jeg gruer for den dag, uroligheder af den art kommer uvarslet”, siger en næstformand i Dansk Politiforbund (JP 11/12 99).

Uf.erne gennemskuer selvfølgelig denne situation. Hvis de skulle være for tungnemme til det, skal deres “danske” hjælpere eller bagmænd i øvrigt nok gøre det for dem. De vil antagelig derfor gøre, hvad de kan til at forfine deres “hit and run” (slå til og forsvind)–taktik for at neutralisere politiets overmagtsstrategi. I det omfang det lykkes, har politiet, men især de udsatte danskere virkelig et problem.

Selvforvar og selvtægt

Danskerne vil så mere og mere være henvist til at forsvare sig selv bedst muligt mod banditterne. Dette kan være svært nok, men bliver navnlig problematisk på grund af vore politikeres og myndigheders nærmest paniske angst for borgernes selvhjælp. Det sås meget tydeligt efter Nørrebros “krystalnat”, hvor forretningsdrivende i lange timer var uden beskyttelse og prisgivet banditternes hærgen og plyndren. Da en enkelt lige efter vist på fjernsynet med et par sølle hamre og andet håndværktøj, han havde taget frem til forsvar mod nye angreb, tonede straks en alvorfuld politileder frem på skærmen og advarede på det kraftigste mod slig selvtægt, idet politiet ville sætte lige så beslutsomt ind mod den som mod fremmedvolden!

Efter omstændighederne måske en lidt uforståelig og næsten komisk trussel. Men det er naturligvis altid lettere at tage en bofast dansk forretningsdrivende ved vingebenet end fremmede banditter, der er gader væk, inden politiet har styrke nok til at byde dem stangen.

Med den fremmede bandevolds hastigt voksende trussel mod stadig større dele af det danske folk og politiets dermed mindskede evne til at varetage beskyttelsen af dem vil problemet om de truedes selvforvar dog, hvad enten det officielle Danmark piber eller synger, blive stedse mere påtrængende. Man kan i længden ikke dæmme op for folks vilje til selv at forsvare deres liv, førlighed, familie og ejendom, hvis de ikke ser anden udvej. (JP 30/12 99). Så vil modstandskampen skifte karakter fra kun at være åndens til også at være håndens.

S.D.

Repatriering - den naturlige og positive løsning

Mange lande fulgte FN's opfordring om at gøre halvfemserne til "repatrieringernes årti". I Danmark gik det den modsatte vej.

I 1992 erklærede FN's flygtningehøjkommissær Sadako Ogata, at 1990'erne skulle være "repatrieringernes årti", og det blev da også på globalt plan årtiet, hvor hjemsendelser af flygtninge fandt sted i et langt større omfang end i de foregående årtier. Det skønnes, at op imod 12 millioner flygtninge vendte hjem til deres oprindelsesland, særlig steder som Cambodia, Mozambique, Namibia, Angola, Eritrea og Liberia. Mens Danmark kæmpede bravt - under mediernes og mange politikeres moralprotester - for blot at få hjemsendt et par somaliere¹, returnerede Svejts mængder af afviste asylansøgere til Sri Lanka, Holland udviklede et hjemsendelses- og udviklingsprogram med Etiopien, Angola og Eritrea, og Italien returnerede illegale indvandrere til Tunesien og Marokko (jf. Danskeren 1998 nr. 5 s. 20). Fra u-lande kan som eksempel nævnes, at 360.000 blev repatrieret til Cambodia efter op til sytten års ophold i flygtningelejre i Thailand. De beløb, som udmærket kan anvendes til integrationen i u-landene, behøver ikke at være af størrelsesordenen som dem, Danmark gav i sin begrænsede somalier-eksport. Til genbosætning af over 400.000 flygtninge i Sudan beregnede FN således, at 262 mio. dollars ville være nødvendige, dvs. ca. 650 dollars eller 4500 kr. pr. person. Flygtningehøjkommissariatets 1994-96-program for genbosætning af 1,5 mio. mozambiquere var endog kun på 203 mio. dollars, dvs. 135 dollars eller knap 950 kr. pr. person². Selv i det blandt de humanitære så højt priste nye Sydafrika udlovede politiet dusør til dem, der assisterede med oplysninger, der kunne lede til pågribelse og deportation af mozambiquere, der stadig opholdt sig i landet efter udsendelserne.

Mens millioner af flygtninge altså blev udvekslet til nettopriser i den tredje verden, må det dog på minussiden noteres, at den europæiske tendens i 1990'erne generelt er gået mod at fokusere på integration

uden for oprindelseslandet. Som et ildevarslende tegn ophørte de fleste europæiske lande allerede omkring 1990 med at offentliggøre det årlige antal af repatrierede, og særlig EU-landenes tilbud om permanent ophold til over 100.000 bosniere konsoliderede denne skæbnesvangre kurs.

Hjemsendelse det normale

Skønt det gennem hele det tyvende århundrede har været normen, at overgangen fra konflikt til fred har været fulgt af hjemsendelse af eksilerede til oprindelseslandene³, er det i de senere år blevet hævdet som noget givet, at anerkendte flygtninge

(og andre fremmede) i Vesten har en uanstastelig ret til selv at bestemme, om de for altid vil forblive i det land, der humanitært gav dem "midlertidig" beskyttelse. Enhver hjemsendelse skulle - hvis den undtagelsesvis endelig fandt sted - for alt i verden være *frivillig*. Desuden blev det i løbet af 1980'erne anerkendt som en lige så indiskutabel forudsætning, at den frivillige hjemrejse skulle finde sted med "værdighed" - hvorved døren blev åbnet på vid gab for en strøm af krav fra menneskerettighedslobbyister m.fl., der efterhånden stillede uopfyldelige krav til næsten enhver hjemsendelse. "Værdighed"

Repatrieringens mulighed

Efter at Grækenland i de senere år har oplevet en indstrømning på næsten en million udlændinge, ca. halvdelen af dem illegale, blev albaner-indstrømningen i kølvandet på Kosovo-krigen sidste år dråben, der fik bægeret til at flyde over. I forvejen var albanerne i Grækenland berygtede for deres kriminalitet.

I juli sidste år slog Athens politi derfor til og indfangede i en enkelt operation over tusind personer over hele byen. De fleste blev overrasket af politiet tidligt om morgenen på de pladser og i de forladede bygninger, hvor de holdt til. De blev i første omgang bragt til et fodboldstadion i busser med bevæbnede vagter for at få kontrolleret deres papirer. De fleste af dem viste sig at være illegalt indrejste unge albanske mænd. De blev hurtigt eskorteret i politibevogtede busser til den albanske grænse. Indfangningsoperationen fortsatte succesfuldt de følgende dage indtil over 3000 var repatrieret.

Albanien protesterede indigneret over den angiveligt "voldelige" aktion, og landets udenrigsminister rejste til Athen for at beklage sig til sin græske

kollega. Grækenland forsvarede dog operationen med henvisning til nødvendigheden af at begrænse den svulmende illegale indvandring.

I slutningen af 1998 havde FN's flygtningehøjkommissariat i øvrigt udtrykt bekymring over, at flygtninge fra Mellemøsten i månedsvis havde måttet vente i Grækenland uden at man der havde taget sig af dem. Andre var blevet returneret til Tyrkiet, uden at de havde fået chance for at søge om asyl. Men protesterne herover afholdt altså ikke Grækenland fra også senere at hævde sin selvfølgeligelige ret.

Protesterne mod Grækenland afskrækkede senest heller ikke den tyske indenrigsminister Otto Schily fra i november at lægge planer for, at i Tyskland indrejste flygtninge, som opfylder visse betingelser, får forelagt en deadline, hvorpå de senest skal forlade landet igen. Vel ikke sydeuropæisk konsekvens, men dog en god begyndelse. Det samme kan siges om den tyske plan om i det kommende forår at hjemsende alle de 180.000 kosovo-albanere, der opholder sig i Tyskland.

(Kilder: BBC News online 1/12 98, 3 og 8/7 99; Junge Freiheit 12/11 og 26/11 99).

blev bl.a. simpelthen defineret som de udrejsende individers ret til selv at fastsætte de kriterier for "værdighed", som det gæstfri værtsland skulle hjemsende og genbosætte dem under!⁴ Bl.a. skulle disse kriterier omfatte, at flygtningenes "menneskelige potentiale" kunne realiseres også i fremtiden - altså langt ud over den blot fundamentalt livsreddende funktion, som er asylsøgers oprindelige opgave. Ifølge artikel 1 C (5) i Genève-konventionen opfører flygtningestatus dog, når forholdene der begrundede tildeling af status ophører med at eksistere, hvorefter eks-flygtningen ikke kan afvise at begive sig til sit hjemland. Akkurat ligesom det i matematikken gælder, at når $x + y = z$, så er $x = z - y$, er i international flygtningeret *almindelig borger + krig = flygtning* og derfor *flygtning - krig = almindelig borger*. Det fremgår rigtignok af Genève-konventionen og dens 1967-protokol, at flygtninge skal hjemrejse frivilligt, men i realiteten kan dette ikke skelnes fra, når værtslandet lukker for flygtningelejrene, standser socialhjælpen eller ved forskellige tiltag direkte chikanerer eller intimiderer eks-flygtningene bort⁵.

Det har været Flygtningehøjkommissariatets (UNHCR's) traditionelle mandat, at det havde ansvaret for flygtningene, indtil deres repatriering var fuldendt, men i det senere år har den opfattelse bredt sig, at UNHCR også skulle være ansvarlig for reintegrationen af flygtningene.⁶ Og mens flygtningehøjkommissæren fx endnu i 1994 erklærede, at "ordentlig planlagt og støttet repatriering kan hjælpe med til at skabe national og regional stabilitet", kræver toneangivende "forskere" med menneskerettighedsideologien som paradigme nu flere og flere forudsætninger opfyldt for at anerkende dette udsagn. Således skal der nu tages højde for fx skole- og boligforhold og endog job- og karrieresituationen i hjemlandet ved planlægningen af flygtningehjemsendelser. Arbejdsmarkeds- og socialforsikringssituationen i hele verden som Vesteuropas ansvarsområde...

Det er da udmærket, at hjemsendte flygtninge under deres asyl på enhver mulig måde opkvalificeres til at bidrage til deres hjemlands udvikling, men hele asylperioden må vel at mærke målrettet sigte mod denne mission, og hvordan den realiseres under en normaliseret situation må klart indskræpes som hjemlandets ansvar. Vesten skal ikke være det uforbeholdne sikkerhedsnet, der kan tyes til, hver gang situationen forkludres - det er den sikre vej til en evig bistandsmølle.

Hjemsendelsernes nytte

Som det fremgår af bl.a. repatrieringerne til Guatemala, kan hjemsendelserne vir-

kelig bidrage til konsolideringen af freden - med den import af kvalifikationer og vestlig rationalitet, der følger med.⁷ Repatrieringen skal blot foregå med et minimum af omtanke og planlægning - og den skal virkelig foregå. Som det udtrykkes i bogen *The End of the Refugee Cycle?*, er det skuffende, at repatriering ikke i større omfang ses som en chance for at udvikle den lokale økonomi og infrastruktur i hjemlandet. Dette kunne også have en vigtig forebyggende effekt mht. fremtidige flygtningestrømme. Flygtninge bør af værtslandet simpelthen forstås som mennesker, hvis eksilsituation skal benyttes til at maksimere de kvalifikationer, der er brug for i deres hjemland. Det er det eneste sunde og etiske arbejdsgrundlag for alle parter. Og den eneste mulighed for ikke totalt at forskertse forståelsen for den essentielle asylinstitution hos værtslandenes befolkninger. I deres enøjede pukken på flygtningenes suveræne ret til selv at sætte betingelserne for deres udrejse er vore menneskerettighedsideologer og politikere ellers godt på vej mod dette ulyksalige mål.

Peter Neerup Buhl

Noter og henvisninger

1. Somaliere kan endda udmærket flygte til sikkerhed i nabolandet Etiopien, hvor de kan forblive på deres egne klaners territorium (Richard Black & Khalid Koser (Ed.): *The End of the Refugee Cycle? Refugee Repatriation and Reconstruction*, Berghahn Books 1999 s. 231).

2. Black & Koser s. 77 og 86.

3. Se herom G. Coles: *Voluntary repatriation: a background study*, arbejdsrapport til mødet mellem UNHCR og "the International Institute of Humanitarian Law" i San Remo 16.-19. juli 1985.

4. Jf. S. Quick, M. Chingono og R. Preston (ed.): *Social Applications of Refugee Law Repatriation in Safety and Dignity*, 1995. Arbejdsrapport fra universitetet i Warwick, International Centre for Education and Development.

5. Black & Koser s. 231.

6. Se fx s. 176 i rapporten fra UNHCR, Executive Committee, Sub-Committee on Administrative and Financial Matters, 32nd Meeting (EC/1995/SC.2/CRP.4, January).

7. Se herom D.C. Sepulveda: Challenging the assumptions of repatriation, i: *Courier* 150, 1995, s. 83-85.

Kulturel uforenelighed

"...

Danmark har i årevis brugt flere penge på uddannelse, arbejdsmarkedsindsats og sociale foranstaltninger pr. indvandrer end nogen anden nation i verden. Vores sociale støtteniveau til indvandrere er over dobbelt så højt som EU's gennemsnit, og alligevel har Danmark nøjagtigt de samme problemer med visse fremmede kulturer som andre europæiske lande.

Problemerne er først og fremmest socialt og politisk betingede, skriver Ritt Bjerregaard. Nej, problemerne er kulturelt betingede - det er kulturen, der skaber det sociale og politiske rum. (...)

De indvandrere, der i disse år ødelægger hele bydele i danske byer, har i forhold til deres landsmænd, der er blevet tilbage i deres hjemlande, fået et uddannelsesstilbud, en sundhedspleje og en levestandard, som de aldrig havde drømt om. De har ikke kunnet udnytte det, og det er ikke danskernes skyld. Det er heller ikke deres egen skyld - de kan ikke frigøre sig fra den kultur, de kommer fra. En ny kultur er ikke noget, man får på tre eller 30 år. Det varer århundreder eller måske årtusinder at ændre.

Det store problem i dansk udlændingelovgivning er, at den bygger på en illusion om, at mennesker kan tilhøre f.eks. den muslimske kultur og samtidig integreres i det danske samfund. Det er den illusion, der gør, at de talrige milliarder, det danske samfund bruger på indvandrere, ikke fører til det ønskede resultat.

Det er uforståeligt, at så få politikere stiller det nødvendige spørgsmål: Hvorfor er nogle lande demokratiske og økonomisk udviklede og andre ikke? Tag Verdensbankens World Report og gå landene igennem et for et. Der er én årsag til forskellene: kulturen. Hvis man vil leve som europæerne, må man tænke, tro og arbejde som europæerne. Hvis man tænker og tror som mennesker fra den muslimske eller afrikanske kulturkreds, kommer man til at leve, som de gør. Det er naturligvis ikke vores sag at tvinge andre lande til at antage vores kultur, men vi må fortælle dem, at de kun kan leve, som vi gør, hvis de skifter kultur, og de kan ikke blive i Danmark med en kultur, der river Danmark op indefra.

..."

Mogens Camre, MEP (DF) i Berl. Tid. 3/12 99.

Danmarks redning kræver ytringsfrihed

Gennem de sidste to år har Glistrup skrevet langt over 1000 sider til sit forsvar i den "racisme"-sag, der indledtes pga. hans advarsler mod muhamedanismen i TV 3 i 1997. Vi bringer nogle af hans foreløbige konklusioner.

I Jyllands-Postens kronik 26. august 1999 karakteriserer Ulla Dahlerup multimuslimiseringen af det højteknologiske område som at køre en bil baglæns. Retur til Midlaldrens formørkelse.

Pladderhumanistverdensfjernhedsromantikerne vil partout glamourificere, at det syvendeårhundredes muhamedanisme og det 21. århundredes skandinavmodel sammensmeltedes og skal gå i spænd sammen. De to livsformers nedarvede særpræg og historiske erfaringer er imidlertid så forskelligartede, at sammenstød, misforståelser og ulyksaligheder vil udløse vantrivsel for begge parter. Konkrete oplysninger herom har jeg bl.a. givet i min bog "De fremmede i Landet" (1994) kapitlerne 38-52. Vor rastløshed forarger dem, der lever i den statiske ro fra Midtvestarabien, som fuldbragtes år 632.

Henning B. Petersen skrev i Jyllands-Posten 5. september 1999: "De stærkt voksende problemer med fremmede, skabt af bl.a. S, CD, R og SF gennem de seneste 25 år, lader sig ikke længere løse på en pæn måde. Hvis regeringen ikke ønsker at medvirke til mulige løsninger, som f.eks. gennem oprettelse af lukkede arbejdslejre i Grønland, samt hjemsendelse og ophævelse af statsborgerskab, bør den anstændigvis gå af i stedet for at dække sig ind under besynderlige, internationale konventioner."

Kendskab hertil - blandt andet dokumenteret i "De fremmede i Landet" (1991 og 1994) - hørte til i mit sagligt velfunderede grundlag for de TV 3-udtalelser i 1997, som den foreliggende sag drejer sig om. Jeg vendte tilbage hertil bl.a. i et telefoninterview til båndoptageren i Danmarks Radios Ulandsredaktion. I stærkt ned- og tilskåret form sendtes det 28. september 1999.

Det blev så grundlaget for Ekstra Bladet den følgende dag og heraf følgende ophidset Islamlobbyndrakning af mig. Alle gjorde deres til at forføre nationen til ikke at forstå, at det alene drejede sig om retshåndhævelsen, når en folketingsvedtagen lov om et mu-

hamedanerfrit Danmark var trådt i kraft.

I stedet lød Overdanmarks version: "Glistrup vil i gang med slavesalg af pigebørn til Paraguay." Uden at nogen kunne påvise noget mere humant alternativ end det af mig skildrede, såfremt vort retsvæsen havnede i en somaliersituation, hvor de af Danmark i henhold til lov vedtaget i folketinget dekreterede udvisninger blev trådt under fode, fordi de pågældende gik under jorden og deres hjemland ikke ville tage imod dem.

Af bl.a. kapitel 19 og 21 i "De fremmede i Landet" (1994) fremgår det, at det erfaringsmæssigt må forventes, at muhamedanerne vil gøre alt for at trodse loven. Derfor må vi præstere hård lud til skurkede hoveder. Fx kunne indsættes et trænet politikorps på 8000 mand til at fange dem og i det hele ikke vise blødsødenhed, som givetvis vil blive misbrugt. Hele dette store projekt vil i første omgang være et underskudsforetagende for de danske skatteydere (tænk blot på, hvor meget Danmark må betale Canada for som skovarbejdere at aftage 500 Vollsmosebanditter). Derfor vil det være pragtfuldt om nogle midler gik den anden vej for at mindske tabet.

Hvad særligt angår mit forslag om at anbringe dem, der vedvarende trodser muhamedanerloven, i lejre, er inspirationen socialdemokratisk (se "De fremmede i Landet" (1994) s. 217).

Når reaktionen på Ekstra Blads-artiklen 29. september 1999 blev så stærk, hang det nok også sammen med, at jeg netop den pågældende uge oplevede langt de højeste Gallup-tal, jeg havde haft de seneste ni år. Gentagelse af 1973-jordskredsvalget er det, som vor magthaverelite nødigst af alt vil have.

På masser af ledder og kanter har jeg gennem mange år leveret detaljeret dokumentation for mine synspunkter. Den er imidlertid ignoreret totalt. Også af de danske myndigheder. Herunder af den anklagemyndighed og de domstole, som hidtil har befattet sig med nærværende sag. Til trods for, at det er anklagemyn-

digheden, der skulle have fremlagt materialet. Ifølge den i dansk straffeprocess gældende maxime om, at en tiltalt anses for uskyldig, medmindre sagens fulde oplysning udover al rimelig tvivl viser, at tiltalte ikke kan frifindes. Jeg har allerede for ca. to år siden, i mit første brev til anklagemyndigheden vedrørende denne sag, tilvejebragt grundlaget for, at anklagemyndighedens pligter er som anført. Men i dens ensidighed for at fremme den siddende regerings partipolitiske ønskemål er dette hidtil blevet totalt knægtet. I massiv modstrid med Den Europæiske Menneskeretskonvention, fx artikel 6 og 10.

Førstehåndserfaring = "fordomme"?

På Samlerens forlag udsendtes i 1999 bogen "Fremmed og Fordærvet. Om fjendebilleder gennem historien". Den er forfattet af historikeren Lasse Bo Jensen. Han påviser, at allerede grækerne fra oldtiden tildelte deres naboer mod syd og øst karakterer, der svarer til vor tids græske muhamedanerbedømmelser. "Kujonagtig, bedragerisk, snedig, uhygiejnisk". Som moderne eksempel nævnes Indiana Jones-filmenes præsentationer af muslimer.

Som den politisk korrekte mand, Lasse Bo Jensen er, kalder han det letkøbte fordomme. Som den, der fremfor alt vil bevare danskertrivlsen i Danmark, tager jeg hans eksempler som yderligere indicier for den opfattelse, jeg har dannet mig af islam som alle tiders største sikkerhedsrisiko for vort fædreland. Jeg ræsonnerer nemlig ud fra, at der sjældent går røg af en brand, uden at der har været ild, og at de, der som de græske har skoen på, bedst kan belære os i den anden ende af Europa om det musliminificerede multikulturelle samfunds pinsler og katastrofefarer. Og rent logisk hedder modstykket til det multikulturelle jo etnisk rensning. Man må lidenskabsløst overveje, hvornår spændvidderne mellem to kulturer er så afgrundsdybe og alvorlige, at det sidste er mindre uforsigtigt end det første.

På bogens bagflap kommer Lasse Bo Jensen da også til at ytre usikkerhed om, hvorvidt vor Vestverdenscivilisation kan gå til grunde i konfrontation med massiv muhamedanerindvandring. I Weekendavisen 7. maj 1999 er han kommet det skridt videre, "at der er en grænse for, i hvilket tempo, man kan tage imod de fremmede. Og det handler ikke kun om, at de skal integreres. Vi skal også bevæge os."

Altså påny tilløb til erkendelse af, at det ikke er helt ud i rabiaticistkoven, at jeg rejser spørgsmålet om, hvorvidt det danske behov er et muhamedanerfrit Danmark. Men i en debat er det ikke magthaverne (Islamlobbyen), der udfra anklageskriftets (skrupforkerte) postulater om, hvorvidt nogle krænkes i deres muslim-observans, skal sortere, hvilke argumenter og faktapåvisninger, vi andre skal betjene os af i vort analyserende indlæg i TV 3 og andetsteds. Ligesålidt som vi skal redigere, hvordan de ønsker at argumentere i den standende debat, der klart er den mest brændende i Danmark i disse år.

Tvivlen må komme os tilgode

Jeg vil ikke påstå, at nogetsomhelst menneske er mere retfærdigt end nogetsomhelst andet. Jeg vil blot påpege, at meget forskelligartede ikke skal leve sammen. Når der er farlig fanatisme hos fremmede, må de ud af Danmark, for at danskerne ikke skal risikere at gå til grunde.

Vi skal - med verdens mange forskelligartede virkeligheder - derfor ikke kives om, hvem der har ret. Dansk sikkerhedspolitik skal ikke undergives retlige betragtninger. Tværtimod. Det er ren politik, så det brager. Juraen har at holde sig helt væk, hvis ulykker ikke skal forvoldes.

Bøvlet, der ofres på bureaukratisk omstændeligheds alter, må lastes kraftigt for, at Danmark med lønsomhed ikke kan udnytte sin arbejdskraft og andre ressourcer.

Ifølge P1 9. marts 1999 kl. 17.23 har Mogens Lykketoft sagt, at det danske "mætningspunkt" for fremmede er nået.

Der er absolut ingen fornuft i, at danskerne udover andre enorme plager også skal belastes af de voksende faremomenter, som forvoldes af muhamedanerinvasionen i vort land.

SF'erne og deres åndsbeslægtede har brugt deres mediebeherskelse til at piske ind i den danske offentlighed, at det er det værste tænkelige forløb, man skal forholde sig til, når man beskæftiger sig med deres hjertesager (miljø, Barsebäck, levnedmiddelkontrol etc.).

Den sandhedskerne, der er heri, er langt stærkere, når det drejer sig om den usik-

kerhedspolitiske risiko, som Danmark er udsat for fra muhamedanere. Har de først overtaget magten, er der ingen fortrydelsesret for os. Alt håb lades ude. Og det er totalundergang for danskheden i Danmark.

Vor historie fra Arilds Tid til 1980'erne beviser klart, at det ikke er noget problem for danskere at leve i et muhamedanerfrit land.

Det er forvrøvlet og irrelevant propaganda af værste skuffe, når fx Danmarks Radios P1 år efter år alene buldrer ud med alskens udenomssnak i forhold til det virkelige sikkerhedspolitiske problem, hvis eksistens stort set forties.

Historiens dom

Topopgaven for ethvert statsstyre er herimod at sørge for i tide at forebygge udviklingsforløb, der kan befrygtes at føre frem til statens undergang.

Om sådan frygtsituation foreligger, må statens øverste organer bedømme.

Ifølge gældende danske statsforfatningsgrundlag er det folketingsvalgkorpset, som er det øverste organ til at afgøre, hvad beslutningen skal gå ud på. Grundtanken er, at hver enkelt folketingsvælger som basis for sin stemmeafgivning skal have adgang til alt materiale pro et contra.

Dette prerogativ kan ikke med juridisk gyldighed - heller ikke ved paragraf 266b-fortolkninger - fratages valgkorpset. I det mindste skal domstolene være overmåde tilbageholdende med at udstrække paragraf 266b til at gælde i et tilfælde som den foreliggende sags. Hellere ytringsfrihed i så vitale politiske anliggender til titusinder for mange end til een for lidt.

Datamængden er stor for, at muhamedanertruslen mod den region, Danmark hører til, er så alvorlig og i givet fald noget nær det irreversible, at den for dansk ret centrale ytringsfrihedsadgang ikke må beskæres på det foreliggende område. Uanset hvad Islamlobbyen så end stiller på benene af tilsyneladende plausibelt klingende principper, som respekteres i andre relationer. Selve debatten om, hvad der er af nationale (sikkerhedspolitiske) faremomenter, må være aldeles overordnet.

I Jyllands-Post-indlæg 5. juli 1999 konkluderede Erling Roed: "Vi ønsker ikke israelske tilstande for vore tip-oldebørn."

Når den endelige redaktion sker af Europas historie i det 20. århundredes sidste årti, bliver det vigtigste emne den spirende kamp for muhamedanerfrit Europa. De tre store Europæere vil derfor vise sig

at have været Milosevic, Karadzic og Le Pen. Fordi de har mindsket (sinket) muhamedanervæksten i to for hele Vesteuropa særdeles følsomme områder (henholdsvis Eks-Jugoslavien og Frankrig). Irrelevant i så henseende er selvsagt at inddrage eventuel ulødlighed i, hvad de på andre områder måtte have sagt eller gjort. At USA-hysteri-propagandagreulen af nationalegoistiske grunde for en tid har tilsløret den sande erkendelse for fx det nuværende folketings flertal, er selvsagt uden betydning. Historien rummer myriader af belæringer, hvor samtiden var hildet i, at noget skulle være den evige selvindlysende sandhed, men hvor man år efter ved arkivstudier opdagede, at man havde taget frygteligt fejl. Antallet af den slags brølere skal danske domstole ikke virke til at forøge. Også derfor skal man holde sig væk fra at straffe i den foreliggende sag.

Mogens Glistrup

Om ordet "svinehund"

"...

Brugerne af ordet synes helt at have overset ordet svinehunds egentlige indhold. Svinehunden var i det gamle bondesamfund - ikke et svin - men en trofast hund, der i århundreder tjente menneskene ved at holde svinene på plads og i orden: Før de tætpakkede, uhumske svinestier og stalde helt gjorde svinehunden overflødig, henviste bønderne i visse perioder deres svineflokk til at søge deres føde på stubmarkerne og skovbunden. Ved overgangen til denne frihed gik en del af svinene tilbagevendende amok. Til at holde disse halvville husdyr på plads og i rimelig orden brugte bønderne svinehunde, der med deres barske glam og et par velrettede småbid i skinken kunne afholde aggressive svin fra at overfalde andre svin og fra at begå hærværk over for alt og alle.

..."

Birgit Nüchel Thomsen, Klampenborg, i Berl. Tid. 3/11 99.

Konventionitis

Igen og igen hører vi, at vi skal dit og dat eller for alt i verden ikke må dit og dat, for det siger fine internationale konventioner, som Danmark har tilsluttet sig eller endog optaget i dansk lovgivning. Flygtningekonvention, menneskeretsditto og fanden og hans pumpestok.

For en stor del er det noget vrøvl. Det påståede står ofte slet ikke i konventionerne, men måske i videregående danske love, eller det beror på tvivlsomme og ofte vilkårlige danske fortolkninger af meget almene og upræcise bestemmelser i konventionerne. Disse bruges altså ofte af de gode og politisk korrekte til at skræmme tvivlerne på plads, da det jo lyder finere at henvise til fjerne og op-højede internationale bestemmelser end til vor egen politiske grebnings påfund. Men vi har jo selv tilsluttet os de fine konventioner og kan naturligvis selv ligesom andre fortolke dem eller opsige vor tilslutning, hvis vi mener, at de krænker vore vitale interesser som nation.

På det seneste har godhedsindustrien og dens politiske hjælpetropper så som Dansk Flygtningehjælp, Mellemløst Samvirke, Center for Menneskerettigheder, Amnesty International, de Radikale, CD og andre mest stats- og skatteyderbetale opinionsdannere haft vældig travlt med at stille krav på de fremmede indtrængeres vegne og oftest med påstande om forpligtelser efter diverse konventioner. Den under megen propagandastøj gennemførte integrationslov blev fældet med krav om, at de nye fremmede skulle have mindst lige så meget som og gerne mere end danske bistandsmodtagere for slet ikke at tale om danske folkepensionister, der hele livet har betalt til deres alderdom, og hvoraf de påstået rige nu kan brandskattes fra hus og hjem. Forsøg på midlertidigt at sprede indtrængerne til alle kommuner, så de ikke strømmede til storbyområderne, hvor deres tidligere indtrængte familie og venner for længst havde samlet sig, blev fordømt som brud

på menneskerettighederne og krævet standset. Udvisning af fremmede statsborgere for narkohandel og afskyelige overgreb mod de svageste danskere medførte ikke blot »krystalnats«terrorisme fra fremmedbander på Nørrebro, men krav om omstødelse af dommene ved Højesteret, som allerede har vist sig meget svag i koderne i en række udvisningssager, åbenbart med henvisning til netop konventionsbestemmelser forrang for danske love.

Inden denne konventionitis-epidemi breder sig til at ødelægge hele Danmark, var det måske en god idé, om de mest smitteudsatte kiggede lidt på den internationale konvention om menneskerettigheder. Dens afsnit 1 fastsætter nemlig, at alle folk har selvbestemmelsesret og derfor frit kan bestemme deres politiske stilling og frit varetage deres egen økonomiske, sociale og kulturelle udvikling. Gælder det ikke danskerne?

S.D.

Duetoft og folkemorderne

For et par måneder siden stod jeg ved tidsskrifthylderne i Københavns Hovedbibliotek og studerede den af os alle så rundhåndet understøttede frodige og farvestrålende skov af prangende magasiner til fordel for fremmedindstrømmingen. Tilfældigt slog jeg op i "Etnica" for september 1999 og læste følgende slutord af en lang propaganda-artikel af Peter Duetoft: "Danskerne rejser ud i verden for at opleve, blive klogere og se andre kulturer. Tænk hvis mennesker, der kommer til os har de samme grunde. Hvor ville det være synd for Danmark og danskerne, hvis de ikke fik lov at komme og opleve os."

Ja, hvor ville det være synd for os at slippe for al denne kriminalitet, eksotiske sygdomme, undertrykkende familiemønstre, uhumske opgange, uhygiejniske svindelkiosker, ødelæggelse af skoler og hospitaler, politisk kiv og strid og udgifter på flercifrede milliardbeløb! Ville vi overhovedet kunne leve uden?

Duetoft ville givetvis ikke have noget levebrød. Han er af den slags subsistensløse halvkunstertyper, som også tidligere i dette århundrede fandt gode vækstvilkår i en politisk karriere pga. opbrudstid

og udnyttelse af etniske modsætninger.

De mange små mislykkede og umiskendeligt hadefulde Hitler-typer, der i dag finder deres plads som politiske kadre eller godhedsindustri-lobbyister, har rigtignok langt fra i forbrydelse den storhed, deres krampagtigt undertrykte svinehunds-spejlbillede trods alt må siges at besidde. Men moralsk er de nået mindst lige så dybt som deres udkældte nazist-antipoder.

I Sverige gik det "modige" kleresi sammen for at eksponere en håndfuld tyveårige nazistspiranter, der angiveligt havde bragt hele den mægtige svenske stat i rædsel. Efter nogle rigtignok meget fordømmelige politiske mord. Kort efter eksponeringen kunne pressen dog berette, hvordan nogle af de mordanklagede nazister brast i gråd i retsalen, da de fik oplæst et brev fra en af deres ofres mindreårige døtre.

Alene i 1996 blev 41% af alle mord i Danmark begået af fremmede. Næsten hver dag dokumenterer aviserne nye brutale overgreb mod værtsfolket fra de gæster, vi ifølge Duetoft ikke kan undvære. Hvornår ser vi ham, E. Arnold, T. Simonsen, A. Jørgensen etc. bryde sam-

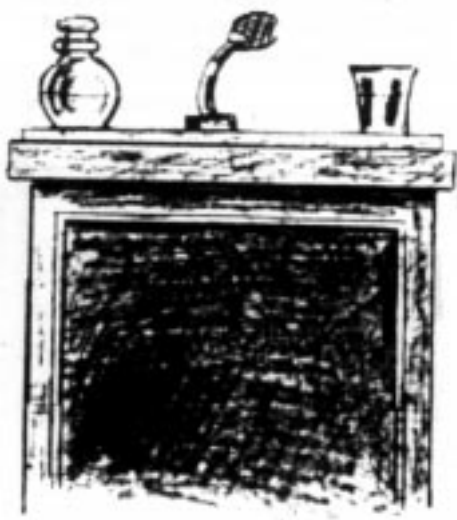
men i gråd over de lidelser og tab, de allerede har forvoldt danskerne? Svaret er selvfølgelig aldrig. Tværtimod vil de, efterhånden som konflikten skærpes, selvretfærdigt og fordømmende rette brodden mere og mere mod deres hårdt prøvede landsmænd.

Sammenligne nazister med Duetoft & Co.?!? Nej, de sidstnævnte er såmænd langt værre. De så skarpt fordømte unge mennesker har sikkert for størstedelens vedkommende hjertet på rette sted, hovedet er bare forstyrret og må bringes i orden. For vore nævnte politikere drejer det sig om en fundamental følelsesmæssig malplacering og etisk forkvakling uden sidestykke i infamitet og sving. Indvandringspolitikere har forlængst gjort mere skade end nogen nazist siden 1945. De, der i dag baldrer butiksruder på Nørrebrogade, ville for 60 år siden have gjort det mod jødebutikker - på gadeniveau er billedet uændret. Det hidtil usete er den farisæisme, hvormed politikere reelt handler ligeså svinagtigt som folkemorderne i trediverne. Nu er folket blot deres eget. Og døden en langsom kvælning.

P.N.B.

Talerstolen

Martin Kasler
Dansk Forum

Nye tider - nye tanker

Lad mig først sige godt nytår til jer alle. Dernæst skal der lyde en tak til Peter Neerup Buhl for tilbuddet om, at blive gæsteskribent her i det enogtyvende århundredes første udgave Den Danske Foreningsblad *Danskeren*.

Et årtusindskifte er vist en passende anledning til at gisne om fremtiden. Det er der i hvert fald mange, der har gjort i den seneste tid, så det kan vi nok også tillade os. I det følgende vil vi derfor prøve at sige lidt om en i Danmark hidtil ubemærket intellektuel strømning og dens mulige betydning i fremtiden.

En stille revolution

En opmærksom iagttagelse vil i de senere år have set en interessant rørelse i det vestlandske åndsliv. En strømning, hvor tidligere tiders forkætrede tænkere langsomt bliver genopdaget og genoptaget. Udviklingen ses f.eks. markant indenfor sociologien og politologien, hvor tyske socialvidenskabsmænd som Carl Schmitt, Hans Freyer, Werner Sombart og Edgar Julius Jung, der alle tidligere hånligt blev afvist som blot "Wegbereiter" for nationalsocialismen, i dag bliver (ny)oversat, (gen)udgivet og studeret nøje. Yderligere viser eksemplet med stifteren af den højreintellek-

tuelle kreds GRECE, filosofen Alain de Benoist, at ikke kun afdøde højreintellektuelle i dag vinder indpas i Vestens før så marxistisk og post-marxistisk dominerede intellektuelle miljø: For mindre end ti år siden blev de Benoist udsat for en utrolig giftig smædekampagne iscenesat af bl.a. den kendte semiolog og romanforfatter, Umberto Eco, hvis formål bl.a. var at forhindre de Benoist adgang til de akademiske fagtidsskrifter. Alain de Benoist er i dag fast bidragyder på det ansete socialvidenskabelige magasin *Telos*, mens Eco bruger sin tid på små, bitre "antiracistiske" essays til dagspressen.

Denne stille, intellektuelle revolution er en naturlig konsekvens af et andet upåagtet fænomen, nemlig at de af marxismen og liberalismen fremgroede socio-økonomiske modeller i de senere år stille og roligt er brudt sammen, thi de kan ikke længere hverken forklare eller forudsige noget væsentligt om samfundet og dets udvikling. Lad os illustrere dette med den såkaldte "syndebukteori", hvis post-kommunistiske gravskrift vi allerede nu kan skrive.

Syndebukteorien og dens skibbrud

Syndebukteorien siger substantielt, at etniske og kulturelle problemer er pseudo-problemer, der i virkeligheden kun skyldes en i mennesket irrationel trang til at finde nemme ofre - syndebukke - for tilværelsens dårligdomme.

Den variant af syndebukteorien vi her skal beskæftige os med, lyder i al sin korthed, at højreorienterede bevægelser kun kan få succes i økonomiske nedgangstider, fordi der da opstår et behov for at finde syndebukke for f.eks. arbejdsløshed. Denne udgave af syndebukteorien vil uden tvivl være de fleste læsere ganske bekendt, men mindre kendt er det måske, at den i sin oprindelige form første gang blev formuleret og vedtaget som videnskabelig sandhed på Kominterns - Kommunistisk Internationales - kongres i Moskva i 1923.

Med nationalsocialismens parlamentariske gennembrud i 1930 som mønstereksempel på syndebukteoriens gyldighed, har især efterkrigstidens socialvidenskab ment alene at kunne forklare højreationale og fascistiske partiers parlamentariske op- og nedture ud fra denne strengt socio-økonomiske model, hvor begreber som "kultur", "identitet" og "nation" synes ganske overflødige, men modellen har mistet betydelig forklaringskraft de senere år.

Det bedste eksempel på dens fallit kan vi faktisk hente her i Danmark, hvor dele af den internationale presse netop bed

mærke i det øjensynligt ganske ejendommeligt resultat af folketingsvalget i 1998. Stik imod syndebukteoriens centrale tese blev valget trods markant dalende arbejdsledelse nemlig en succes for det højrepopulistiske Dansk Folkeparti, og det danske eksempel er langt fra en enlig svale, for tilsvarende "mærkværdigheder" er tillige set med det post-fascistiske MSI i Italien, det højreradikale DVU i Tyskland samt de højrepopulistiske partier Fremskridtspartiet, Front National, FPÖ og SVP i henholdsvis Norge, Frankrig, Østrig og Schweiz.

Højrefløjens akademiske rehabilitering

Syndebukteoriens reciproke forhold mellem socio-økonomisk udvikling og udviklingen af en parlamentarisk højrefløj holdt altså ikke stik og de socialvidenskabelige forskere måtte derfor indse, at højrefløjens kulturelle og nationale ethos kunne vinde genklang hos vælgerne, selv om de teoretiske indikatorer pegede i den modsatte retning. Sagt på en anden måde, så har forskerne måttet indse, at kulturelle forhold spiller en rolle uafhængig af materielle forhold, og at rene socio-økonomiske modeller derfor ikke længere er tilstrækkelige. Denne indsigt førte til en teoretisk forskydning i socialvidenskab fra socio-økonomiske til socio-kulturelle modeller, men selv om kultur er en gammelkendt faktor i socialvidenskab, så har kultur som politologisk og sociologisk forskningsfelt ligget brak i mange år. I første omgang tyede socialvidenskabens derfor til især kultur-antropologien efter en gedigen forståelse af fænomenet kultur, men ved et af historiens mere heldige luner, faldt socialvidenskabens kulturteoretiske eftersøgning sammen med kollapsedet af antropologiens egen opfattelse af kultur som tidløs, to-dimensionel struktur. Ved nærmest et tilfælde undgik de senere års socialvidenskab altså den (post)strukturalistiske blindgyde, og søgte i stedet mod et dynamisk alternativ til strukturalismens stillestående kulturbe- greb - den af især Hegel inspirerede forståelse af kultur som udvikling.

Evolutionære kulturteorier er et klassisk tema for højreintellektuelle og socialvidenskabens nye søgen åbnede dermed for så vidt vejen for en rehabilitering af konservative tænkere, men det egentlige afsæt for de senere års genopdagelse af mellemkrigsårenes højreintellektuelle skyldes det faktum, at socialvidenskabens ikke kan mestre sit felt ud fra kulturteori alene, for samfundets ændring og udvikling kan ikke forklares ud fra blot kulturelle faktorer, men nødvendigvis også ud fra sociale

og økonomiske forhold. Hvad socialvidenskaben derfor i dag egentlig søger, er teoretiske redskaber, der under eet kan sammenfatte disse tre forhold. Netop Weimar-republikkens konservative tænkere som Spengler, Moeller van den Bruck, Freyer og Sombart var den første generation af intellektuelle, der ville forene kultur og socio-økonomi i en helhedsforståelse af samfundet. Da god videnskab ikke opdager krudtet to gange, men altid søger efter glemte pionerer når nye teorier skal udvikles, er bl.a. disse før så forkætrede intellektuelle derfor stille og roligt ved at komme til ære og ret igen.

Martin Kasler, Dansk Forum

Hvorhen?

Eksemplet med synebukteorien viser, at samfundets ændringer ikke længere kan forklares ud fra rene socio-økonomiske modeller alene og at denne indsigt langsomt driver videnskaben mod en helhedsopfattelse af mennesket som et både økonomisk, socialt og kulturelt væsen - og som en næsten ufrivillig bieffekt af videnskabens forsøg på at få teoretisk greb om denne indsigt, rehabiliteres dermed en række konservative intellektuelle, hvis ideer langsomt vinder terræn på bekostning af fossilt, marxistisk tankegods.

I det moderne samfund indtager videnskaben som bekendt en status som Oraklet i Delphi ville have misundt den. Videnskaben danner rammebetingelserne for den brede, offentlige debat, hvor dens antagelser og resultater nedsiver som intuitiv, selvindlysende sandhed. Konservatismens begyndende indtog som fundament for nye videnskabelige teorier, indvarsler derfor ikke blot et internt, akademisk opgør med den socio-økonomiske forklaringsmodel, men indvarsler tillige et bredere samfundsrelevant opgør med arven fra Adam Smith og Karl Marx - fore-

stillingen om mennesket som et "homo oeconomicus".

Konservatismen sætter mennesket midt mellem liberalisme og socialisme - midt mellem individualisme og kollektivism. I europæisk konservatisme forstås denne midterposition - denne "tredje vej" - som den nationale position, altså som et organisk indfødsfællesskab, der knytter mennesket sammen på tværs af sociale og økonomiske forskelle.

Med socialvidenskabens stigende rehabilitering af europæiske højreintellektuelle vil konservatismens centrale ideer og temaer derfor om føje tid blive en integreret del af også den almindelige politiske debat. I Tyskland har folk som dramatikereren Botho Strauss og forfatteren Martin Walser allerede så småt bragt disse ideer og temaer ud af fagvidenskabens snævre kreds og ind i centrum af den offentlige debat. I Danmark klammer de intellektuelle sig endnu som stædige børn til arvegodset fra '68, men bl.a. forrige års overraskende positive modtagelse af Søren Krarups erindringer "I min levetid. 60 års Danmarkshistorie", giver måske et fingerpeg om, at også vort lille land står overfor en åndsrevolution, hvor den højrenationale forståelses- og fortolkningsramme stiltfærdigt genindtager sin nødvendige plads i samfundsdebatten.

Multietniske hospitaler

Der er nu udkommet en "vejviser" for vort hårdt trængte hospitalspersonale, så de bliver bedre i stand til at tackle patienter med "anden tro end den kristne". Mange såkaldte nydanske patienter bliver nemlig fornærmede og klager, når læger og sygeplejersker uafvidende kommer til at støde deres overtro og tabuer.

Nævnet for Etnisk Ligestilling er af samme årsag gået i offensiven med nye krav om indretning af bederum, kulturel korrekt mad, massiv tolkeindsats og meget mere på hospitalerne, så de helt og fuldt imødekommer de uinviteredes ønsker. "Det er ikke de etniske minoriteter, der skal indrette sig efter det danske sundhedsvæsen, men sundhedsvæsenet, der skal indrette sig på et multietnisk samfund", mener sekretariatsleder i Nævnet for Etnisk Ligestilling, Mandana Zarrehparvar. På fx fødeafdelingen i Glostrup er 30% af de fødende udlændinge, på børneafdelingen er mellem 10 og 20% af de indlagte fra etniske minoriteter, og hver 10. ansat har en anden etnisk baggrund end dansk.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 8 og 10/12 99).

Om 68'er-marxisterne

"... Ude i verden har de jo tabt, men de har vundet i deres eget lille blomsterfobiske hus. Jeg selv læste i de højroede 70'ere og tænker med skam på, hvad jeg måtte opleve og høre dér.

Jeg husker, da Nordvietnam vandt i '75. Henne hos teologerne skulle man tro, vi var på den røde plads i november måned i den onde tid, der var.

Jeg husker, da Reagan vandt præsidentvalget i 1980. Den herskende stemning var, at nu var Adolf Hitler vist kommet igen!

Jeg husker Pol Pots myrderier i årene før. - Nej fy - det var naturligvis Kissingers skyld.

Den intellektuelle perversion har sejret sig ihjel, men de sidder stadig som tilstoppede filtre overalt i kulturlivet og på universiteterne - de politisk nekrofile.

Er det derfor så mærkeligt, at mange højtbegavede holder sig væk?

Jeg har selv udgivet bøger i England og har fået en god modtagelse. Jeg har kontrakt på mere og invitation til at forelæse i Oxford; er med i 'Who's Who in the World'.

Danske universiteter? Humaniora? Træk på smilebåndet!"

Teologen John Pragensis, København, i Berl.

Tid. 3/11 99.

Hvem er de stuerene?

"Er det de samme politikere, der i 80'erne fik gennemført kartoffelkuren, som var skyld i, at titusinder af familier måtte gå fra hus og hjem? Er det dem, der har forringet sygehusene, forlænget ventelisterne, frataget de gamle hjemmehjælpen, svigtet hjemløse, handicappede og psykisk syge. Er det dem, der vil gøre Danmark multi-etnisk ved at give opholdstilladelse til mennesker med en helt anden baggrund, religion og et menneskesyn, som er langt fra det danske? Er det dem, der yder bistand til stater med atomvåben og til lande, hvor magthaverne putter pengene i egne lommer? Er det dem, der ved et EU-valg fik nej og derefter krævede omvalg, dog med visse forbehold? Er det dem, der fortæller befolkningen, at efterlønnen er urørlig, for derefter at forringe den væsentligt? Hvor er respekten for den danske befolkning, der via stadig stigende skatter og afgifter betaler for alle herlighederne?"

Jørgen Koch, Gilleleje, i Ekstra Bladet 29/10 99.

Announce:

**BRUG DANSK ENERGI
VARM OP MED BRÆNDE**

Set på nettet

Den Danske Forening har fået ny hjemmeside

Det har været småt med nyheder på Den Danske Forenings hjemmeside i det sidste halve års tid. Til gengæld er der blevet arbejdet i kulissen på at give hjemmesiden et nyt design og et stærkt forbedret indhold.

Kort efter årsskiftet var den nye hjemmeside på nettet, - som før på adressen: www.dendanskeforening.dk

Menuen

Ved første øjekast ligner den reviderede hjemmeside den gamle. Menuen, indholdsfortegnelsen, er stort set den samme som før. Men prøv så at klikke på et punkt i menuen. Et rullegardin vil da falde ned under menuet og vise under-menuer, underkapitler, til det pågældende menuet.

Hvor læseren tidligere mere eller mindre famlede i blinde, når vedkommende søgte en bestemt oplysning, er menuens nye "rullegardiner" en uvurderlig hjælp til at finde frem til det søgte emne.

Et klik på menuet "Hvem er vi?" vil således præsentere læseren for følgende valgmuligheder:

- Hvem er vi?
- Styrelsen
- Love og vedtægter
- Program
- Oslo-manifestet
- Det mener vi
- Hvordan arbejder vi?
- Domme
- Oplysningsmateriale
- Rygter om os

Menuet "FAKTA", som nok vil interessere de fleste, er delt op i disse under-menuer:

- Hvor mange er de?
- Hvad koster de?
- Asylansøgere/flygtninge
- Integration
- Sociale forhold
- Kriminalitet
- Politik og lovgivning
- Statsborgerskab
- Islam
- Problemer i andre lande

Registre

For den, der søger detaljerede oplysninger om et bestemt emne eller som søger

dokumentation vedrørende sager eller personer indeholder den nye hjemmeside flere nyttige registre, som vil blive opdateret løbende.

Under menuet "Danskeren" findes der således et "Index til Danskeren". Dette index indeholder ca. 5000 indførsler (stikord) til samtlige numre, der er udgivet af Danskeren. Det er muligt at slå op på både emner og personer, som har været omtalt, hvorefter man præsenteres for en liste over de steder i Danskeren, hvor vedkommende emne eller person har været omtalt. Indexet inkluderer forfattere og titler, som har været anmeldt i Danskeren.

For at få fuld glæde af indexet er det imidlertid en forudsætning, at man har alle udgivne numre af Danskeren. Hvis man ikke har dem, kan man skaffe dem ved henvendelse til foreningen!

Under "Udhængsskabet" findes henvisninger til "Pip-udtalelser" fra såkaldte "kulturpersonligheder" og politikere fra næsten samtlige partier: Uffe Ellemann-Jensen, Birte Weiss osv. Udtalelser, som de forhåbentlig en dag vil komme til at ønske, at de aldrig havde fremsat. De pågældende personer fortjener at blive

præsenteret for deres hovedløse udtalelser ved enhver given lejlighed. Til skræk og advarsel for andre. Brug denne perle af citater, dette studium i menneskelig dårskab, med flid!

Menuet "Hvad foregik der?" dækker over et uvurderligt materiale om Danmarks nyeste historie. For det første Peter Neerup Buhls bøger "Kampen mod grænserne" og "Det nationale gennembrud" og Ole Hasselbalchs "Opinionsskampen 1933-45".

I forlængelse af disse samtidshistoriske værker findes et "Biografisk leksikon", som indeholder en kortfattet biografi af en række landsskadelige personer, som aktivt har arbejdet på at gøre Danmark til kolonisationsområde for muhamedanere med ønske om "lebensraum".

Endelig finder vi et artikelregister, som indeholder henvisninger til centrale artikler fra en lang række aviser og andre skrifter.

Et væld af muligheder

"Dissidentlitteratur" indeholder en lang liste over væsentlige udgivelser, som for størstedelens vedkommende ikke er anført i halv-officielle fortegnelser som f. eks. den, der laves af Mellempøkeligt Sam-

Udsnit af DDFs hjemmeside med den nye søgefunktion.

virke, og som normalt ikke omtales i medierne.

Under "DDF-bøger" findes en oversigt over bøger, som er udgivet af Den Danske Forening. Ved et klik på en given bogtitel er det muligt at downloade (overføre til sin egen computer) vedkommende bog ganske gratis.

Under "Links" findes der henvisninger til hjemmesider fra en lang række foreninger, partier og enkeltpersoner, som beskæftiger sig med nationalitetsspørgsmålet. Listen er ukommenteret, fordi DDF ikke ønsker at give andre foretagender karakter. Men listen omfatter både venner og fjender. Se selv og døm selv, som det hedder.

Nævnes skal det også, at hjemmesiden indeholder en præsentation af Den Danske Forening på både engelsk og tysk. Flere sprog siges at være på vej.

På den måde har foreningen mulighed for at skabe kontakt med ligesindede i andre lande.

Mange andre fortrinlige sider af Den Danske Forenings ny-designede hjemmeside kunne have fortjent en omtale. Ovennævnte er kun et udvalg fra hjemmesiden, som indeholder et væld af muligheder.

Vurdering

Det kan næppe komme som en overraskelse, at undertegnede vurdering af hjemmesiden er overordentlig positiv. Men et besøg hos nogle af de hjemmesider, som er opført under "links" bør ikke kunne lade nogen i tvivl om, at DDFs ny-designede hjemmeside hører hjemme i den bedste ende af karakterskalaen. Det skyldes ikke blot de mange tekniske muligheder for søgning osv., men især, at alle oplysninger er så vel dokumenterede. Det indebærer, at oplysningerne på hjemmesiden kan bruges i den offentlige debat uden at nogen behøver at være i tvivl om, at dokumentationen er i orden. Det gør Den Danske Forenings hjemmeside til et uvurderligt redskab i kampen for Danmark.

Lidt malurt skal der dog anstændigvis dryppes i bægeret. Hjemmesiden er ikke særlig "lækker", ikke særligt indbydende, når den toner frem på skærmen. Det må kunne lade sig gøre hen ad vejen at gøre den lidt "flottre" uden at det behøver at gå ud over det seriøse image.

Dernæst bør velkomsten skrives om. Den tid må være forbi, da det var nødvendigt at forsvare sig mod "skrøner". Den Danske Forening behøver ikke at præsentere sig selv med et forsvar mod beskyldninger fremsat af autonome hipo-folk eller andre, der går fremmedes ærinde.

Harry Vinter

Europas grænser

Europas geografiske grænser har hidtil mod syd og øst været Bosphorus-strædet, Sortehavet og Ural-bjergene med lidt tvivl om afgænsningen i Kaukasus-området.

Man skulle tro, at disse grænser også gjaldt omfanget af EU og andre europæiske sammenslutninger. Det synes dog ej så, når man ser EUs ja til Tyrkiet som kandidatland, altså EUs principielle vilje til at optage det som medlem.

Ca. 96% af Tyrkiet ligger nemlig i Asien - Lilleasien - kun ca. 4% på den europæiske side af Bosphorus, nemlig den usle rest af fordums erobringer i Europa, som det ved tidernes ugunst og de europæiske staters evindelige rivninger beholdt omkring Istanbul (Konstantinopel), da de undertvungne europæere gjorde sig fri. Tyrkerne er heller ikke et oprindeligt europæisk folk, men asiatiske. De er ikke som europæerne kristne, men som araberne og deres tidligere undertvungne muslimer.

Hvis Tyrkiet skal betragtes som en del af Europa og være medlem af EU, må man derfor spørge, hvor grænserne for disse områder egentlig går. Kan Marokko og måske alle stater langs Middelhavets sydkyst høre dertil? Det ønsker måske nogle af EUs sydeuropæiske medlemmer. Hvad med Israel? Det deltager jo i European Song Contest!

Samtidig ser man, at alle slaviske dele af det tidligere russiske rige holdes helt ude af EU, skønt i hvert fald delene vest

for Ural dog ansås for utvivlsomme dele af Europa og fra ældgammel tid mest har været kristne kernelande.

Bag hele dette forunderlige spil anes hensynet til USA og dets strategiske og økonomiske interesser. Amerikanerne har i lange tider med alle midler presset på for at få Tyrkiet optaget i EU. Under den kolde krig var Tyrkiet en af deres sikreste og stærkeste allierede i magtkampen med Sovjetunionen.

Det synes, som om de stadig betragter det som en vigtig bastion over for et stort og uforudsigeligt Rusland. Dertil kommer nu de utvivlsomt store interesser i de enorme kaspiske oliereserver og rørtransporten af olien uden om Rusland, primært gennem Tyrkiet.

Denne politik er selvsagt gift for de muligheder, der efter flere menneskealdres kommunistisk rædselsregimente endelig syntes at åbne sig for en gradvis inddragelse af Rusland, Ukraine og Hviderusland i et fredeligt og rimeligt europæisk statssystem. Siden NATOs krig i Kosovo og mod Serbien har kulden på ny bredt sig, og den misstemning, der nu arbejder sig op mellem de tidligere uforsonlige modstandere synes mere og mere bekymrende og faretruende.

Er det virkelig europæiske interesser, Europas politiske ledere på denne måde varetager, eller ødelægger de totalt de skrøbelige muligheder for en bedre fremtid af hensyn til ikke-europæiske lande og interesser?

S.D.

Brevkassen

Endnu engang kan vi kun bringe et lille uddrag af de mange tilsendte breve m.v., men vi takker for dem alle.

De stadig flere belastende minoritetskrav til vore hospitaler (se s. 10) sætter følgende - af aviserne afviste - læserbrev fra en dame i Viborg i relief: »Jeg kender en dame lidt op i årene, som skal have opereret det ene knæ. Hun kan først komme til forundersøgelse en gang i oktober, og derefter vil der gå et halvt år inden hun kan opereres. Hendes holdning er ved at blive skæv fordi det går ud over hendes ryg, men det blæser de bare på på hospitalet. Sådan behandles vi danskere i vort eget land.«

Et medlem har fremsendt en folder fra Asserbohus Efterskole, hvoraf det fremgår, hvad der i stedet for er råd til i det

danske samfund. En række flygtninge fortæller, hvor glade de har været for, at deres socialrådgiver har sat dem på et ophold på denne specielle skole, der »siger nej tak til racisme« og bringer de unge ind i det danske samfund. Opholdet beskrives i folderen: »Hver eneste flygtning gennemgår ved starten på skolen en test. Herudfra fastsættes niveauet, og læreren lægger en individuel plan for hver eneste elev. Hver flygtning modtager en PC 486, som er deres hjælperedskab. Hver uge skal de unge arbejde ca. 15 timer med intensive individuelle studier. Ugen sluttet af med statusmøde, hvor den unge og læreren lægger den nye uges program.« Mange socialt belastede, psykisk syge og venteliste-ramte danskere ville sikkert blive himmelhenrykte over bare en brøk-

del af en tilsvarende opmærksomhed...

Et medlem på Fyn skriver til os vedr. afstrafningen af Vollsmose-bøllerne:

»Var det ikke bedre at udvise dem med det samme og lade dem udsonde deres straf i Libanon, eller hvor de nu oprindeligt hører til? Dernede har de nok mere forståelse på at straffe end her i landet. Det er det ene, men nu går godhedsindustrien vel igang med at få udvirket at de, når den tid kommer, alligevel ikke bliver udvist, men kan fortsætte her i landet hvor de slap. Den 'sympatiske' og 'intelligente' Henrik Svane fra Skørping vil jo nok slå et slag for dem.« Ak ja, brevet blev skrevet i september, og dets forudsigelser er jo desværre tilfulde blevet indfriet!

Vor fynbo skriver videre: »Det er deprimere at se på, hvordan de herskende med de 'rigtige' meninger på borgen misregerer land og rige, de er godt i gang med at ødelægge alt det, vi andre har slidt og slæbt for i en menneskealder. Jeg er årgang 1925 og har, siden jeg forlod realskolen, måttet arbejde for at få skorper på bordet, og alligevel har jeg hverken stor BMW eller Mercedes at køre i, som man den ene gang efter den anden ser de fremmede køre rundt i. Med den elendige folkepension jeg oppebærer kan man dårligt få råd til at bo i sit eget hus. Alligevel skal man fra finansministeren høre beklagelser over de enorme overførselsindkomster, staten er belempet med. Jamen hvor meget belaster de ægte danske pensionister egentlig statsbudgettet med? Jeg har født 3 børn op, der hver især er godt i vej i gode stillinger, foruden jeg hele livet igennem har betalt skatter og afgifter af alting og bidraget til min egen folkepension, så alene det at ét af mine børn bliver plukket i skat dækker min pension mange gange. Jeg får 4000,00 udbetalt mdl. Først har det offentlige snuppet det, de vil have i direkte skat, dernæst ryger de 25% af resten i statskassen i form af moms, og så en god del i form af alle mulige udspekulerede afgifter. Til sidst er der vist ikke mange kroner tilbage af den pension, som man har puklet for livet igennem. Og så vil de radikale yderligere give de fremmede omkring kr. 2000,00 mere mdl.?? Ufatteligt??

Det er både godt og skidt man er så gammel som man er, så er der da en chance for, at JEG ikke bliver slagtet af muslimerne, når de om en snes år bliver mange nok og der er en tyrk, der er diktator her i landet; bliver der ikke snart grebet ind er det jo et spørgsmål om tid før det sker!«

Netop, men myndighederne gør alt for, at denne proces fremskyndes. Således rapporterer Bent Jacobsen fra Taastrup:

»Igen påstår en såkaldt 'tænketank' - den britiske CEBR - at EU skulle 'have behov for' millioner af indvandrere - angiveligt for at undgå en kæmpekrise som følge af aldringen af landenes indbyggere! Konklusionerne bifaldes (naturligvis!) af den noksom bekendte Kornø Rasmussen - en af vore egne såkaldte 'eksperter'.

78% af de fremmede i Danmark er på overførselsindkomster. Hvis de resterende overhovedet deltager i den egentlige produktion - og det er vist de færreste af dem - dækker det næppe en brøkdel af udgifterne til underholdet af de 78%! Bliver der for lidt til vore gamle og syge, skyldes det langt snarere denne belastning!

Arbejdsløsheden i EU er på tolv procent. Hvis tyske arbejdsgivere rationaliserede så meget de kunne, ville den komme op på 32% i Tyskland. Det samme gælder utvivlsomt også resten af Europa.

Aldringen af Europas befolkning (dokumenteret af en EU-rapport!) vil højst betyde en formindskelse af produktivitetsstigningen på 0,8%! Altså en langt mindre reduktion af den forventede stigning end stigningen af udgifterne til millioner af nye fremmede!«

En læser fra Brønshøj er gået bag om myterne om halalslagtningens grusomheder og rapporterer fra egne erfaringer:

»Muslimer slagter overalt - på marker, på gårde, i parker, i kældre, på altaner, uden bedøvelse eller bolt pistol.

Her hvor jeg bor (i almenyttigt) hører vi om opfedning af kalve i kælder, og om slagtning af får og lam i vaskekælderen. I Utterslev Mose, der er nabo, er der fundet rester fra slagtinger.

Der er ingen lovregler - folk der er modstandere af rituel slagting kan få serveret Halal-kød i restauranter, og deres børn kan blive tvangsindlagte i skoler og børneinstitutioner.

Mangler der ikke et lovforslag (fra DF) om at Halal-kød ikke må sælges eller fortæres af danskerne? Det ville løse alle institutions-problemerne, og kunne være første led hen mod et fuldstændigt forbud mod rituel slagting i Danmark.«

En god opfordring til Dansk Folkeparti. I disse tider, hvor der på EU-plan gøres så meget for at hæve de etiske krav til fødevarerne, burde man måske endog søge at rejse forslaget på europæisk plan? Som alt andet, der går imod islam i Europa, har det dog desværre ikke de store chancer for at vinde gennemslagskraft i de centrale magtapparater. Lovløsheden og privilegeringen af de fremmede får vist lov til at herske nogen tid endnu.

Femte kolonne

“...

I henhold til den europæisk-arabiske dialog, som blev indgået, før Danmark blev lokket med i EU, skal Europa til gengæld for olie 'til rimelige priser' modtage olierlandenes fødselsoverskud. Dette overskud er meget iøjnefaldende. (...).

Hensigten med indvandringen kom tydeligt frem ved kirkemødet i KB-Hallen i København for godt et år siden, da den ledende imam i Danmark af professor, dr.theol. Johannes Aagaard blev spurgt, om de havde til hensigt at indføre sharia'en i Danmark, hvortil svaret lød: 'Ja, når vi bliver mange nok!'. Helt i overensstemmelse med dette svar lyder en udtalelse af en anden muslimsk leder, sheik Saeed Shaaban: 'Vi må afvise demokratiet til fordel for islam, som er det eneste stående og perfekte system skabt af den almægtige. Vores march er netop begyndt, og islam vil i den sidste ende besejre Europa og USA. For islam er den eneste vej til frelse, og det er netop vores mission at bringe frelse til hele verden. Og tro ikke, at vi er utopiske drømmende'.

Muslimerne er således en femte kolonne, som sandelig er en trussel (...). Da den er os påtvunget af EU, kan vi ikke forvente nogen hjælp derfra, og da USA ved forsvarsforhandlingerne i Tyrkiet i begyndelsen af november arbejdede for mindsket militærberedskab i Europa, kan vi heller ikke forvente forståelse fra den side - især da ikke efter de løgnagtige påskud til de brutale overfald på serberne til fordel for de muslimske albanere.

Danmark må derfor klare sig selv. Første skridt til bevarelse af vor frihed er derfor at træde ud af EU, der strammer rebet hver eneste dag med sine regler og direktiver. Næste skridt i den uundgåelige krig er et veludrustet og veluddannet hjemmeværn. Hvem kan vel være bedre mod en femte kolonne end netop et lokalkendt hjemmeværn - eller skal vi som vore blåøjede, humanistiske, multikulturelle levebrødspolitikere afvente en dansk-tænkende frihedsbevægelse som under sidste verdenskrig?«

Læge Jørgen D. Grønback, Højslev, i Kristeligt Dagblad 13/12 99.

Spredningen af den muslimske epidemi

Truslen fra islams vederstyggeligheder dokumenteres overvældende i to nye bøger. Men hvilken recept må Vesten bruge for at befri sig fra dem?

I november udsendte foreningen Dansk Kultur bogen *Islam. Integration eller...?* (228 sider, 180 kr.). Heri beskrives den stadig mere udbredte muslimske fjendtlighed mod de vestlige værtslande. Bogen er tiltrængt i betragtning af den uvidenhed, der råder i Danmark om islam, i bogen rammende beskrevet af den islamkritiske indvandrerkvind Fatima:

“Mange danskere ved ikke hvad islam er. De tror det er en religion, ligesom alle andre religioner. Men islam har det hele. Islam siger det hele. Derfor skal det hele være, som islam siger. Og islam skal altid have autoriteten. Det forstår I ikke. I forstår heller ikke, at vi vil være flest snart. Derfor må alle gøre som islam siger. I får ingen børn. Vi får mange børn. Min mand siger, vi bliver flest om 20 år. Imamen siger vi bliver flest om 30 eller 50 år. Han siger vi har tid. Fremtiden er Allahs, fremtiden er islams.”

Betegnende har mange af de 11.000 moskeer, der er blevet opført i Europa de sidste 25 år, for os besynderlige navne som “Erobrermoskeen”. Det gælder fx de store moskeer i Bremen, Mannheim, Köln, London, Castrop-Rauxel og Krefeld. Islamisk menigheds moské i København hedder “Tawba” med hentydning til koranens al-Tawba sura vers 29, der udtrykker, at muslimernes opgave over for de vantrø ikke er at være kompromissøgende, tolerante og imødekommende over for de vantrø, men at gøre islam til suveræn over alle andre religioner.

Den aggressive holdning over for værtslandet skyldes ikke “diskrimination” og social marginalisering. Undersøgelser har vist, at de mest rabiater unge muslimer i Tyskland har en god uddannelse og fast arbejde.

Vesten “rede til høst”

Islam. Integration eller...? bygger i stort omfang på islamiske tidsskrifter udgivet i Europa, men da disses europæisk-sprogede versioner er mere moderate end de arabiske, må det kaldes en svaghed, at nogen sådanne ikke er søgt oversat (desuden er de fleste citater en del år gamle). Alli-

gevel må den fremlagte dokumentation siges at være skræmmende, særlig når det altså betænkes, at den både i omfang og styrke er voldsommere end det fremgår – og stadig tiltager. Sigende berettes det, at det er redaktøren af et “moderat” tysk blad, der skriver om ønsket om indførelse af den islamiske “statsteori”, der kræver et samfund med to klasser af borgere: “Den ene gruppe, muslimerne, er de egentlige borgere i landet, den anden gruppe tolereres... Kristne skal blive beskyttelsesborgere i et muslimsk land, som er underkastet viljen og nåden af muslimerne.” Tidligere blev vantrø under islam pålagt en hård særskat; den er nu ændret til, at ikkemuslimer får mindre løn for samme arbejde i flere muslimske lande også indenfor det offentlige, samt at ikkemuslimer er udelukket fra mange erhverv.

Hvis Dansk Kulturs bog også havde givet en nærmere skildring af islams historie og ideologi, ville kontinuiteten i den nuværende fremfærd have fremgået klarere. Derfor supplerer den og Buhl & Glistrups bog “Retssagen mod Islamlobbyen” hinanden så udmærket.

Al dokumentation bekræfter det i Danmark bosiddende islam-offer Fatimas ord: “Islam er en ting. Danmark er en anden ting. Islam og Danmark er to forskellige ting. De kan ikke være sammen. Enten gælder islam eller også gælder det, danskerne siger. Begge dele kan ikke gælde. Danskerne forstår ikke. De er uvidende, de forstår ikke, at ingen muslim kan følge det, danskerne gør og lever efter. Islam har sin lov. Danmark har sin lov. De to er forskellige. Men islam kan ikke laves om. Min familie forkaster jeres lov. De siger den ikke er god for os, for den er ikke fra Allah, det er de vantrøs lov. Når jeg har sagt: ‘Vi er i Danmark’ siger de ‘nej vi er i islam, vi er ikke vantrø, vi følger islams lov. Danmark har ingen autoritet over en muslim. Allah er større end Danmark, og vi vil engang være de, som bestemmer.”

Blandt de udtryk, muslimerne ofte benytter, er “Vesten er rede til høst”. Fatima

adværer: “Der kan aldrig være fred mellem en muslim og en vantrø. Der vil ikke være fred indtil islam er stærk nok. Når islam er stærk og har autoritet, er der atter fred. Så bliver jeres land anderledes. Jeg forstår ikke, I forærer jeres land væk. I skal være stolte af jeres land, I har det godt, hvorfor forærer I landet væk?”

Erobring via bedrag

Det muslimske begreb *taqiya* står for den guddommelige blåstempling af fordækt spil og endog fornægtelse af troen, når det blot gavner den. I særdeleshed føler en muslim ingen som helst forpligtelse over for de danske “vantrø domstole”, der udgør et såkaldt ulovligt system. Dømmer det ham for noget, han ikke kan indse han bør dømmes for, da har han og hans omgangskreds ret til at straffe den vantrø domstol (dvs. dommere, retsbetjente osv.) med alle til rådighed stående midler.

Muslimernes grundlæggende utroværdighed gør, at man end ikke kan stole på dem, der forekommer gennemført hæderlige. Ej heller kan der selvfølgelig føres én politik over for yderliggående, en anden over for “moderate”. Man kan ikke granske hjerner og hjerner, den nødvendige repatriering må derfor være generel.

Ifølge Dansk Kulturs bog bruges *taqiya* endog ofte i højere grad blandt personer, som man i Vesten anser for moderate. Et typisk eksempel er den danske “dialogorienterede” muslim Aminah Echammari, der i sine muslimske omdigtninger af danske børnesange bl.a. proklamerer om sin profet: “Muhammad var en fredens mand/besindig i enhver forstand”...

Man må over for de indsmigrende muslimer huske på budskabet i bogen *Allahs letzte Botschaft, Argumente für den Dialog mit Christen*, hvor forfatteren M.A. Rassoul i kapitlet “Den interreligiøse dialog er et trick” anbefaler at forvirre fjenden gennem tilsyneladende dialog for at påvirke og blødgøre ham.

Salami-metoden vidt fremskreden

Andre erobringmetoder, der tålmodigt

konsoliderer herredømmet skive for skive, er mere åbenlyse. Fx skal enhver kritik forbydes og underkastes streng censur, som skal være konsekvent og omfatte alle områder. Især i Tyskland og i England har muslimer som stående krav til myndighederne, at dagbladene underkastes censur. Og i europæiske og danske muslimske skoler streges tekststykker, som de unge helligkrigere ikke har godt af at se, over. Dansk Kulturs bog gengiver bl.a. en side med et censureret Kaj Munk-digt. Desuden nævnes, at Ebbe Reichs novelle om Holger Danske (*Ridderslaget*) ændres. Overalt streges ordet saracener over og der føjes ind, at han kæmpede mod araberne. En isnende ændring foretages også af de muslimske lærere i Ib Kokborg & Poul Rosenbergs bog om, *Hvordan Danmark fik sit navn*: Mens det i historien skrives, at "dit rige skal hedde Danmark, og dets navn skal i al evighed ikke forgå", overstreges ordene i "al evighed"...

Der er flere og flere eksempler på, at hele kapitler og vers fjernes fra danske undervisningsbøger, og billeder klippes bort i stor stil. Kommunalpolitikere og lærere lader det ske af angst for at blive kaldt "racister", som er blevet omdefinert til at betyde modstandere af muslimsk masseindvandring. Der rejses også flere og flere krav på lovgivningsområdet: Kirkegårde, hospitaler, navnelove, slagtelove, ægteskabsret, strafferet osv. Kravene vil aldrig forstumme og eftergivenhed vil aldrig føre til tilfredshed, før hele Allahs system er etableret på alle tænkelige områder. Denne fase fører total destabilisering af samfundet med sig.

Men vore myndigheder løber kun med. Efterhånden overalt hærger muslimerne, men i Danmark har Indenrigsministeriet oprettet et "voldssekretariat", som bl.a. søger at påvirke dagblade til ikke at omtale udlændinges kriminalitet negativt for ikke at oppiske angst i befolkningen. Der oprettes "racismenævn", hvilket fx har ført til, at en ung mand fra Odense er blevet indklaget for et sådant nævn af en muslim, fordi denne følte det racistisk, at den anden havde bedt ham om også at rengøre køkkenet, pander og gryder ligesom de andre på deres skole. I nogle af disse nævn har man sat helt op til 80% muslimer. De uhyrligheder, som danske øvrigheds personer i disse år gør sig skyldige i mod det danske folk, vil såvist veje tungt ved et kommende retsopgør.

Kvinderne under åget

De danske "vantro" kvinder vil under et kommende islam-herredømme lide endnu mere end de retroendes egne. Al-

lerede nu kan man ved de unge muslimers promiskuøse fremfærd over for danske piger ane den foragt, hvormed disse "luddere" skal behandles. Allerede i udgangspunktet har en ikkemuslimsk kvinde langt mindre ære end en muslimsk mand. Da den ikkemuslimske kvinde (ligesom enlige muslimske kvinder) ikke har nogen ære at tabe, betragtes de af den muslimske mand også på det seksuelle plan som stående på et lavt moralsk og menneske-

ligt niveau og omtales med ubehagelige udtryk. Grov seksuel chikane er ofte en følge.

Typisk for islams holdning til kvinde-kønnet er det, at mændene holder store fester ved deres sønners fødsler, mens de truer med skilsmisse, hvis deres hustru føder piger. Jyllands-Posten 2/2 1995 berettede, at i Iran henrettes kvinder, blot fordi de forlader deres mænd. For at kvinderne ikke skal dø som jomfruer og komme i paradiset trækker mændene i henrettelsespelotonen "lod om, hvem der natten inden dommen får lov til at gøre den dødsdømte kvinde til brud. Efter henrettelsen udfærdiger den religiøse domstol et bryllupscertifikat, som bliver sendt til ofrets familie sammen med en æske sødt slik." I andre muslimske lande er kvindebehandlingen endnu mere hensynsløs. Det er ikke tilfældigt, at antallet af voldtægter er svimlende højt i de fleste muslimske lande sammenlignet med andre himmelstrøg. I den muslimske lovsamling *Mishkat al-Masabith* kan man læse guddommelige visdomsord såsom artikel 171: "Jeg har ikke givet menneskeheden en større katastrofe end kvinder", og art. 267: "En kvinde kan

man gifte sig med af fire årsager: på grund af hendes penge, på grund af hendes fine herkomst, på grund af hendes skønhed og på grund af hendes tro. Hvis du gør det af nogen som helst andre overvejelser må dine hænder blive gnedet i skidt." Dette er i fin overensstemmelse med profeten Muhameds ord: "Jeg stod ved Helvedets indgang og bemærkede, at flertallet af dem der gik ind var kvinder."

De sidste citater er hentet fra Anwar Hekmats fremragende bog *Women and the Koran* (Prometheus Books 1997, 278 sider). En af de vigtigste pointer heri er, at profeten Muhamed ikke handlede så barbarisk, som han gjorde, fordi det nu engang var det almindelige i 600-tallets midtarabiske ørken. Ifølge Hekmat brød Muhamed på mange måder med de herskende æres- og ridderlighedsbegreber blandt datidens arabere. Fx da han hals-huggede ca. 750 besejrede jøder, men også i sin behandling af kvinder, der var meget friere inden islam.

I den lange før-islamiske arabiske historie – den periode, som muslimerne kalder den "barbariske tid" eller "uvidenhedens tid" (*jahiliyya*) – var der (stik modsat Echammaris førnævnte påstande) ingen, der foranstaltede så store blodsudgydelser som Muhamed. Under foregivende af at udføre Allahs bud skadede han mere end han gavnede. Derfor blev han af sin egen klan kaldet "splitteren" (*mufarraq*) – den, der rejste selv nære slægtninge mod hinanden. Sigende udpeges Allah i Koranen med stolthed som den bedste af alle rænkesmede eller konspiratorer. Ved islams fremkomst lærte mænd, der aldrig havde brudt et løfte, at det var muligt at undgå at opfylde sine forpligtelser, og mænd, der havde betragtet deres slægts blod som deres eget, begyndte at myrde omkring sig for "Guds" skyld. Løgn og forræderi begyndte at florere, fordi Muhamed lærte, at det havde guddommelig godkendelse. "Det var også da, at muslimer begyndte at udmærke sig med deres vulgære sprog. Det var også da, at tragten efter bytte og kvinder (tilhørende de vantro) blev anbefalet uden forbehold af profeten." (D.S. Margoliouth: *Muhammad and the Rise of Islam*, London 1905, s. 149).

Anwar Hekmat bemærker, at ingen nation, intet samfund, ingen stamme overtog islam af egen fri vilje og uden frygt for grusom staf. Den nye tro blev påtvunget dem med sværdet; valget lå mellem accept af islam og brutale repressalier. Allerede ved et af de første udbrud af muslimsk brutalitet, den førnævnte henrettelse af de ca. 750 jøder, fremgik islams måske mørkeste side, dens kvindesyn.

Selvsamme dag, hvor Muhameds mænd foretog massenedslagtingen, tog profeten en ung kone til en af de dræbte til sig og fuldbyrdede ægteskabet om aftenen. Blandt de tilfangetagne var også en ung kvinde, der havde smidt en sten mod de muslimske soldater. Muhamed beordrede sine hirdmænd til massegraven for at halshugge hende, hvilket de gjorde. Med rette kommenterer Hekmat: "Det før-islamiske Arabiens ridderlighed var for evig tabt efter islams fremkomst."

Guddommeliggjort forbrydermentalitet

De motiver, der bevægede de første tilhængere af islam, var ifølge Hekmat først og fremmest berigelse, ikke mindst med kvinder. Efter hvert røvertogt delte Muhameds bande tyvegods mellem sig, herunder de kvindelige fanger. Der kunne være en sådan konkurrence om at få del i byttet, at også profeten blev udkonkurreteret og fik sønderrevet sit tøj under tumulterne. Hekmat konkluderer, at den barske behandling af profeten viser, at hans tilhængere dengang ikke følte nogen særlig ærbødighed for ham, men udelukkende fulgte ham af egeninteresse.

Islams gennembrud skyldtes, at det paradisi, Muhamed lovede, gik ud på en hæmningsløs tilfredsstillelse af de nomadiske araberes primitive drifter: en evighed med den bedste mad, vin og de skønneste kvinder. "Iøjnefaldende fraværende fra dette billede er alle livets højere nydelser: kunst, musik, søgen efter viden eller kærlighed udover den seksuelle attrå. Muhamed synes ikke at have kendt noget til vedvarende forpligtende kærlighed, kærlighed mellem venner, til børn og mellem en trofast mand og kone." Muhamed viste sig at have en selv for sin samtid hensynsløs omgang med unge kvinder, senere dog bl.a. overgået af hans barnebarn, kaliffen Hassan, der giftede sig med fire kvinder på en gang for efter få uger at skille sig fra dem for at gifte sig med fire nye. Dette er dog blot konsekvensen af den herskende islamiske kvindebehandling. Islam havde legitimeret en hensynsløs mandschauvinisme, der gælder den dag i dag. Den ideelle kvinde var ifølge Muhamed ung, jomfruelig og altid underdanig. Dette afspejles i hans ord: "Måtte du gifte dig med jomfruer, for deres mund er sød, deres skød er frugtbar og de tilfredsstilles nemmere med lidt."

Mange af islams påbud til kvinder er næsten identiske med en 3500 år gammel assyriske lov. Siden var kvinderne dog blevet endog mere ligestillede med mænd end i mange af nutidens udviklede samfund (jævnfør Muhameds første kone,

som var succesrig forretningskvinde). Efter islams gennembrud fik de status som straffefanger. En egyptisk kalif beordrede sigende, at fabrikationen af kvindesko skulle standses, så ingen kvinde kunne gå udenfor sit hjem. Endnu i dag må en muslimsk kvinde fx ikke tage tøjet af for en mandlig læge, endog hendes puls må ofte føles gennem sløret. Som Hekmat udtrykker holdningen, går den ud på, at mænd og kvinder er som ild og krudt: I hinandens nærhed vil de eksplodere i ukontrolleret seksuelt begær. Det er gennemført mangel på tillid til menneskets evne til indre selvkontrol, der er mentaliteten bag islams mange ydre restriktioner. "En tro der er så ustabil, at den kan trues af et håndtryk mellem en mand og en kvinde, er totalt ude af kontakt med virkeligheden", bemærker Hekmat. I muslimers øjne er alt det, der i Vesten har holdt drifterne i ave – lovgivningen, uddannelse, selvdisciplin, moral og religion – helt uden virkning. Løsningen er kun at finde i den rent ydre adskillelse mellem kønnene.

Ifølge islamisk lov kan en mand, der ønsker at skilles, simpelthen meddele sin kone, at hun er skilt. Nogle gange er det endog nok for manden simpelthen at pege ud af den åbne dør. Hvis manden fortryder og ønsker hende tilbage, kan han kræve det blot via telefonen eller en mellemmand. Koranen legitimerer desuden fysisk "afstraffelse" af kvinden: Hun må slås med knytnæver og kæppe, sparkes, gennembankes og piskes. Eller rettere er det simpelthen op til manden, hvordan hun skal behandles.

Ligesom Muhamed i begyndelsen af sin profetkarriere prædikede tolerance over for vantrø (da han selv var den svage), talte han også i begyndelsen for mildhed mod kvinder (for at omvende flest muligt). Da han fik tilstrækkelig magt, forkyndte han imidlertid de barske regler for vantrø og kvinder, som gælder i dag. Med størst autoritet udfærdiget i juridisk form af den klassiske lovgiver al-Ghazzali, hvis stadig toneangivende middelalderværk *Ihya' 'ulum al-din* erklærer: "Ægteskab er som slaveri, for kvinden bliver mandens slave, og det er hendes pligt at adlyde ham absolut i alt, han kræver af hende."

Rammende konkluderer Hekmat, at enhver livserfaring viser, at den islamiske "guddommelige" lov totalt har ødelagt de ramte samfunds velfærd og trivsel. Brutaliteten og nådesløsheden i den islamiske idé om retfærdighed indskrænkede sig som bekendt ikke til kvinder, men var også vendt mod vantrø – ja endog mod de menige muslimer selv, hvilket fik den

franske filosof Ernest Renan til at udtale, at den største tjeneste, man kan yde en muslim, er at befri ham fra hans religion. Mangfoldige er de steder i Koranen, hvor Allah hyldes som den strenge afstraffer og nidkære hævner (se fx sura 2: 165, 196 og 211; 3: 11; 5: 2 og 98; 6: 166; 7: 167; 8: 13, 25, 48 og 52; 13: 6; 40: 3 og 22; 41: 43; 59: 4 og 7).

Vestens svar

Islam står kort sagt i modsætning til alle de værdier, som har præget Vestens samfund med baggrund i deres klassiske, kristne og nordiske kulturarv. I Dansk Kulturs bog rammer den af muslimer forfulgte Fatimas anklagende ord til forfatteren i plet: "Hvad vil I med demokrati, når muslimer bliver flere end I? Nogle siger: 'Vi indfører sharia demokratisk', mange siger: 'Vi venter ikke så længe'. I ødelægger selv jeres land. I er selv skyld i det. Hører du? Men du gør ingenting ligesom de andre. Du skriver kun en bog."

Hidtil har der ganske rigtigt kun været mange ord, ingen handling imod den frygtelige trussel fra syd, der drives frem af den religiøst understøttede befolkningsekspllosion. For få år siden var der 800.000 muslimer i verden. 1997 passeredes 1,2 milliarder, i år 1,5 milliarder og om tyve år skønnet 3 milliarder. De islamiske ledere er klar over, at der ikke er plads til så mange i den muslimske verden, hvorfor man ønsker en konstant udvandring. Antallet af muslimer i Vesten vokser da også endnu hurtigere end hos dem selv. Gruppen på de første 145 tyrkere i Ishøj voksede som bekendt på tredive år til 8566 (59 gange så mange); af de 145 mænd hentede de 141 deres hustru i Tyrkiet. Dette karakteriserer også den generelle situation.

Over for denne i historien hidtil usete trussel, numerisk såvel som i fanatisk intensitet, er der kun ét svar muligt fra Vestens side: Med de nødvendige midler fysisk at fjerne det altovervejende flertal af muslimer fra vort territorium inden de bliver ganske uudrydelige. Alle andre løsninger, som vore politikere for tiden fremkommer med – integrationsnaivisme osv. – er "som om"-politik eller pseudo-løsninger, der fungerer som farlig sovepude og udskyder eller umuliggør den nødvendige afgørelse. Det er på høje tid at ihukomme den svenske forfatter Per Olov Enquists ord: "Det vanskeligste ved politisk stillingtagen er jo ikke at indtage de gode, agtværdige standpunkter – det kan enhver idiot gøre – men ikke i tide at indtage de modbydelige, men nødvendige."

Peter Neerup Buhl

Krigen mod salamandrene

Den tjekkiske forfatter Karel Capeks klassiske roman "Krigen mod salamandrene" (1936, dansk 1937) kan i disse år læses med fornyet aktualitet. Historien om de tænkende, store havlevende tropiske salamandre, som alle verdens industrilande importerer i stort tal for at få billig arbejdskraft, men som til slut vender sig imod menneskene og sprænger landjorden i luften for at få mere hav, da de formerer sig meget hastigt, rummer tankevækkende perspektiver.

Det er industrien, der overhører alle advarsler og begynder at udnytte salamandrenes arbejdskraft. Venstrefløjen forlangte derimod i begyndelsen, at man "kategorisk skulle udvise salamandrene som fjender af det arbejdende folk, idet de var i kapitalismens tjeneste og arbejdede for meget og næsten gratis og derved truede arbejderklassens levestandard."

Først kom der kun nogle få salamandre, men da hver hun kunne føde hundredevis af haletudser om året, var der efter få år syv milliarder, skønt de med deres i eksilet voksende civilisation fødte stadig færre unger (helt ned til tyve-tredive haletudser pr. hun om året).

Salamandrene samles i ghettolignende områder ved kysterne, omgivet af høje stakitter med grafitti. Snart begynder der alligevel at finde sammenstød sted mellem salamandrene og menneskene. På trods af de stigende spændinger mellem nybyggerne og værtsfolkene fortsætter våbenhandlere og industri alligevel med at profitere på handlen med salamandrene. Politikere begynder at tale om, at de, der understyrer salamandrene med våben, dræber deres landsmænds børn, skal stilles til ansvar og anklages for landsforræderi. Omvendt er der selvfølgelig også intellektuelle, der håner deres egen kulturs "tåbelige idealer og indtørrede traditioner" og i stedet dyrker salamandrene som en berigelse. Den litterære og kunstneriske avantgarde i kulturcentrene forkynder desuden: "Lad salamandrene komme efter os!

Fremtiden tilhører salamandrene! Salamandrene, det vil sige kulturrevolutionen."

Organisationer mod diskrimination af salamandrene opstår, så de stilles gunstigere end før; disse lobbyister har dog videre planer: "Man kunne måske tage spørgsmålet om en vis form for salamander-autonomi op til behandling". Meget få profetiske stemmer råber vagt i gevær: "Enten vil menneskeheden støde sammen med salamandrene i en historisk konflikt på liv og død eller den vil uvægerligt blive salamandriseret." Kun barske forholdsregler vil kunne standse formeringsvandet og overtagelsen udefra, erklærer de få dissidenter: "*I dårer, hold dog op med at give salamandrene føde!* Hold op med at give dem arbejde, giv afkald på deres tjenester, lad dem sejle deres egen sø, lad dem fortrække til steder, hvor de kan ernære sig selv! Naturen vil regulere deres overvældende tilvækst; blot menneskene, den menneskelige civilisation og den menneskelige historie ville holde op med at *arbejde for salamandrene!*"

Men det er for sent, salamandrenes leder erklærer menneskene krig: "Det var jer, der ville have os. I har spredt os ud over hele verden. Her har I os da. Vi ønsker at komme godt ud af det med jer. I skal arbejde sammen med os på at nedbryde jeres verden. Tak." En nådesløs tilintetgørelseskrig begynder, som det ved romanens slutning står klart at menneskene vil tabe.

Som en filosof i bogen udtrykker frontstillingen: "I dette øjeblik lever der omkring ved tyve milliarder civiliserede salamandre på jordkloden, eller omtrent ti gange så mange som det samlede antal mennesker; heraf fremgår det med biologisk nødvendighed og med historisk logik, at salamandrene, der er de underkuede, vil forsøge at gøre sig fri; at de, der er homogene, vil forene sig; og at de, når de således er blevet den største magt, verden nogensinde har set, *uvægerligt* må overtage herredømmet over verden. Tror I så at

de vil være så tåbelige at skåne mennesket?"

Blandt filosofens principielle overvejelser om årsagen til undergangen må som afslutning citeres følgende passus:

"Hele menneskets ulykke ligger i, at det har været tvunget til at blive en menneskehed, eller at det er blevet det for sent, på et tidspunkt, da det allerede var uhjælpeligt differentieret i nationer, racer, tro, stænder og klasser, i rige og fattige, i dannede og udannede, i herskende og undertrykte. Prøv på at drive ulve, får og katte, ræve og rådyr, bjørne og geder sammen i én hjord; luk dem ind i den samme indhegning og tving dem til at leve i denne meningsløse sammenhobning, som kaldes en samfundsordning, og at overholde samfundets leveregler; det vil blive en ulykkelig, utilfreds, skæbnesvangert splittet hjord, hvori ikke en eneste levende skabning vil føle sig hjemme. Dette er i det store og hele et nøjagtigt billede af det store og håbløst heterogene kobbelt, der kaldes menneskeheden. Nationer, stænder, klasser kan ikke i længden leve sammen uden gensidigt at hæmme og hindre hinanden indtil det ulidelige; de kan enten leve i evighed adskilt fra hinanden – hvilket dog kun er muligt, så længe verden er stor nok til dem – eller vendt mod hinanden, i kamp på liv og død. For biologiske menneskelige enheder, såsom race, nation eller klasse, er den eneste naturlige vej til et homogent og uforstyrret velvære den: kun at skabe plads til sig selv og udrydde de andre. Og det er netop det, menneskeslægten har undladt at gøre i tide. Nu er det for sent. Vi har skaffet os alt for mange doktriner og forpligtelser, hvorved vi redder 'de andre' i stedet for at skille os af med dem; vi har udpønset moral, menneskelige rettigheder, kontrakter, love, lighed, humanitet og meget andet; vi har skabt os en fiktion af en menneskehed, der sammenfatter os og 'de andre' i en slags indbildt højere enhed. Hvilken skæbnesvanger fejltagelse!"

Socialdemokratiet har styr på tingene!

Sagt af indenrigsminister Birte Weiss, Socialdemokratiet, i Jyllands-Posten 18/12 1994:

"Det er forkert at spørge, om Danmark bliver et multi-etnisk samfund. Der er ingen grund til at tale i gådefuld fremtid. Danmark er allerede nu i mini-format et multi-etnisk samfund, og den udvikling vil fortsætte."

Sagt af Poul Qvist Jørgensen, Socialdemokratiets ordfører under udlændingebatten 22/4 1997:

I et samfund som det danske, "*hvor aktuelt 3-5% af indbyggerne er fremmede, heraf en god del fra andre nordiske lande, er der ikke noget, der peger i retning af, at vi er et multietnisk samfund eller på vej til at blive det.*"

Splittelser og håb blandt Europas nationale

I mange europæiske lande, særlig de store, er den nationale politiske opposition i defensiven. Faren er overalt at opgive for meget for at få direkte del i magten.

Det er et generelt nedslående billede, den forhenværende formand for det "socialpatriotiske" tyske Republikaner-parti *Franz Schönhuber* giver af Europas nationale partier i sin nye bog "Europas Patrioten. Woher – Wohin?" (VGB – Verlagsgesellschaft Berg 1999, 142 sider). Allermindst håb har han for de nordeuropæiske lande, som han ser i alt for vid udstrækning amerikaniserede til, at en afgørende national drejning er mulig. Kun i Finland trives en udbredt national mentalitet; som han udtrykker det: "Hvad socialismen er for svenskerne er patriotismen for finnerne." Om de succesfulde danske og norske nationalkonservative partier bemærker han blot, at de lægger vægt på at distancere sig fra partier, der i offentligheden er stemplet som nationalistiske eller ekstremistiske. Størst håb har han til de østeuropæiske partier, der ikke viser frygt for at kaldes radikale eller ultranationalister. Deres ledere er ofte blevet mindre fintfølende ved at have siddet i fængsel under kommunismen, og de betragter hetzen og de hårde fordømmelser som en naturlig del af den politiske kamp. Men mange steder i bogen udtrykker Schönhuber sin ærgrelse over den udbredte "tagen afstand-bacille", der flourerer blandt dem, som burde stå sammen. Den megen interne vasken hænder når alligevel aldrig sit mål – "stuerenheden" –, så længe der vel at mærke holdes fast på kerneprincipperne. Aktive nationalister må efter Schönhubers mening simpelthen for eget vedkommende være rede til en "mindskelse af livskvaliteten" pga. den massive modstand, ellers er de ikke rede til kampen.

Schönhuber kender personligt mange af de ledende europæiske nationalister, mest veneration har han vist trods alt stadig for Le Pen. Begge synes de at lægge overdreven stor vægt på bekæmpelsen af "amerikanismen" som en nærmest betydeligere trussel end masseindvandringen. Schönhuber er mere orienteret mod europæisk fællesskab end Le Pen; man må her lægge mærke til distinktionen mellem "folkenes Europa" og "fædrelandenes Eu-

ropa" – den sidste holdning er Front Nationals, som pointerer opretholdelsen af nationalstaterne, ikke blot den etniske pluralisme.

Le Pen forekommer mere radikal i sin kritik af indvandringen end Schönhuber, men de begge overgås dog af Le Pens tidligere kampfælle Bruno Mégret, der ifølge Schönhuber står for "bevidst racistiske tendenser". Denne tolkning beror dog vel at mærke på Schönhubers støtten sig til Le Pen-folks udsagn, men en sandhed er det, at Mégret lægger større vægt på indvandringen og mindre på USA som trusler end Le Pen og Schönhuber. Det belgiske parti Vlaams Blok står nærmest Mégret, dog i Europa-spørgsmål nærmere Schönhuber pga. dets ønske om regionalisering af Europa (opsplitning af Belgien).

Opportunisterne

De såkaldte nyfascister i Italien under ledelse af Gianfranco Fini har Schönhuber ikke meget til overs for, tilsyneladende med rette. Ideologisk er partiet ikke så meget nationalistisk som eksponent for en fascistisk inspireret global orden, og politisk har Fini vist sig som en principløs opportunist, der opgav en virkelig opposition for at komme i regering med Berlusconi. Finis skrupelløse forvandling minder Schönhuber om venstrefløjsfascisten Joschka Fischers karriere i Tyskland. Dennes indtræden i regeringen har blandt Europas politikere og medier karakteristisk ikke vakt protester, der på nogen måde kan sammenlignes med protesterne ved koalitionsdannelsen med Fini.

Østrigs Jörg Haider fordømmes også af Schönhuber, idet Haider efter hans mening er for meget påvirket af sit store forbillede USA og ligesom Fini har opgivet for mange principper for at nå magten. Haiders parti støttede i Europa-parlamentet endog ophævelsen af Le Pens parlamentariske immunitet i "folkehetz"-sagen mod ham, og Haider har kaldt ham "åbenlyst forrykt, hvilket viser sig i hans politikks meget racistiske præg". Haider kalder både Front National og Vlaams

Blok for "racistiske partier". Men igen er det måske blot taktik af frygt for at blive "udråbt". Ved en ambassade-sammenkomst har Haider således over for fru Le Pen angiveligt ytret sig meget positivt om Front National og dets leder.

Schönhuber omtaler ingen partier fra Storbritannien, som han nu ser som USA's følgagtige vasal. Dette gælder også landets konservative.

Østeuropæisk kompromisløshed

Halvdelen af Schönhubers bog rummer skildringer af nationalisterne i de eks-kommunistiske lande. Her er hans største kritikpunkt den stærke antisemitisme (hans første kone fik det meste af sin jødiske familie udryddet af nazisterne). Schönhuber har tætte forbindelser til Ungarn, hvor han som ung journalist i 1950'erne hjalp dissidenter med at smugle deres skrifter til Vesten. Den vigtigste ungariske nationale politiker i dag er efter Schönhubers mening forfatteren Istvan Csurka, leder af partiet MIÉP (Ungarsk Liv og Retfærdighed).

En meget fyldig beskrivelse giver Schönhuber fra Serbien, som han besøgte i sommeren 1999. Mange fotos i hans bog gengiver NATO's meningsløse ødelæggelser. Han fokuserer på landets nationalistiske parti SRS, som fik over 27% af stemmerne ved valget i 1997, på andenpladsen bag Milosevics socialister. SRS står under devisen "Jo mindre stat, desto bedre går det menneskene" i stærk kontrast til de sidstnævnte. Schönhuber kalder partiet det eneste serbiske bolværk mod NATO's krav om, at landet åbner sig for "moderne forestillinger": "Hvordan disse forestillinger i virkeligheden ser ud, kan besigtiges overalt i Vesten: Retsusikkerhed, tiltagende vold, sædernes forfald, korruption, generationskonflikt, prisgivelse af traditioner og historiske overleveringer." Vestlige politikere synes da også at hade SRS mindst lige så meget, som de hader Milosevic. Blandt partiets kendte repræsentanter er således Nikola Poplacen, der blev afsat som leder af de bosni-

ske serbere af FN-statholder og EU-højkommissær Carlos Westendorp.

To andre nationalt-spirituelle bastioner er Rumænien og Rusland. Fra det førstnævnte land skildrer Schönhuber partiet Store Rumænien og dets leder Corneliu Vadim Tudor, "Karpaternes Le Pen". Fra Rusland gennemgår han det kaotiske politiske landskab – fra nationalbolsjevikker og den "Stalinske Blok" til Sjirinovskijs liberaldemokrater. Alle trækker de på national retorik, men med rette beskriver Schönhuber dem med distance. Mere tiltro har han til den nøgterne og nærmest apolitiske general Lebed, der på en invitation fra det franske Front National har svaret, at han sætter pris på Le Pen og gerne ville komme, men af hensyn til forbindelserne med den franske præsident må han sige nej tak. En fin skildring giver Schönhuber af nutidens største nationale profet, Alexander Solsjenitsyn, som sluttes med den træffende konklusion: "Patriotisme betyder agtelse for sandheden. I denne forstand er Solsjenitsyn en stor russisk patriot og humanist."

Skrøbelige perspektiver

Schönhuber lægger med rette vægt på europæisk samarbejde mod de fælles trusler. Han ynder her at henvise til sin fortid i Waffen-SS, datidens fælleseuropæiske

hær, hvor soldaterne fra mange lande ikke kæmpede blot for deres eget, men for et nyt Europa. Siden 1950 har europæiske nationalister samarbejdet i fora såsom tidsskrifterne "The European" og "Nation Europa" (senere "Nation & Europa"). I 1972 blev afholdt den første "national-europæiske" kongres. Blandt grundlæggerne af disse bestræbelser var den store britiske militærhistoriker B.H. Liddell Hart og Sir Oswald Mosley (den sidstnævnte var også en af de første advarende mod masseindvandringen til Europa). Fra Frankrig kan nævnes Maurice Bardèche, fra Sverige Per Engdahl, fra Italien Julius Evola. I de senere år har deres arvtagere vel at mærke taget afstand fra den aktuelle europæiske udvikling mod centralisme til fordel for folkenes ret.

På dette grundlag burde det vel være muligt for europæiske nationalister at stå sammen over for livstruende ydre trusler, der burde minimere splittelser. Angsten for at blive "udråbt" og (ofte krakilske) ideologiske uoverensstemmelser samt nationale modsætninger ægger dog ikke til optimisme.

Bag om Front Nationals splittelse

En af de mest deprimerende splittelser har været i Front National, den indtil sidste år for mange så forbilledlige model for et na-

tionalt alternativ. I sin bog "Le Chagrin et l'Espérance", (Sorgen og Håbet) (Éditions Cité Liberté 1999, 245 sider) giver Bruno Mégret sin version af bruddet med Le Pen, der unægtelig adskiller sig noget fra Schönhubers version. Mégret giver et indblik i det familieforetagende, som Front National synes at være blevet. Efter at Le Pen var blevet idømt to års karantæne som politisk kandidat (pga. en tvivlsom voldssag) blev hovedsagen for partiet at forsvare personen Le Pen, ikke de vigtige politiske sager. Og Le Pen satte som erstatning for sig selv sin politisk uerfarne hustru øverst på kandidatlisten til Europa-valget 1999. Mégret havde været den naturlige nr. 2. Le Pen styrede partiet mere og mere som en konge, hvilket han også selv ynder at påpege ("Front National er som et monarki og jeg er monarken!"). Hans provokationer om Holocaust, volds-sagen m.m. synes at være bevidste forsøg på at isolere partiet, hvis mål ikke er at få magt, men at være fan-gruppe om Le Pens person. Et perspektiv ud over den aldrende Le Pens tid gives ikke. Som en af hans ledende støtter afslørende har udtalt, vil partiet ophøre med at eksistere, hvis Le Pen ikke vinder præsidentvalget 2002, hans sidste chance. Le Pen har vel at mærke selv korset sig ved tanken om den "byrde", det ville være virkelig at få magten. Han er tydeligvis tilfreds med at boltre sig i medierne og blandt kritikløse tilhængere.

Selv da Mégret var blevet vraget som Le Pens afløser som Europa-topkandidat, erklærede han over for fru Le Pen, at han stod bag hendes kandidatur, når beslutningen nu var truffet. For at understrege, at han ikke ville udfordre Le Pen og splitte partiet, erklærede han desuden 17/11 1998, at Le Pen var partiets naturlige og legitime præsidentkandidat 2002. Men Le Pen havde tilsyneladende længe planlagt at skaffe sig af med Mégret-fløjen: Mégrets støtter blev systematisk udelukket fra poster, penge, og flere blev direkte fyret. En skæbnsvanger erklæring kom fra Le Pen i tv 6/12 1998: At Mégret-folkene udgjorde et mindretal, der var "ekstremistisk, aktivistisk og endog racistisk" (kritikløst kopieret af Schönhuber!). Derefter var Le Pen jo nødt til at fjerne Mégret-tilhængerne fra partiet, da han nu selv havde indrømmet, at modstandernes beskyldninger om racisme i partiet ellers ville være sande. Le Pens datter Marie-Caroline foreslog som sidste redning en erklæring om "national forsoning", som Mégret accepterede, men Le Pen afviste ethvert kompromis. Hans arrogante behandling af trofaste partimedlemmer stødte store dele af medlemsskaren, og det

Den første national-europæiske ungdomskongres i München 1972.

Danmark Rundt

er utvivlsomt korrekt når Mégret skriver, at splittelsen af partiet ikke fandt sted pga. ideologiske uoverensstemmelser, men fordi mange var trætte af uden at kny at skulle stå model til Le Pens luner.

Der er dog også klare politiske holdningsforskelle mellem Front National og Mégrets nye parti "Mouvement national républicain". Mégret afviser Front Nationals devise "hverken højre eller venstre", idet han mener, at hovedfjenden helt klart er venstrefløjen – de borgerlige er kun modstandere i samme grad, som de svigter eget grundlag og løber med venstrefløjen. Mégret kritiserer bl.a. de borgerlige udbrydere Pasqua og Villiers, fordi de ikke tager klart stilling mod indvandringen. Den forhv. indenrigsminister Pasqua, der i 1994 barsk talte om nul indvandring og massive hjemsendelser af illegale, har siden talt om nødvendigheden af at importere 100.000 fremmedarbejdere og om at lovliggøre opholdet for alle illegale indvandrere i Frankrig.

Det nationale alternativ

Schönhubers og Le Pens kritik af Mégrets angiveligt yderligtgående synspunkter gælder kun, hvis man også vil kalde general de Gaulle for ekstremist. Mégret tilslutter sig de Gaulles ord om, at franskmændene er et "europæisk folk af hvid race, med græsk og latinsk kultur og kristen religion." Herimod står Le Pens fremhævelse af, at Front National også repræsenterer indvandrere, og at Frankrig i dag har flere trosretninger. Ifølge Mégret har Le Pen (bl.a. pga. hans kolonitids-nostalgi) mere og mere opgivet kampen mod indvandringen, som Mégret betragter som det vigtigste – hans nye parti har netop kørt kampagne under mottoet: "Indvandring, modet til at sige: Nej!".

Mégret påpeger, at det herskende etablissement har sørget for succes for Le Pen på bekostning af Mégret i Europavalget (fx fik Le Pen i retssagen mod Mégret tildelt Front Nationals midler m.m.), fordi Mégret utvivlsomt er den farligste mand for de etablerede politikere. Hans moderne rationelle nationalisme befriet for Le Pens populisme og provokationer taler givetvis til en stor del af de borgerlige vælgere og en del af de socialistiske, fordi ingen af de andre partier har et gennemtænkt alternativ til den nuværende ensidigt antinationale kurs. Forhåbentlig vil franskmændene indse folk som Villiers' og Pasquas falske varebetegnelse og i Mégrets "Mouvement national républicain" erkende den ægte version, hvor reklamen svarer til indholdet.

Peter Neerup Buhl

Hovedstadsområdet

Succes for ekstremister

Den 28. november afholdt den islamiske ekstremistorganisation Hizb-ut-Tahrir, som er forbudt i de fleste muslimske lande, et møde på Vestre Borgerdyd Gymnasium i Valby. Under mødet var mænd og kvinder adskilt af en to meter høj skillevæg i den store foredragssal, og i mere end fire timer tordnede talerne mod muslimers integration i det danske samfund og mod Vesten og den "kapitalistiske verden".

Med rette advarede en i Danmark bosat tyrkisk journalist i Ekstra Bladet den 20. november imod den brede fundamentalistiske vækkelse, der er igang blandt muslimer i Danmark. Der er mindst ni-ti muslimske udenlandsk kontrollerede ekstremistorganisationer i landet, oplyste han. De er meget aktive og velorganiserede, og ved deres møder er der ofte 2000 mennesker til stede, mange med to, tre eller fire børn.

(Kilde: Ekstra Bladet 20/11 og 3/12 99).

Positiv særbehandling

I dag arbejder der 180 personer hos Dansk Almennyttigt Boligselskab på Finsensvej på Frederiksberg. Kun en lille del af dem er af udenlandsk herkomst. Nu har ledelsen imidlertid besluttet at indføre positiv særbehandling, så sammensætningen af personalet kommer til at passe med sammensætningen af lejere. Op mod ti procent af beboerne i DAB's 36.000 lejligheder er enten indvandrere eller flygtninge. For bare et par år siden var tallet syv procent, og "tallet stiger med raket fart" oplyser Niels Peter Thomsen, administrerende direktør i DAB.

(Kilde: Ekstra Bladet 11/12 99).

Bibliotek imødekommer ønske om Danskeren

For tyve år siden foreslog jeg mit lokale bibliotek, at det abonnerede på Fremskridtspartiets blad Fremskridt, og ikke kun på andre partiblade. Det efterkom man.

Gentagne gange siden har jeg foreslået Danskeren, og for et halvt år siden indså man fornuften i at abonnere på dette blad. Det var de første måneder revet væk.

Da man på dette bibliotek ikke bruger at hæfte bladene på røde metalplader for at beskytte mod bortkomst, er man for ny-lig begyndt at lægge bladet i bibliotekar-skuffen, og da mærkaten om, at man kan

få det udleveret ved personlig henvendelse og aflevering af identifikationskort med CPR-nummer på, er helt ulæselig og altid dækket med andre tidsskrifter, kan der ikke af dette biblioteks erfaringer med antal udleveringer sluttes noget om interessen.

HVIS interessen skulle være ringe, så er det tegn på at bibliotekerne har en stor opgave for sig med at genskabe tillid hos de mange, der stemmer på eller sympatiserer med Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, og at disse er blevet jaget væk fra bibliotekerne på grund af ensidig udvælgelse af materialer, som ikke interesserer denne millionstore befolkningsgruppe.

Bo Warming

Bo Warmings eksempel viser, at det trods alt kan føre til noget at spørge efter Danskeren igen og igen på det lokale bibliotek. Gå ud og gør ligeså!

Red.

Fremmedbande på pengero

Fra et medlem har vi modtaget følgende juleskildring fra Rådhuspladsen: "Jeg skal herved berette om en oplevelse, som jeg mener bør komme til en større kreds' kendskab.

24. december – juleaftensdag – spadserede jeg ad Vesterbrogade med retning imod Rådhuspladsen, klokken var ca. 14.10. På pladsen bemærkede jeg den af "Børnernes Kontor" opstillede skattekasse, som traditionen tro anvendes til opsamling af midler til brug for ovennævntes sociale arbejde. Jeg bemærkede også en forsamling af 8-10 ikke-etniske danskere i alderen 12-14 år, hvis interesse for den nævnte kiste var overvældende. Pladsen var, udover de ovenfor nævnte, nærmest mennesketom.

Knægtene var i fuld gang med at smadre kisten. Fremgangsmåden var følgende: Otte af drengene løb, legende og råbende rundt i cirkler, idet de på skift med støvlespark bearbejdede den ene "armerede" glasrude, som jeg mente var i hastigt forfald.

Da de mange taxier ved "Lurblæseren" alle var bemandede med udenlandske chauffører, forventede jeg ikke at få hjælp dér, så jeg henvendte mig i stedet til den i nærheden stående pølsemænd i håb om, at han var i besiddelse af en mobiltelefon. Men nej.

Tilbage ved gerningsstedet skønnede jeg, at den maltrakterede glasrude var tæt

på at krakelere. Uagtet at ungerne følte sig påvirket af min observerende tilstedeværelse – fra 10–15 meters afstand – fortsatte de dog deres “arbejde”.

Hjælpen kom i form af to beredne ordeshåndhævere. Den ene betjent gav sig i snak med drengene, jeg kontaktede den anden betjent og forklarede hvad jeg havde observeret. Betjenten takkede, sad af og beså skaden – men da var drengene forsvundet.”

Fyn

Fædregruppe-flop

Klager fra Odense Politi har fået Odense Kommune til at opsiges samarbejdet med den arabiske fædregruppe IDFAD, der køres som et kommunalt beskæftigelsesprojekt.

“Vi har måttet konkludere, at samarbejdet med fædregruppen er anstrengt, og der er ikke udsigt til, at det bliver bedre i gruppens nuværende form. Der er for meget nationalkamp i det”, udtaler politiinspektør Christian Sohn. Fædregruppen består fortrinsvis af palæstinensere.

“Når vi har fortalt om, at der er vidnepligt i Danmark, har de svaret, at en palæstinenser ikke har pligt til at vidne mod sin nærmeste familie, og at enhver palæstinenser hører til den nærmeste familie”, siger Sohn. Han oplyser også, at der har været tilfælde, hvor politiet har følt, at fædregruppen har forhindret politiet i at udføre sit arbejde.

Også på Nørrebro i København mener politiet, at bydelens fædregruppe er for ensidigt sammensat, hvorfor den ikke fungerer. Spørgsmålet er dog, om blot dét er årsagen?

(Kilde: Kristeligt Dagblad 11/12 99).

Over det hele

Indvandrer-skattesvindel

Skattevæsenet trækkes rundt i manegen af mange “etniske” erhvervsdrivende. Indvandrerne udnytter, at der normalt går halvandet år før skattevæsenet rykker nye erhvervsdrivende for skat og moms. Og kort før det halvandet år er gået, sælger indvandrerne forretningen til en slægtning for et symbolsk beløb, fx en krone.

Kontorchef i Hvidovre Kommune Finn Ingvardson siger, at alene i Hvidovre er der 150-200 af den slags fupfirmaer. Han skyder på, at der på landsplan er flere tusinde sager om året.

(Kilde: JydskeVestkysten 16/11 99).

Ingen voksende ældrebyrde

En opgørelse fra Danmarks Statistik viser, at det ikke er rigtigt, når politikere siger, at der bliver flere plejekrævende ældre de næste år. Talen om de mange gamle kommer især frem, når politikerne foreslår beskæringer i hjemmehjælp eller boligydelse eller taler for yderligere indvandring. Men professor i samfundsøkonomi Jesper Jespersen fra Roskilde Universitetscenter mener endog, at vi kan sænke skatten med tre procent de næste fem år, fordi de ældres del af befolkningen falder. Og Peter Frank Jensen fra Landsforeningen Ældre Sagen siger, at politikere på skift har fyldt folk med forkerte tal.

(Kilde: DR tekst-tv 21/11 99).

Multietniske herberger

Antallet af udlændinge på landets herberger og beskyttede pensionater er eksploderet. Forstanderne frygter, at udviklingen er en forsmag på et af fremtidens store sociale problemer og derfor slår de nu alarm. Fire ud af ti beboere på Mændenes Hjem er i dag mænd med “anden etnisk baggrund end dansk”, som det hedder.

(Kilde: Aktuelt 13/12 99).

Ingen ekstraudgift?

Prisen for at hæve integrationsydelsen til flygtninge bliver 162 mio. kr. i år, 288 mio. kr. i 2001 og 361 mio. kr. i 2002. Det fremgår af det lovforslag, som Indenrigsministeriet har offentliggjort. Hertil hed det i Jyllands-Posten 9/12 99: “Pengene hentes af de midler, der er afsat til flygtningeindsats under den såkaldte Miljø-, Freds- og Stabilitetsramme og vil ikke umiddelbart påvirke statskassen negativt.” Hvor pokker mon pengene i Miljø-, Freds- og Stabilitetsrammen kommer fra?

Nye anti-danske centre

Et tilsyneladende lyspunkt blandt Birte Weiss’ mange mørkets gerninger var det, da hun i efteråret som forskningsminister besluttede at lukke den videnskabelige katastrofe, Syddansk Universitets Center for Migration og Etniske Studier. Straks derefter bekendtgjorde hun imidlertid, at hun vil give indvandrer-”forskningen” en saltvandsindsprøjtning i form af flere penge og mulighed for permanent status. Regeringen hæver pengepuljen til denne forudsigeligt tendentiøse forskning til ialt fire millioner kroner, og Weiss vil forsøge at skaffe yderligere penge. Til foråret vil danske universiteter derfor alle kunne give deres bud på, hvordan indvandrerforskningen skal se ud i fremtiden. Det efter ministerens mening bedste bud

kan så få lov at oprette et nyt, udvidet anti-dansk center.

Også undervisningsminister Margrethe Vestager har planer om et center til foråret. Det skal lempe vejen for flygtninge og indvandrere til en plads i det danske uddannelsessystem. Vestager er nemlig “utilfreds” med udlændingenes kår på arbejdsmarkedet. Derfor skal helt eller halvt færdige ingeniører, læger, humanister, lærere etc. fra de etniske minoriteter i det nye center have et sted at henvende sig for at komme videre i den i forvejen pressede danske uddannelsesjungle.

(Kilde: Politiken 30/10 og 2/11 99).

Hver 10. nyfødt er udlænding

I 1998 blev 10,7% af alle nyfødte børn i Danmark født af mødre med udenlandsk statsborgerskab, selv om ikke-danske statsborgere ifølge Danmarks Statistik udgør mindre end 5% af befolkningen. I København var næsten hvert femte barn i 1998 fra en anden etnisk baggrund end dansk. Største fødselshyppighed er hos kvinder fra Somalia med 5,5 børn, Libanon med 5,0 børn og Irak med 4,5 børn.

I Danmarks Statistiks tal er der vel at mærke ikke medregnet fødsler for indvandrere eller efterkommere med dansk statsborgerskab. Dette tal er endnu ikke beregnet. Størstedelen af denne befolkningsgruppe er børn og unge.

(Kilde: Jyll.-Post. 2/12 99).

Asylansøgere betaler ikke den fulde registreringsafgift ved køb af ny bil

Den 6. september 1999 oplyser TV2-Nyhederne, at skatteminister Ole Stavad nu vil have afgift på bilulykker. Men kunne TV2-Nyhederne finde på at oplyse om følgende: Asylansøgere betaler ikke den fulde registreringsafgift ved køb af ny bil. Indtil 29. november 1997, hvor loven ændredes, kørte de afgiftsfrit i deres medbragte biler fra udlandet. Asylansøgere betaler 1% af registreringsafgiften pr. måned efter lovændringen. 1/3 bilpris til asylansøgere (ved videresalg)? Skal asylansøgere ikke have et nedslag i afgiften på bilulykker?

Uddrag af forhandlingerne i Folketinget onsdag den 6. maj 1998 om lovforslag L76:

Erik Mortensen (Soc.dem.): Jeg tror nok, at dette forslag bunder i den grundlæggende forskel på menneskesyn som helhed... (red.: Forslaget (L76), som nævnes, gik ud på at fjerne forskelsbehandlingen).

Morten Helveg Petersen (Rad.V.): Vi synes, det er i orden, at en asylansøger li-

gesom andre udlændinge med kortere ophold her i landet har tilladelse til at betale registreringsafgiften med 1% af afgiftsbeløbet pr. påbegyndt måned....

Kim Behnke (Frp): Den ordning mener vi er forkert (red.: Dvs. den med forskelsbehandling)... Jeg skal minde om, at frem til juni 1983 var det sådan, at asylsager blev behandlet ved en grænsestation. Sådan bør det være igen....

Skatteminister Ole Stavad (Soc.dem.): Jeg vil også godt understrege, at det må være ganske få tilfælde, det kan blive til i praksis. For det første ankommer asylansøgere typisk uden midler af betydning, og for det andet er det helt umuligt at holde bil for den forholdsvis beskedne ydelse, asylansøgere modtager....

Information om Danmark

Dagligdag under Besættelsen

En læserbrevskribent i Jyllands-Posten bemærkede 17/11 99 rammende, at efter at have overværet TV3-programmet "Efterlyst" er det tankevækkende, at der i så godt som samtlige sager var involveret udlændinge af "sydlandsk herkomst". I størstedelen af pressens kriminalitetsrapporter aner man også gerningsmændenes herkomst, selv om den ikke fremgår. Nedenfor er kun medtaget (nogle af) de hændelser fra de seneste måneder, hvor den udenlandske herkomst udtrykkeligt nævnes. Utvivlsomt løfter det kun en lille flig af den terror, vore politikere har påkaldt mod danskerne.

I midten af oktober forsøgte en 15-årig somalisk dreng i Odense at tvinge en 13-årig pige til sex på en af byens legepladser. Offeret fik bukser og trusser flået af. Sammen med tre venner er den somaliske dreng også mistænkt for et røverisk overfald mod en jævnaldrende dansk dreng. (Ekstra Bladet 19/10 99).

En 20-årig kvinde i Odder undslap natten til den 30. oktober kun med nød og næppe en mandlig "sydlænding", som greb hende i armen og truede hende med en kniv, han holdt tæt op til hendes hals. (Århus Stiftstidende 2/11 99).

Samme måned overfaldes Mogens Glistrup i toget ved Odense Banegård af fire indvandrere og bliver overhældt med varm kaffe. (B.T. 3/11 99).

Tre unge andengenerationsindvandrere udførte 2. november et usædvanligt brutalt røveri i en Super-Brugs på Amager: Fem ansatte blev under pistoltrussel slæbt ned i kælderen, slået, sparket, bundet for derefter at få væltet stabler med fyldte ølkasser over sig. En sjette ansat, der midt under røveriet dukkede op, fik med en pistol i nakken en ekstra brutal behandling

og blev kastet hen til kollegerne. Røverne stak af med 100.000 kr. (Ekstra Bladet 3/11 99).

Nærpolitistationen i fremmedghettoen Vollsmose i Odense blev sent om aftenen den 8. november udsat for et brandangreb. En rude blev knust og brændbart materiale smidt ind på stationen, hvor der dog kun nåede at brænde nogle gardiner. (Jyll.-Post. 10/11 99).

11. november går en 55-årig egypter amok på Nørrebro i København, fordi han ikke må se sine døtre. Han kører sin familie ned, stiger ud af bilen og skærer halsen over på sin 28-årige hustru og parrets fireårige datter. Dennes halvandet år gamle søster reddes kun med nød og næppe. Dermed er 13 indvandrerhustruer dræbt i Danmark på fem år. (Ekstra Bladet 21/11 99).

Den 22. november voldtog fire teenageindvandrere en 13-årig pige ved Greve station. Hun blev trukket ind i et buskads og med vold og trusler på livet beordret til at forholde sig i ro under misbruget. (Berl. Tid. 24/11 og 1/12 99). Samme dag blev politiet kaldt til ballade i en ungdomsklub i Vanløse, hvor fem indvandrerbørn havde slået og sparket en 19-årig mand under et røveriforsøg. (Berl. Tid. 28/11 99).

En 33-årig kvinde i Helsingør blev 23. november overfaldet af en anden-generationsindvandrer, der satte en kniv for hendes strube og tvang hende til at udlevere sine penge. (Berl. Tid. 24/11 99).

Under en familiefejde på Vesterbro i vor hårdt prøvede hovedstad blev en tyrkisk mand gennemtvævet af tre landsmænd og derefter tvunget ind i en bil. Først efter en hidsig biljagt på motorvejen til Kastrup Lufthavn fik politiet standset bortførerne. (Ekstra Bladet 25/11 99).

En dansk brandmand blev dræbt under sit arbejde med at hænge juledekorationer op i Københavns gader, da hans lift blev påkørt af en taxa i rasende fart, ført af en muslimsk chauffør. (Oplysning fra pårørende til ofret). Uheld med taxaer i hovedstaden er steget kraftigt - ligesom antallet af fremmede chauffører.

Ifølge Politiken 30/11 99 er Danmarks banegårde nu så plagede af lommetyverier udført af udlændinge, at DSB tager ekstraordinære forholdsregler i brug. På Københavns Hovedbanegård sættes advarsskilte op, og der gøres opmærksom på faren over højtalerne. På Århus banegård er antallet af lommetyverier steget fra 2100 i 1998 til 2400 de første 11 måneder i 1999.

Den 1. december følte en gruppe af danskere i Hundige, at målet var fuldt, efter at en knivbevæbnet fremmed havde truet et par af dem i en butik. Inden politiet kunne gribe ind, stod ca. 50 af vore landsmænd bragt over for lige så mange

unge indvandrere. En af de unge indvandrere nåede at få sin bekomst, og en tilfældig bus blev smadret under de fremmedes efterfølgende hævnaktion. De unge "tosprogede", som politiet kalder dem, har gennem fire år holdt til i Hundige-centret. Det giver jævnligt problemer. (Ekstra Bladet 2/12 99).

En 15-årig indvandrerdreng voldtog 7. december en jævnaldrende dansk pige, der var hans klassekammerat på Tingbjerg Skole i Brønshøj. Sammen med et par kammerater havde drengen kidnappet pigen efter at have truet hende med en baseballkølle, bagbundet hende i hendes lejlighed hvorefter voldtægten fandt sted. (B.T. 9/12 99).

Samme dag flygtede en palæstinensisk mand fra fængslet i Randers ved med en kniv at true en arrestbetjent til at udlevere nøglerne. Palæstinenserens var fængslet for nogle røverier i Århus. For to år siden deltog han i et overfald i arresten i Århus, hvor en arrestfunktionær også blev truet med kniv og måtte udlevere nøglerne. (Jyll.-Post. 9/12 99).

Samme dag - stadig 9. december - blev der begået et bankkup på Frederikssundsvej i København. Dagen efter blev en 24-årig pakistaner anholdt. Han tilstod røveriet og er i forvejen godt kendt af politiet. (Berl. Tid. 9/12 99).

Fem kvinder og en mand af udenlandsk herkomst, formentlig sigøjnere, stod i samme uge bag tyverier af kostbare pelse i butikker i Næstved og Roskilde. (Ekstra Bladet 11/12 99).

På et pizzeria ved København gik en 21-årig mand amok med en kniv midt mellem kunderne, fordi han var blevet fyret af pizzariaets ejer. Efter at have angrebet ejeren, der dog slap med flænger i sit tøj, flygtede manden til sin bopæl, hvor han senere blev anholdt af politiet. (Hvidovre Avis 15/12 99).

En bande på 20-30 fortrinsvis andengenerationsindvandrere har i længere tid hærget Høje Gladsaxes store betonblokke. Der er bl.a. blevet sat ild på containere og gentagne gange smadret butiksrunder. Den 3. december blev et særlig stort antal runder systematisk smadret af banden. (JP København 20/12 99).

I Hvidovre blev to sagesløse mænd sparket ned af en ung, tyrkisk udseende mand, da de ikke havde nogen cigaretter til ham. Et af ofrene, en 54-årig mand, blev slået i jorden og derefter sparket i hovedet. (Hvidovre Avis 21/12 99).

På Café René på Axeltorv i København kom en andengenerationsindvandrer op at skændes med en julefrokostgæst den 17. december. Da kulturberigeren følte sig truet, tilkaldte han assistance over sin mobiltele-

fon. Kort efter ankom to biler med ti fremmede, der med baseballkøller m.m. smadrede alt i værtshuset. (Jyll.-Post. 19/12 99; JP København 20/12 99).

I Slagelse lykkedes det 18. december politiet at hindre en større gruppe anden-generationsindvandreres hævnaktion mod dørmænd i byen. Tyve blev anholdt under urolighederne, der udspandt sig af et sammenstød mellem fremmede og dørmænd ugen før. Tilkaldte indvandrere strømmede til byen i biler fra en stor del af landet, i en af bilerne fandt politiet en ombygget gaspistol. Hændelsen demonstrerer endnu engang de fremmedes veludbyggede netværk, og som den vagthavende ved politiet i Slagelse kommenterede: "De har en anden kultur end os, og for dem handler det om æresbegreber." (Jyll.-Post. 20/12 99).

På Amager røvede to udenlandske mænd 120.000 kr. fra en Fakta-butik den 20. december. De overfaldt en ansat, bagbandt ham, satte tape for hans mund og tvang ham til at åbne pengeskabet. Så satte de tape for hans øjne og stak af. (Berl. Tid. 22/12 99).

To BR-legetøjsbutikker - i København og i Sønderborg - blev den 21. december frataget en dags juleomsætning. Fra København forlød det, at røverne var tre "mørklødede" mænd, og de maskerede røvere i Sønderborg, der truede butikslederen med en pistol og en kølle, "talte gebrokkent dansk". (Berl. Tid. 23/12 99).

Levnedsmiddelkontrollen i København har oplevet, at deres personale er blevet truet med kniv, når de har forlangt bedre rengøring og korrekt mærkning af varer i indvandrerbutikker. Endnu er forholdene dog bedre end i Oslo og Amsterdam, hvor kontrolpersonalet henholdsvis får kurser i selvforsvar og kun går ud parvis. Samtidig melder de norske kontrolmyndigheder ind og ud til kontoret, når de er på inspektion i butikker ejet af indvandrere. "Sådan en optræning har vi hidtil undgået, men vi har til gengæld heller ikke fået løst problemerne", siger chefen for Fødevareregion København. (Berl. Tid. 24/12 99).

To unge mænd af udenlandsk oprindelse og en 15-årig dansk pige begik lillejuleaften røveri mod en Suma-butik i Virum. Røverne tvang med pistol butiksbestyreren ind i hans bil, hvor han blev bagbundet og kørt ud ad Holbækmotorvejen. Her blev han smidt af vest for Roskilde. Røverne kørte med butiksnøglerne tilbage til Virum, hvor de imidlertid blev anholdt. (Ekstra Bladet 24/12 99).

I den senere tid har en bande unge anden-generationsindvandrere i Slagelse begået banegårdstyverier og gaderøverier mod børn i byen. Gruppen møver sig ind på skoleknægte på 13-14 år og siger "Hit

med din tegnebog". Senest gik deres hærgen ud over en 14-årig dreng, der kom cyklende. Han blev standset af fire 15-16-årige fremmeddreng, der forlangte hans tegnebog. Da drengen ikke umiddelbart var indstillet på at udlevere sine penge, slog drengene ham flere gange i ansigtet, hvorefter de fik pungen. (Jyll.-Post. 28/12 99).

Osv. osv. Man kan kun dele biskop Jan Lindhardts frygt vedr. de fremmede efter Nørrebro-krystalnatten 7. november: "Jeg er bange for, at vi må finde os i ballade i nogle generationer fremover." (Ekstra Bladet 9/11 99).

Fortsættelse følger...

Verden Rundt

Sverige

Berigende familiemønster

Aftonbladet rapporterede 4. oktober, at en 15-årig indvandrer pige er blevet torteret med en kniv af sin egen bror. Hun blev holdt fanget i en uge og snittet 80 gange med en kniv i ansigtet, fordi hun var forelsket i en svensk dreng. Familien godkendte med vanlig muslimsk tolerance ikke forholdet.

(Kilde: Blågula Frågor 1999 nr. 4).

Flest fremmede kriminelle

De godt 5% udlændinge i Sverige begår 50% af al opdaget smugling, 40% af alle voldtægter og 30% af alle tyverier.

Pga. indvandringen er ungdomskriminaliteten i Malmø øget med 50% alene i 1. halvår af 1999 og er den højeste i landet.

Af 67 identificerede unge røvere i Stockholms gader alene i august i fjor var 51 af indvandrerherkomst. Mange tør ikke anmelde de røveriske overfald, da de af gerningsmændene får at vide: "Vi ved hvor du bor!" Mange bliver mærkede for livet af den brutale oplevelse, de holder op med at omgås andre mennesker og tvinges endog til at flytte. Den "humane" flygtningepolitik har altså gjort svenskere til flygtninge i deres eget land.

I oktober lykkedes det politiet i Stockholm at optrevle to ungdomsgrupper med mindst 50 personer, alle unge teenagere med indvandrerbaggrund. Grupperne havde specialiseret sig i at opspøge og berøve enlige personer. Ofte blev røverierne ledsaget af mishandling og/eller ydmygende behandling af offeret.

En rapport fra Invandrarverket om forholdene på asylcentre dækker to måneder og behandler 150 sager: Mordtrusler, indbrud, bombetrusler, flygtninge som ikke kan lide at blive forstyrret under Ramadanen og som derfor smadrer omgivelserne, albanere der truer tolke på livet hvis de ikke lyver, slagsmål med knive,

billardkøer, kæder, stenkastning, mishandling. Altsammen mellem "flygtninge".

(Kilde: Blågula Frågor 1999 nr. 4; Fri information 1999 nr. 5).

Tyskland

Afviste får lov at blive

Afviste asylsøgere, der ikke kan komme ind i deres hjemland igen, får nu lov at blive i Tyskland. Det gælder for familier, der har opholdt sig i Tyskland siden 1993, og barnløse, der har opholdt sig i landet siden 1990. Med denne foranstaltning skønnes 20.000 udlændinge at kunne blive i Tyskland. Selv indenrigsminister Otto Schily, der en uge inden foranstaltningen blev vedtaget i november havde erklæret, at 97 procent af alle asylsøgere i Tyskland er der af økonomiske årsager, hilste initiativet velkommen. CDU og CSU mente derimod, at det var et signal til fremtidige asylsøgere om, at det kunne betale sig at snyde sig ind.

(Kilde: Junge Freiheit 26/ 11 99).

Østrig

Manglende konsekvens

Østrigerne beskyldes - særlig efter Jörg Haiders valgsejr - ofte for at være et folk af nazister. Siden 1945 har Østrig imidlertid modtaget ca. 2 millioner flygtninge, heraf er 1,4 mio. blevet integreret. Landet har nu en kvoteordning på 10.000 flygtninge pr. år, idet der med indenrigsministeriets integrationsleders ord ikke må opstå ulige vægt. Østrigerne må ikke kunne sige: "Det går flygtningene bedre end os". I nogle bykvarterer er op imod 50-60% dog fremmede, og østrigerne føler sig trykket. I 1999 blev der derfor "kun" imødekommet 2500 ansøgninger om asyl ud af 15.000. På spørgsmålet om, hvad de afviste gør, svarer integrations-

lederen: "Det ved vi ikke. Det er vores store problem. Nogle appellerer. Nogle udvises. Resten lever her illegalt. Vi ved ikke, hvad de laver. Vi ved ikke, hvor længe de bliver. Vi ved ikke, hvor de er."

(Kilde: Århus Stiftstidende 29/10 99).

Storbritannien

Multiloyalt militær?

Efter at have lanceret en etnisk ligestillingspolitik i 1997 udnævnte den britiske hær i juli sidste år for første gang en ledende officer fra en etnisk minoritet. Det drejer sig om en oberstløjtnant født på Mauritius, som fremover skal lede et felt-hospital. Oberstløjtnanten udtrykte stolthed over sin udnævnelse og sagde, at han ville anbefale andre fra etniske minoriteter at gå ind i hæren, som er "rig på muligheder".

Hærens ligestillingskampagne omfattede bl.a. en plakat med et billede af en sort officer over sætningen: "Dit land har brug for DIG", som en parodi over en plakat fra Første Verdenskrig med Lord Kitchener.

Hæren samarbejder stadig med Kommissionen for Racelighed for at sikre, at fem procent af styrkerne består af etniske grupper i år 2003.

(Kilde: BBC News online 20/7 99).

Stigende asylantpres

I juli 1998 ventede 51.000 flygtninge på svar fra førstebehandlingen af deres ansøgning om asyl. Og endnu 21.000 ventede på behandling af appel. I dag har køen rundet 90.000 ansøgere. Sidste sommer førte denne store pukkell bl.a. til uroligheder i Dover, hvor asylant-belastningen er størst. Allerede i 1996 søgte den konservative regering at modvirke den stigende belastning ved at fjerne bistands-

hjælpen til alle "indlandsansøgere", dvs. illegale flygtninge, som udgør godt halvdelen af de 90.000. Og siden urolighederne i Dover kom på landsavisernes forsider, har Blair-regeringen forsøgt at undgå yderligere uroligheder ved at sprede flygtningene rundt omkring til steder, hvor de kan føle sig hjemme - fx i nærheden af en moske. Desuden er man nu ved at indføre en pengeløs ordning, der giver flygtningene madkuponer til supermarkeder i stedet for kontanter. Derudover vil de modtage 10 kr. om dagen i lomme penge.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 20/11 99).

Holland

Manglende respekt og integration

Amsterdam har store problemer med unge muslimer, der angriber bøsser og lesbiske. Mange af dem er blevet angrebet på gaden af unge marokkanere, når de kommer ud fra en bøssebar. "Folk føler, at det nærmest er blevet legalt at overfalde dem, man ikke kan lide. Også enlige mødre udsættes for terror. Der råbes luder efter dem, og de får malet skældsord på husmuren eller deres hoveddør", oplyser lederen af Amsterdams racisme- og diskriminationscenter. Dette center oplever et stærkt stigende antal klager fra hollændere, der ikke bliver respekteret af udlændinge, og i modsætning til de danske racismecentre tager det hollandske dem alvorligt.

Hollændere og indvandrere lever i hver deres verden uden kontakt, oplyser centerlederen. Om indvandrerne udtaler hun: "De bygger nye huse i Marokko eller sender deres penge til Tyrkiet. Så længe de gør det, vil de aldrig integrere sig." Med god grund er hollændernes tolerance ved at gå fløjten. For tiden er en stor sag til behandling i den hollandske ligestillingskommission. Den er anlagt af en kvinde, der har en høj stilling i Amsterdams bystyre. Her behandler hun sager om byens mange islamiske skoler. Hendes problem er, at de mandlige, muslimske skoleledere nægter at trykke hende i hånden, når de er til møde sammen.

For to år siden trådte en lov om etnisk ligestilling i erhvervslivet i kraft i Holland. Heldigvis ser det ud til, at virksomhederne ikke har givet efter for kravene om at ansætte flere fremmede. I alt bor der 1,2 mio. ikke-vestlige indvandrere i Holland.

(Kilde: Ekstra Bladet 8/11 99).

Libanon

Bortfører på dansk bistand

En 31-årig palæstinensisk mand, som har bortført sin danskfødte datter til Libanon, får sendt dansk bistandshjælp til sit skjulested. De 5000 kr. om måneden sikrer manden, der har permanent opholdstilladelse i Danmark, en millionærtilværelse i Libanon. Det bortførte barns århusianske mor har gennem halvandet år desperat forsøgt at få sin datter tilbage, men hendes advokat betragter nu bortførelsen som værende bestandig. Bortføreren får imidlertid stadig dansk bistandshjælp.

(Kilde: Jyll.-Post. 23/12 99).

Irak

"Svenske" mordere

Svenske statsborgere af kurdisk herkomst på svensk bistandshjælp er militære befalingsmænd, ministre og guvernører i det irakiske Kurdistan, som siden 1991 har været befriet for Saddam Hussein. I den blodige borgerkrig viger de ikke tilbage fra at henrette deres egne landsmænd. Tilbage i Sverige sidder mordernes familier. Forsørgt af den svenske stat.

Den mest frygtede er guvernøren i byen Sulaimania, Salar Aziz. Han tilhører partiet PUK og har fx ladet tre unge mænd henrette, to af dem angiveligt mindreårige. En anden "svensker" er Omar Say Ali, der tilhører inderkredsen i PUK-partiet. Når han kommer til Sverige igen, kan han genindtræde i sin tilværelse som førtidspensionist. For tiden er han hjemme i Kurdistan for at føre krig, så hans kone har svært ved at forsørge sig selv i Sverige. Til skattevæsenet oplyste hun 0 kr. i indkomst. I Kurdistan huserer også en militær befalingsmand ved navn Mala Bakhtiar. Han har permanent opholdstilladelse i Sverige.

(Kilde: Blågula Frågor 1999 nr. 4).

Egypten

Multikulturelt "sammenstød"

Medierne ynder at tale om "sammenstød", når muslimer rundt om i verden ensidigt forfølger kristne. Senest var der et såkaldt sammenstød i den sydegyptiske by Koshah med foreløbig 20 dræbte - 19 heraf kristne... Begivenheden er et typeeksempel på det multireligiøse "samlivs" eksplosionsfare: En muslim kommer til en kristens butik, de kommer op at skæn-

des, muslimen får hjælp af familien (den kristne løb på politistationen). Snart er muslimerne i færd med også at vandalisere andre kristnes butikker. Politiet ankommer til stedet, sårer tre forbipasserende kristne og ser bare til, mens muslimsk pøbel skyder på folkemængden fra hustagene. Snart var der "sammenstød" i flere byer med snesevis af dræbte og 87 ødelagte butikker.

Samme samfundsklima vil vore politikere skabe herhjemme. På Nørrebro i København melder muslimer nu, at de er så mange, at integration er overflødig, da de kan leve uden kontakt med danskerne...

(Kilde: Kristeligt Dagblad 5/1 00; Aktuelt 5/1 00).

Australien

Stramning af indvandringslovgivningen

Australien mærker i stigende grad befolknings- og indvandringspresset fra det over-

befolkede og uroplagede sydlige Asien. Den illegale indstrømning finder lettest sted over havet. Sidst i november 1999 var der siden juli opsnappet over 1.700 illegale immigranter i australske farvande mod et samlet antal af 157 i 1997-98. Den australske indvandringsminister advarede om, at yderligere 10.000 fra Mellemøsten planlagde at invadere landet ved hjælp af menneskesmulgere.

Med en kvote på 12.000 flygtninge om året har Australien i forhold til sin befolknings størrelse en meget liberal flygtningepolitik. Den er imidlertid nu ved at undermineres af den illegale indvandring. Efter at 2.000 illegale indvandrere kom til landet i løbet af kun syv uger, strammede Australien i december sin politik. Bl.a. ved at opsætte plakater henvendt til de illegale med følgende tekst: "Du vil ikke være velkommen, og du vil blive interneret tusinder af kilometer fra Sydney. Du kan miste alle dine penge, og du vil blive sendt tilbage." Desuden har Australien øget sit budget for bekæmpelse af illegal indvandring fra 600 mio. kr. i 1999 til 900 mio. kr. i år.

(Kilde: Time 29/11 99; Berl. Tid. 28/12 99).

dier, organisationer og politikere har gentaget med en stædighed, der ikke står tilbage for Goebbels? Eller er der tværtimod tale om oprørssoldater, faldet i kamp og ikke som følge af etnisk udrensning? Det vil sige oprørssoldater, der har haft som eneste opgave at udrydde serbiske soldater.

Disse og en masse andre spørgsmål trænger sig på hos en offentlighed, der ingen mulighed har for at bedømme om presse, politikerne, organisationsfolkene osv. osv. har svigtet totalt ved på papegøjemåner at viderebringe det, som Clinton og Blairs verdensomspændende propagandamaskine har godkendt til offentliggørelse.

Uden mulighed, ja. Og dog: Monica Papazu, der er født i Rumænien 1954, men bosiddende i Danmark siden 1980, har skrevet en bog om denne tragiske Kosovo/Balkan krig, en bog der giver mulighed for at bedømme ikke blot forholdene på Balkan/Kosovo, men i lige så høj grad den vestlige verdens politikere og selvudnævnte elite, der har været bannerførere i "den retfærdige krig".

Det er en bog, hvis dybdybende, viddende og sande lidenskabelige engagement er omvendt proportional med dens lidenhed. Læs den og bliv klogere.

Den har titlen "Det sidste slag på Solsortesletten" med undertitlen, som er lige så vigtig - "Den nye verdensorden - den nye totalitarisme", og den er delt i to omtrent lige store halvdele. Den første er om Natos krig mod serberne på baggrund af serbernes historie og nationale identitet. Den anden halvdel handler om de grundlæggende og overordnede spørgsmål om krig og fred, om magtens problem og menneskers krig og Guds fred, som det hedder på bogens bagsideomslag.

Monica Papazu slår ned på tvetydigheden i Vestens forhold til omverdenen. På den ene side fordømmer man separatistbevægelser i Nordirland og Baskerlandet, på Korsika eller Tyrkiet som terrorisme. På den anden side støtter man den albanske separatisme i Serbien og kalder den menneskerettigheder.

En næsten svimlende tvetydighed, der i al sin totalitære gru går igen på mangfoldige områder, og som Papazus bog vrimer med. Det er stærk tobak og en alvorlig påstand, der kræver nærmere forklaring. Dem er der mange af i bogen, forklaringer altså. Og vel at mærke gennemtænkte og gedigne forklaringer. Her skal blot peges på den definitive kendsgerning, at den vestlige verdens ledere med Clinton og Blair i spidsen er den altdominerede stormagt med et militærapparat, der siger spar to til alt, hvad verden hidtil har kendt.

Monica Papazu gør opmærksom på den sandhed, at mennesket kun kan opnå

Bøger og tidsskrifter

"Krig er ikke det værste onde"

Monica Papazu:
Det sidste slag på Solsortesletten. Den nye verdensorden - den nye totalitarisme. (Tidehvervs Forlag, 1999. 115 sider. 125 kr.).

I november sidste år tonede en retsmedicinere frem på dansk tv. Han var FN-udsending på Balkan med den opgave at undersøge de - kan man roligt sige - stærkt omtalte massegrave, som serberne havde foranstaltet i deres bestialske ondskab, og som skulle bekræfte både serbernes etniske udrensning af Kosovo-albanere og Natos al-menneskelige og al-retfærdige krig mod serberne.

Men retsmedicineren kunne med et generet smil og blikket vendt nedad meddele, at man ikke kunne bekræfte, at disse massegrave eksisterede. Man havde nemlig ikke fundet nogen. Man havde nok fundet gravsteder, men det var enkelt-

mandsgrave og ikke noget, der blot lignede massegrave. Ikke en eneste massegrav havde man fundet.

Og så var tv færdig med ham, og siden har man ikke hørt mere til ham. En ting kan man dog slå fast: Hvis han havde fundet noget, der blot mindede om en massegrav, så havde tv været på pletten.

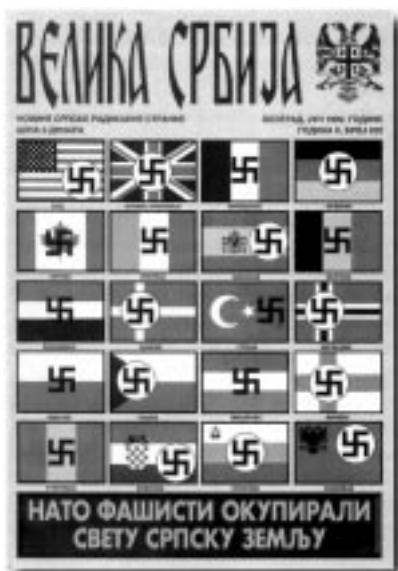
Et par dage efter rundede den radikale udenrigsminister Niels Helveg Petersen lige Rådhuspladsen med en simpelt hen forrygende kommentar i Politiken desangående:

"Jeg kan ikke se, at kvantiteten er afgørende", sagde den radikale minister med en logik, der med masser af meter overgår selv en Erasmus Montanus.

Hvis sagen ikke lige netop var så gravalvorlig, var denne erklæring fra en dansk statsmand til at dø af grin over. Når talen er om massegrave, er det vel udelukkende antallet, kvantiteten, der er afgørende. Det eneste, der står tilbage er at beslutte sig for, hvor mange lig, der skal være i en grav, for at der kan være tale om en masse.

Det næste spørgsmål, der melder sig, er selvfølgelig, hvem de begravede har været. Er der virkelig tale om etnisk udrensede albanere, sådan som vestlige me-

et minimum af jordisk retfærdighed ved at indrømme sin egen relative retfærdighed. Mennesker vil så meget godt, men rækker ikke til. Den kristne forklaring, som Monica Papazu holder sig til, er jævn og letforståelig og vel den bedst bevidnede og dokumenterede, verden kan opdrive: Vi er alle syndere. Alle uden undtagelse, og ikke alle med undtagelse af Clinton, Blair og Nyrop. Men de vil ikke finde sig i at være syndere, som vi andre. De vil ikke nøjes med at se ved hjælp af lyset, de vil selv være selve lyset. De vil ikke kende sig selv stående under retten, de vil være retfærdigheden og moralen i sig selv, eller med Monica Papazus ord: "rettens inkarnation", det vil sige, at de ser sig selv som selve rettens legemliggørelse. Andet indtryk kan man heller ikke få af deres offentlige optræden.

En serbisk brochures sammenstilling af Natos felttog i 1999 med Hitlers i 1941.

Lige så lidt som synden kan afskaffes, lige så lidt kan krig. Det er en af bogens hovedpointer, at hvis man forsøger at skabe "den evige fred", fører man blot krigen op på "et endnu højere og mere destruktivt plan. En imperiemagt, en verdensstat, kan sagtens opretholde freden i en vis periode (inden den går i opløsning med massive og varige blodsudgydelser), men kun fordi imperiemagten har monopoliseret krigen, således at den fra sin overlegne position kan bekriige alle. Sådan har Jugoslavien eksisteret, eller Sovjetunionen eller et hvilket som helst andet imperium."

Krigens forsvinden er ikke ønskværdig. Den er for det første - med et ramrende Solsjenitsyn-citat som Monica Papazu bruger flere gange - "ikke det værste af alle onder". For det andet kan krigens forsvinden ifølge Papazu kun betyde ét af

to, eller en blanding af de to:

1) At krigen monopoliseres ved en verdens supermagt - ofte med en rent totalitær indretning som grundlag.

2) At mennesket efterhånden er blevet så ligeglad med alting, at det ikke længere anser noget for at være værd at kæmpe og ofre sit liv for.

Monica Papazu mener, at det mest sandsynlige i det historiske perspektiv, vi er trådt ind i, er en kombination af de to former: "En forfinet totalitær indretning med et stærkt propaganda-apparat til udbredelse af enhedsideologien. Men manglen på krig på grund af den totale ligegladhed, menneskets horisont lukket af arbejde, mæthed og underholdning kan ikke have noget attråværdigt ved sig. Det er menneskets åndelige død - sådan som Dostojevskij havde set."

Der er ikke på dansk offentliggjort noget vægtigere om Balkan-krigen end Papazus bog.

Jørgen H. Hansen

Overformeringspest

Lester R. Brown m.fl.: Hinsides Malthus. Nitten aspekter af udfordringen fra befolkningsudviklingen.

(Worldwatch Institute, på dansk ved: Demografisk Råd Og Selskab (DROS), M. J. Lintrup, Tagensvej 61, 3. th, 2200 Kbh. N, m@dros.dk).

Denne bogs hovedforfatter er af en toneangivende anmelder blevet stemplet som »alarmist«. Det siger dog mere om dansk presses niveau end om denne glimrende bog. Først en gennemgang.

Produktionen af korn. Siden 1984 har verdens kornproduktion ikke kunnet følge med den løbske befolkningsstiltvækst. Mere kunstgødning vil ikke bøde på det, og forbruget af kemi er allerede alt for stort. Verdens landbrugsareal vil blive stadigt mindre, både totalt og pr. person.

Ferskvand. Vandmangel vil sandsynligvis blive fremtidens alvorligste udfordring. I en lang række lande vil den vandmængde der er til rådighed i 2050 være langt under behovet. Det vil i allerhøjeste grad gå ud over landbrugsproduktionen. 70% af verdens ferskvand bruges til overrisling i landbrug - 85% i Asien. Grund-

vandsspejlene falder på alle kontinenter, og floder tørrer ud.

Biodiversitet. »Faktisk lever vi midt i den største masseudryddelse siden dinosaurerne forsvandt for 65 millioner år siden ...«. Regnskove og koralrev rummer den højeste koncentration af biodiversitet i verden, regnskoven er væk på 40 år, og 2/3 af koralrevene er borte. Om 100 år kan millioner af arter være forsvundne for stæde. Og forstyrrelser i den grundlæggende balance kan tillige ødelægge økosystemerne.

Energi. Der forventes i løbet af 50 år en 2,5-dobling af verdens energiforbrug, og det vil give en stor mangel på olie og enorme prisstigninger. Af hensyn til ødelæggelser i miljøet må og skal vedvarende energikilder prioriteres meget højt.

Fiskeri. Havfiskeriet har forlængst nået grænsen for det bæredygtige. Overfiskning er nu blevet reglen, ikke undtagelsen. Medmindre arterne helt skal bortfiskes og udryddes, må det globale forbrug af fisk mv. halveres pr. person i løbet af de næste 50 år. Fisk bliver en dyr spise.

Beskæftigelse. Et stærkt øget antal forbrugere vil skabe et lige så stort behov i alle produktionsgrene. Men både pga. højteknologisk udvikling, rationalisering - og ressourceknaphed - vil beskæftigelsen langt fra øges tilsvarende. Selv i lande uden befolkningstiltvækst vil det i fremtiden blive yderst vanskeligt at skaffe arbejde til de fleste. Allerede nu findes en milliard arbejdsløse eller underbeskæftigede, et antal som sandsynligvis vil blive fordoblet i løbet af 50 år. Der kan simpelthen ikke skabes arbejde til 35 millioner nye på arbejdsmarkedet hvert år. Det vil sænke lønningerne stærkt, hvis globaliseringen fortsætter. Og medføre uhyre politisk ustabilitet.

Infektionssygdomme. Den hidtil ukendt høje befolkningstæthed i Europa i det 14. århundrede medvirkede stærkt til de utroligt mange ofre for »den sorte død«, en fjerdedel af befolkningen. I det kommende århundrede kan langt højere befolkningstætheder end nogensinde før - sammen med nye resistente varianter af infektionssygdommene - medføre et hidtil ukendt antal ofre blandt stærkt svækkede befolkningsmasser.

Landbrugsjord. Siden 1950 er verdens kornareal vokset med 19%, mens verdensbefolkningen er vokset med 132%. Flere og flere lande vil miste evnen til at brødføde sig selv. Efter forlydende mindskes klodens landbrugsareal hvert år med 1,5 gang Danmarks areal. Og en meget stor del af den jord der nylig er taget i brug er uegnet dertil og bliver derfor økologisk ødelagt.

Skove. Prognoser peger på en halvering af ulandenes skovarealer i løbet af 50 år, og at de utroligt artsrige regnskove forsvinder på 40 år med den nuværende fældningstakt. Forbruget – især den truende vækst i forbruget af træ og papir – er absolut ikke bæredygtigt. Reduktionen i skovarealer kan stærkt medvirke til at ødelægge klodens klima.

Boliger. Behovet for boliger ventes fordoblet på 50 år, en tredobling i ulandene. Men allerede nu lever 1,7 milliard i overfyldt slum uden installationer. Halvdelen af menneskeheden er uden sanitet og rent drikkevand. Antallet af hjemløse vil stige overalt – samtidig med en uhyggelig mangel på byggejord. Og en voldsom forringelse kan forventes overalt, hvor tilvæksten ikke stoppes.

Klimaforandringer. Kuldioxidudslippet fra afbrænding af kul og olie er fire-doblet siden 1950. De 15 varmeste år nogen sinde er målt siden 1979. Hedeølger, tørke, orkaner, skovbrande og oversvømmelser truer i fremtiden. Befolkningstilvæksterne truer med at fremdrive enorme forøgelse i udledningernes omfang, halvdelen som følge af fældning og afbrænding af skove. IPCC anslår, at en nedsættelse af udslippene med to trediedele skal til for at redde verdens klima!

Råmaterialer. Metal, træ, sten, cement, kemikalier, olie og kul er råmaterialer for industrien og byggeriet, og de belaster miljøet på alle stadier af udnyttelsen, både under udvinding, forarbejdning, forbrug og som affald. Vi er allerede alt for mange, og hvis et stærkt stigende antal skal have dækket deres behov, ødelægges kloden totalt.

Urbanisering. Verdens byer vokser langt hurtigere end verdensbefolkningen totalt. I 1950 boede 760 millioner i byer, men i 2050 forudses seks milliarder at bo i dem. Enorme befolkningstilvækster i landdistrikterne medfører, at jordlodderne bliver så små, at ingen kan leve af dem. I de eksplosivt voksende slumbyer venter en stadig større arbejdsløshed, og fremtidens enorme byer kan slet ikke som fortidens brødfødes af deres opland. Efter min mening kan kun ét-barnsfamilier løse problemerne – måske.

Naturbeskyttelsesområder. I lande hvor ekstrem befolkningstilvækst har nedslidt de lokale ressourcer, fungerer nationalparker, skove og reservater som magneter for nye menneskemasser. Det bliver sværere og sværere at beskytte naturen. Også i industrilandene er de uberrørte naturområder truede, ikke blot af stigende turisme, men også af migration. Everglade National Park er ved at bryde sammen under presset fra millioner af nye

tilflyttere i det sydlige Florida.

Uddannelse. Om det overhovedet er muligt at give den opvoksende ungdom den absolut nødvendige uddannelse og afskaffe analfabetismen, der nu omfatter 900 millioner voksne, er først og fremmest et spørgsmål om et lavt børnetal eller ej. Med snart en milliard sultende og tre milliarder uden sanitet er det yderst svært at skaffe midler til snart sagt hvad som helst, særligt i ulandene. Desuden nødvendiggør udviklingen livslange uddannelser i industrilandene. Og ikke mindst: der skal også være arbejde til de uddannede – mon der bliver det?

Affald. Selv med et uændret folketal er bortskaftelse af affald og udledninger et stigende kæmpeproblem. Nedsivninger forgifter grundvandet, og rådne organisk affald danner metangas, en drivhusgas, som opvarmer atmosfæren tyve gange så meget som kuldioxid. Der dannes desuden kræftfremkaldende dioxiner under afbrænding. Der er kun én langsigtet løsning: En stærkt nedsat verdensbefolkning.

Konflikter. Hastig befolkningstilvækst og overbefolkning har til alle tider skærpet enhver konflikt – uanset dennes angivelige årsag. Manglen på jord har allerede ført til mange voldelige konflikter i ulandene. Manglen på vand har skabt andre stridigheder. Fra Los Angeles til Lagos kommer byer i oprør, fordi hastigt voksende folketal lammer den sociale indsats. I fremtiden kan det blive langt værre. Ressourceknaphed kan medføre borgerkrige, krige og oprør overalt, specielt i folkeblandede områder. Folkemordet i Rwanda skyldtes en uhyrlig befolkningstilvækst fra 2,5 til 8,5 millioner på 44 år. Kornarealet var kommet ned på 300 m² pr. indbygger, en trediedel af arealet pr. indbygger i Bangla Desh.

Kødproduktion. Kød er et livsgrundlag for store dele af menneskeheden, da meget af klodens jord kun er egnet for græsning af kvæg, får og geder, fordi den er for tør til kornavl. Antallet af dyr er begrænset af græsningsarealernes bæreevne. Kødbehov derudover fremskaffes ved fodring med korn, og derved fremkommer en konflikt med stadig større kornmangel i fremtiden.

Indkomster. Den økonomiske vækst og indkomsterne er steget langt mere i de lande, der enten har standset eller i det mindste fået styr på befolkningstilvæksten. Det har givet mulighed for opsparring og investeringer i infrastruktur og fremtid. Men Jordens økosystem er overbelastet og levner ikke plads til yderligere vækst, som ikke er bæredygtig. Forbruget af samtlige ressourcer er mange-doblet

siden 1950, og forureningen ligeledes – til trods for at flertallet stort set ikke er med i opsvinget. Og det er heller ikke muligt i fremtiden. Ethvert forsøg vil medføre økologiske sammenbrud.

Konklusion. Mange lande og mange samfund er nu på vej til at være totalt nedslidte af overbefolkning og forrykt befolkningstilvækst. Den samlede vægt af talrige uløselige problemer truer dem med økonomisk nedgang, samfundsmæssig kollaps samt hastigt stigende dødsrater, som forfatterne af denne bog kalder *demografisk udmattelse*.

Denne bog er et velment skud for boven til de utrolige og fantastiske jubelidioter, der postulerer befolkningsekspllosionen som et ikke-eksisterende problem. Eller som hævder, at hvis der er et problem, kan det løses dels ved at forhindre en stigning i dødeligheden (!) dels ved en overførsel til i forvejen svært overbefolkede lande i vesten, der allerede belaster miljø og ressourcer alt for meget ...

Jeg er iøvrigt ikke enig i alle bogens konklusioner. Fx at der kun er én befolkningsekspllosion, der ikke blot er »deres« problem, men »vores« problem. Der er tværtimod mange befolkningsekspllosioner, der *alle* har lokale årsager af forskellig art, ikke de samme alle steder, og de kan derfor *allesammen* først og fremmest løses ved lokal indsats. Med råd og vejledning udefra. Eller snarere pression.

Uden krasse ændringer i mentalitet, kulturmønstre og især religioner er det ikke til at se, hvorledes disse udfordringer skulle kunne imødegås. Selv ikke med den størst tænkelige hjælp udefra, som vil være spildt uden ændringerne.

Ethvert forsøg fra fanatiske humanisters side på at favorisere folkevandringer vil kun kunne forværre verdens økologiske situation på drastisk vis og må derfor betegnes som rent vanvid. Hvis befolkningsekspllosionerne ikke stoppes hurtigt og brutalt, og den tåbelige globalisering fortsætter, vil hele verden ende som én stor bananrepublik. Hvis store dele af verden er på vej mod sammenbrud, og globaliseringen har sammenkoblet det hele, får man naturligvis et samlet totalt sammenbrud.

Et godt gammelt ord siger, at det er bedre at forebygge end at helbrede. Mht. befolkningstilvækstens økologiske perspektiver er der kun forebyggelsen – er kloden først ødelagt, kan den ikke helbredes. Og folkeslag, der går til grunde som følge af ødelæggende folkevandringer (som græshoppesværme) kan heller ikke helbredes.

Bent Jacobsen

En sovs af medier og maskepi

Mette Herborg og Per Michaelsen: Ugræs - Danske Stasi-kontakter.

(Forlaget Kay Holkenfeldt, 1999. 288 sider. 298 kr.).

Udenfor Rostock, i noget der hedder Lütten-Klein, lå en marxistisk-leninistisk, for ikke at sige stalinistisk, partiskole med navnet "John Schehr." Fremadstræbende ungdom fra de nordiske lande blev dér undervist i kommunismens lyksaligheder og deres egne fædrelandes uhyrligheder.

Der var danske undervisere og forelæsere på det, der dengang var et uhyre populært sted. I Mette Herborgs og Per Michaelsens efterhånden velkendte bog "Ugræs", om danske Stasi-kontakter, hvor oplysningerne stammer fra, oplyses det, at Enhedslistens folketingsmedlem Frank Aaen, har været benyttet som foredragsholder på stedet - hvad der jo ikke er noget mærkeligt i.

Der er heller ikke noget mærkeligt i, at den nuværende DR-TV-direktør, Bjørn Erichsen flere gange forelæste på stedet over en af den danske kommunist og medlem af Folketinget, Ib Nørlunds bøger. Ib Nørlund bar med rette betegnelsen stalinist og var en af den internationale kommunismes fremmeste teoretikere.

Nej mærkeligt er det ikke. Men tankevækkende alligevel. Både Frank Aaen, der struttende af selvtilfredshed er med til at styre land og rige på Christiansborg, og Bjørn Erichsen, der i øvrigt er Hanne Reintofts bror, er gode og tydelige eksempler på, hvordan ærgerrig ungdom i Vesten har nået samfundets allerøverste top efter kommunistisk skoling og uddannelse og ved at bagtale deres eget land.

Frank Aaen er et eksempel på indflydelse i Folketinget, og Erichsen på forbindelsen mellem Danmarks Radio og det kommunistiske Østtyskland, sådan som bogen dokumenterer.

Der er meget tankevækkende stof i de to forfatters bog. I forordet hedder det f.eks.:

"Herhjemme er vi først lige begyndt at rydde op efter den kolde krig. Det tegner også til at blive en sej omgang, for ugræsset nåede at udvikle et kraftigt rodnet. De ansvarlige sidder i dag i magtfulde stillinger i de politiske partier, i medierne, på universiteterne og i den offentlige forvaltning."

Det kan godt være, de har ret i, at vi har taget hul på en oprydning, men de har med statsgaranti ret i den sidste påstand,

som i øvrigt ikke er en påstand, men bevislig kendsgerning: De ansvarlige fra den gale tid under den kolde krig, sidder i dag på magtapparatet - og de bruger hensynsløst deres magt over for den menige del af tossegode danskere.

Man tager en sovs af tolerance og socialistisk ideologi, blander den med konspiration og humanisme og tilsætter lidt dumhed og idealistisk "uskyld" - og får: Medier og maskepi. Toppolitikere, der ikke gider gå ind for det, der burde være deres eget, nemlig det, der er dansk.

De to journalister kan notere en kolossal - og særdeles velfortjent sejr. Deres første bog om samme kedelige emne mødte en hel Berlinmur af tavshed og skjult modstand. Ufortrødent fortsatte de det arbejde, de var gået i gang med, og som nu foreligger som en næsten 300 sider veldokumenteret bog. Den er baseret på Stasis egne arkiver samt interviews med implicerede danske og østtyske føringsofficerer og agenter. Og nu, først nu, høster de to journalister den velfortjente anerkendelse.

Man kan roligt og uden videre fastslå, at bogen er veldokumenteret, også uden at have læst den. Det er der en simpel forklaring på. Havde de to forfattere lukket blot en - (én) enkelt - vind forkert ud, ville hele det hellige fredsforbund have faldet over dem med net og fork og knive og køller, og hvad der ellers findes af uhyggelige kampvåben i antivoldsfolkets bagbutik.

Det er fine personer, der omtales i bogen. Topfolk af begge køn og tilhørende det rigtige og pæne selskab til venstre for midten. Det nydelige radikale parti med statsministerfruen Lone Dybkjær som den måske mest prominente. Og fodnote-Lasse, alias Lasse Budtz, honnet humanist med et menneskesyn, så prydet og renskuret, at han var den helt rette maskepist med terrorregimet mod øst, der havde samme renskurede menneskesyn. Det var i sandhed ikke menneskesynet, der fejlede noget, men derimod behandlingen af det konkrete, lyslevende medmenneske, der eksisterer i virkeligheden.

Der er daværende SID-formand og folketingsmedlem Hardy Hansen, socialdemokrat og fredsvagt i Nicaragua. Og LO-formand Knud Christensen. Nuværende socialdemokratisk folketingsmedlem og international sekretær i SiD, Claus Larsen-Jensen. Den nydelige generaldirektør for Danmarks Radio og senere kulturminister Hans Sølvhøj. Den radikale partisekretær Bjørn Hansen, der som grå eminence i det altid regeringsduelige radikale parti, var en indflydelsesrig politisk aktivist bag kulisserne. Og man kunne blive ved, hvad forfatterne da også gør. På små 300 sider som sagt.

Det er klart, at alle bagefter bedyrer, at de aldeles ikke støttede mord, terror, psykisk og fysisk tortur mod anderledes tænkende, alt det som karakteriserede ondskabens regime i den kommunistiske verden. Alt hvad de foretog sig, alt uden undtagelse, skete i humanismens, tolerancens, den mellemfolkelige forståelses navn osv. osv. og med baggrund i deres eminente menneskesyn.

Alle bedyrer deres idealistiske uskyld. Også den efterhånden berygtede journalist Flemming Sørensen.

Et af mange tragiske tilfælde, som Michaelsen og Herborg omtaler, drejer sig om den kristne prædikant Adelbert Bommel, der blev underkastet psykisk og medicinsk tortur i fængslet i DDR.

"Han var blevet bestukket af agenten "Flame" alias Flemming Sørensen", hedder det i al sin djævelske korthed.

Er der tale om idealistisk uskyld? Kan man klare frisag på det? Eller er der tale om konspiration og forsøg på revolution? Det er disse ubehagelige spørgsmål, Danmark skal tage stilling til i den kommende tid. Hvis man tør. Herborg og Michaelsen har åbnet "sagen".

Jørgen H. Hansen

Vankelmod og medløberi

Bent Jensen: Bjørnen og haren. Sovjetunionen og Danmark 1945-65. (Odense Universitetsforlag, 1999. 682 sider. 350 kr.).

Dette århundrede har oplevet to morderiske, totalitære bevægelser. Den ene var nazismen, den anden kommunismen. Førstnævnte nåede i den almene opfattelse at komme i klasse med Djævelen selv. Sidstnævnte er hidtil kun nået at komme i klasse.

Gennemgående er der i dag kun få, der ikke véd, at naboskabet til Hitlers Tyskland var et problem. At der var et omend lige så stort problem med den Sovjetunion, Stalin byggede op, fortaber sig derimod i det dunkle.

Uden at kende fortiden, kan man imidlertid ikke tage højde for fremtiden. Det er derfor velkomment, at professor Bent Jensen fra Odense Universitet nu ud fra sit særdeles grundige kendskab til russiske forhold og russisk sprog har sendt et værk på markedet, som belyser grundlaget for forholdet til dette land i perioden 1945-65: *Bjørnen og Haren*.

Bogen rummer en meget udførlig historisk gennemgang af begivenhederne og aktørerne i perioden. Og denne er vel at mærke ikke blot bygget på hjemlige forestillinger om, hvad der hændte, men – nok så vigtigt – også på kildestudier i russiske arkiver. Bogen er dermed unik, så vidt som at den overvinder det problem, der ligger i, at kun de allerfærreste danske historikere overhovedet har været i stand til på første hånd at nyttiggøre dette centrale kildemateriale. Samtidig er Bent Jensen som bekendt i stand til at anskue tingene uden den bias, der behersker alt for mange såkaldte kendere af sovjetiske forhold, og som udspringer af, at de har ondt i deres egen fortid. Bent Jensen undgår også at glide over i den i dag så nemme fjendtlighed over for Rusland som nation og over for det russiske folk, som, når alt kommer til alt, dog var morde-regimets første offer.

Det, Bent Jensen lægger på bordet, er ikke flatterende for Danmark som nation og endnu mindre flatterende for mange af aktørerne på den danske scene. Man havde vel i et sådant tilbageblik, som Bent Jensen gør, håbet at se en rankere holdning, som kunne have rettet op på det anløbne billede af Danmark, der blev en konsekvens af eftergiveness i relation til Nazityskland.

Men det var der altså ikke belæg for i materialet. Til gengæld er det interessant at se, hvorledes trods alt en del danske nøglepolitikere – herunder fra Socialdemokratiet – dengang var i en helt anden grad modstandsdygtige over for smarte folks indsmigrende snak og massage på kendsgerningerne, end samme politikeres efterfølgere var i 80-ernes fodnoteperiode for slet ikke at tale om under nutidens "multietnisering"bølge.

På det mere konkrete plan skaffer bogen lys over en del pinlige forhold:

F.eks. afslører den, hvorledes den i vide kredse nærmest sakrosankte figur, kommunistformanden og senere leder af SF, Aksel Larsen, i virkeligheden var en geme landsforræder. Ifølge oplysninger fra de russiske arkiver forsynede han således den sovjetiske ambassadør med oplysninger om danske militære forholdsregler vedr. forsvaret af Sjælland og Bornholm (s. 557). Ligeledes informerede han villigt og af egen drift russerne om arbejdet i Rigsdagens Forsvarsudvalg, hvori han havde sæde (s. 330).

Og det viser sig også, at formanden for Arbejdsmandsforbundet, Alfred Petersen, hjalp russerne ved at informere sovjetambassaden om fagbevægelsen og Socialdemokratiet (s. 595 f).

Bogen bekræfter i øvrigt, at kommuni-

sterne i slutningen af 40-erne formentlig var langt indviklet i planer om sabotagevirksomhed i sammenhæng med en mulig sovjetisk aggression mod Danmark, ligesom de planlagde at infiltrere militæret og Hjemmeværnet (s. 329 f).

I modsætning til senere hen, hvor de berørte ministre intet foretog sig for at underrette offentligheden om, hvilke rænker, der gik i svang med udspring øst for Jerntæppet, informerede regeringen i begyndelsen af 50-erne tilsyneladende pressen om disse ting, således at folk kunne få ordentligt besked (s. 410). Hvorfor denne gode skik gik af brug, da der for alvor blev brug for den op gennem 70-erne og 80-erne, er fortsat en af Danmarkshistoriens store gåder, som det ville være overordentlig interessant at få løst.

De færreste kan antagelig i dag sætte sig ind i det, der foregik i de år, Bent Jensen skriver om. Uden at forstå det sovjetiske systems fuldstændige mangel på skrupler og dets evne til forstillelse er det nemlig ikke muligt at sætte tingene ind i det rette perspektiv. Og denne forståelse gik som bekendt i stor stil tabt under de sidste årtier inden Murens fald, hvor den erstattedes af den ønsketænkning og given sig hen til ordenes verden, der er så karakteristisk for politikere, som aldrig på deres egen krop har oplevet et virkeligt problem.

Det er derfor velkomment, at fundamentet for begivenhederne i 70-erne og 80-erne nu er trukket klart frem i lyset.

O.H.

Korttidstænkningens fælde

**Irenäus Eibl-Eibesfeldt:
In der Falle des Kurzzeitdenkens.**

(Piper Verlag, 1998. 223 sider. 34 DM).

Den fremtrædende østrigske biolog og adfærdsforsker Eibl-Eibesfeldt (født 1928) har i en række bøger på baggrund af sit fag argumenteret imod den multietniske utopi. At mennesket i vid udstrækning ved fødslen er forment af sin biologiske arv betyder, at ideologer, der ønsker at omskabe mennesket i en bestemt ideologisk billede, aldrig kan realisere deres mål.

Det har vist sig at være et kulturuafhængigt mønster, at små børn reagerer med skyhed over for fremmede. Dette sikrer deres binding til familien og især til moderen, som sikrer overlevelse. Tendensen er generel for menneskegrupper, der gennem evolutionen har overlevet i

samme grad, som de har holdt sammen mod konkurrerende grupper. Alle grupper, fra familien og opefter, kan kun eksistere ved at udelukke alle andre. Dette synes umiddelbart at anerkendes overalt som en universel naturret, der kun er blevet anfægtet af den moderne, alt opløsende "anti-diskriminations"- eller lighedsdyrkelse. Derfor er etnocentrisme et menneskeligt grundvilkår, vore instinkter iboende, som kun kan tilintetgøres ved at tilintetgøre menneskearten selv. I knaphedssituationer vil konflikter mellem grupper, der skal dele ressourcer, derfor givetvis altid bryde ud.

Heldigvis har de forskellige grupper som regel hver sit territorium, så konflikter minimeres. Tidligere troede man, at territorialitet ikke var et universelt menneskeligt træk, men Eibl-Eibesfeldt betoner, at selv buskmænd håndhæver revirer, og at nomader følger ganske bestemte faste ruter. Når grupper i deres jagt på ressourcer invaderer andres område, ender det som regel i fordrivelse, underkastelse eller tilintetgørelse af den svage part. Som den store sociobiolog E.O. Wilson har fastslået, vil den mest homogene part som regel være den stærkeste (pga. konformitet og fællesfølelse).

At kun biologisk-antropologisk nærbeslægtede mennesker synes at kunne stå sammen i større samfund tjener for Eibl-Eibesfeldt som argument for, at Tyskland holder fast ved sit princip om blodsbeslægtethed som forudsætning for statsborgerskab (jus sanguinis), i kontrast til det liberale jus solis - at man får statsborgerskab blot ved at være født i landet. Desuden er den kulturelle udspaltning i verden forløbet efter de samme mekanismer som den biologiske artsdannelse. De svagere kulturer er bukket under, og de stærkere udgør nu veltilpassede helheder, som ville blive livsuduelige ved hybridisering (sammenblanding). De forskellige kulturer repræsenterer hver sin overlevelsesstrategi, som netop kun hver for sig er optimal. Med rette anerkendes denne mangfoldighed i FN's charter som beskyttelsesværdig. Men det er egentlig ikke fornødent, da etnicitet altså slet ikke kan udryddes. Som den østrigske psykoanalytiker Mario Erdheim har udtrykt det, med tilslutning citeret af Eibl-Eibesfeldt: "Det er en vidt udbredt mening, at etnicitet er et reaktionært princip. Jeg kan ikke dele dette standpunkt: Dels pga. de århundredlange kampe for at opretholde etnisk identitet, og dels pga., at jeg som psykoanalytiker igen og igen konfronteres med de lidelser, som nedgørelsen og ødelæggelsen af den etniske identitet medfører for et individ. Jeg har den opfattelse,

at den kulturelle identitet for orienteringen i samfund og historie er lige så vigtig som kønsidentiteten.”

Alt dette munder for Eibl-Eibesfeldt ud i konklusionen, at en forudsætning for en fredelig sameksistens i verden er, at alle stater forpligter sig til ikke at lade deres befolkning vokse ud over deres lands bærekapacitet. Hele Europa er allerede overbefolket og afhængig af ressource-tilførsler udefra, så vi skal i hvert fald ikke modtage flere indvandrere. Allerede i 1981 erklærede den fremsynede tyske Helmut Schmidt-regering da også, at en konsekvent begrænsningspolitik vedr. indvandringen var nødvendig for integrationen og den sociale fred. Dengang var der 4,6 mio. udlændinge i Tyskland. Sytten år senere var der godt 7,3 mio. Mange tyrkere i Tyskland kommer næppe i berøring med tyskere under deres opvækst. Mange sendes til Tyrkiet for at gå i skole, bagefter kommer de tilbage igen.

Med henvisning til folkeret og statsforfatningsret fremhæver Eibl-Eibesfeldt, at en regering har ret - ja pligt - til at sortere indvandrere på en måde, så den indre fred bevares. Også for resten af verden er det afgørende, at Europa ikke ganske meningsløst optager verdens stadigt voksende overbefolkning, men forbliver nogenlunde intakt. Kun Europa besidder ligesom tidligere evnen til at præge verden i den progressive eller rationelle ånd, som er uundværlig for de store problemer løsning.

Men det forudsætter vel at mærke et positivt medspil. Så længe store dele af verden står fast på en aggressiv undergangskurs, anbefaler Eibl-Eibesfeldt, at den civiliserede verden slutter sig sammen i "sociale og økologiske fredsregioner", der bestræber sig på at blive selv bærende og samtidig søger at tvinge andre til at blive det ved at afvise masseindvandring og social og økologisk dumping. Østeuropa og Rusland bør efter Eibl-Eibesfeldts mening inddrages i en sådan europæisk region. Nordamerika og Østasien bør oprette deres egne.

Men spørgsmålet er, om vi formår at fastholde en sådan langsigtet politik. Mennesket er biologisk udviklet i småsamfund og egentlig kun rustet til korttidstænkning, fra årstid til årstid. Den abstrakte tænkning, som er nødvendig for at erkende truslerne på langt sigt, kræver overvindelse, der er udtryk for menneskets egentlige storhed og egenart. Desværre synes den for uoverkommelig for vore politikere, der med primitiv stammetænkning er ved at drive os alle i korttidstænkningens dødsfælde.

Peter Neerup Buhl

Tysklands afgrundskurs

**Heinrich Lummer:
Deutschland soll deutsch
bleiben.**

**(Hohenrain-Verlag, 1999. 253
sider. 29,50 DM).**

Det er en veldokumenteret og -argumenteret bog, den fremtrædende tyske CDU-politiker Heinrich Lummer her har begået. Bl.a. viser han med en række citater, hvor frit løb selvhadet får hos den tyske elite. Jo mere, man distancerer sig til tyskheden, desto mere overbevisende fremtræder ens anti-nazistiske politiske korrekthed, lyder devisen. Dermed lægger man selvfølgelig netop grunden for en ny udgave af det, man tager afstand fra, idet nationalstaten stadig er det eneste, der er i stand til at håndhæve menneskerettigheder og den indre fred. Særlig over for den uundgåelige økonomiske og teknologiske globalisering er det nødvendigt, at de kulturelle rammer forbliver faste, så samfundet ikke helt opløses.

Det var tankevækkende nok Stalin, der i 1942 som et væsentligt krigsmål satte "afskaffelsen af etnisk eksklusivitet". Over for Tyskland lod dette krigsmål sig kun opnå "via en masseindvandring af millioner af udlændinge fra fjerne og fremmede kulturkredse".

I sin videre historiske gennemgang påpeger Lummer, at der allerede ved arbejdskraftimporten i tresserne blev gjort opmærksom på, at produktiviteten snarere burde vedligeholdes af en relativt ringe merindsats af tyskerne selv. Desuden påpeger han, at de fremmede ikke var med til at opbygge velstanden: Indvandringen var en følge af, ikke en årsag til, velstandsstigningen. Ejheller kan indvandringen begrundes i en henvisning til tyskernes "skyld" i fattigdommen i u-landene: Tyskland investerede langt mere i sine få kolonier, end man tog fra dem.

Lummer fremkommer med en slående forklaring på, hvorfor venstrefløjen i halvfjerdserne begyndte at propagandere for masseindvandring: Efter i nogle år at have opfattet sig som de sande repræsentanter for "masserne", som imidlertid intet ville høre, blev venstrefløjen frustreret over sit eget folk og satte sig for at skabe et nyt. Den angivelige kærlighed til folket, der blot var bedrevidende utopisme, slog om i åbent had. Vel at mærke ikke i had til sig selv, men kun til resten af folket. Og i deres evige blindhed tolker ven-

strefløjen nu integrationens sammenbrud som en "succes" for deres multikulturalisme-utopi.

Lummer optrykker dokumenter, der viser politikeres og myndigheders pres for at forhindre offentliggørelse af fremmedkriminalitet. Han tilbageviser desuden støt og roligt alle fremmedlobbyens argumenter og påviser deres absurditet. Således vedr. argumentet om indvandringens nødvendighed pga. befolkningens aldring. Dette forudsætter jo i sig selv en evig befolkningsekspllosion i u-landene. Med den aktuelle masseindvandring sker der ikke en berigelse, men derimod for første gang i historien en forarmelse af befolkningen via indvandring. Tyskland er tætbeholdt og har fire millioner arbejdsløse. Derfor behøves ikke analfabeter fra Anatolien. Med rette har forhv. kansler Kohl udtalt, at antallet af tyrkere i Tyskland ikke kun skal stabiliseres. Det skal formindskes. Men det var vel at mærke ved begyndelsen af hans embedsperiode.

Lummers bog er et partsindlæg i debatten om den rød-grønne regerings aktuelle masseuddeling af statsborgerskaber. Som sigende støttes af Tyrkiets premierminister Ecevit med udtalelsen: "Jeg betragter integrationen af tyrker i Tyskland som en sund proces. Deres tyrkiskhed vil de såvist aldrig opgive." Tyrkerne i Tyskland lærer jo i deres skoler, hvilken Allahs nåde det er at være født som tyrk. Ganske ensidigt kommer den rød-grønne politik de fremmede i møde uden at kræve nogen form for positiv anstrengelse til gengæld.

Af de mange tal, Lummer anfører, kan nævnes, at mens der "kun" er ni procent udlændinge i Tyskland, står de for 27,1% af kriminaliteten og 31,6% af ungdomskriminaliteten. Tre fjerdedele af alle socialhjælpsbedrag, 49% af alle mord og 48,2% af al narkokriminalitet er fremmedes værk. Og hvad mordene angår, drejer det sig mere end dobbelt så ofte om fremmedes mord på tyskere end omvendt. Alt dette skyldes ikke eksilsituationen, for med de første, arbejdsomme gæstearbejdere var der slet ikke disse problemer.

Rammende har den ledende 68'er Daniel Cohn-Bendit sagt, at det multikulturelle samfund er "hårdt, hurtigt, grusomt og lidet solidarisk, og det er præget af betragtelige sociale uligheder". Konkret koster alene de såkaldte flygtninge ifølge Lummer 30-50 milliarder DM årligt (120-200 mia. kr.), skønt kun 1 procent er konventionsflygtninge. De svage tyskere er selvsagt de primære ofre for hele dette vanvid.

Det eneste kritikpunkt af Lummers bog kan være, at der med tilslutning citeres

følgende ord af Bismarck fra 1876: "Tilbøjeligheden til at begejstres over fremmede nationaliteter og nationalbejæbninger, også når disse kun kan virkeliggøres på bekostning af eget fædreland, er en politisk sygdom, hvis geografiske udbredelse desværre begrænser sig til Tyskland."

Desværre lider en lang række vestlige lande, herunder vort eget, i disse år af den samme sygdom. Derfor har Lummers bog også stor relevans uden for Tyskland, hvis udvikling jo i øvrigt også i vidt omfang bestemmer vor skæbne. At de rød-grønne i Tyskland nu har sikret sig på taburetterne ved at skabe to millioner nye vælgere af fremmed herkomst er en udvikling, der burde forurolige os lige så meget som regeringsskiftet 30. januar 1933.

Peter Neerup Buhl

Traditionsløshedsmodgift

Ib Askholm:

Årets Højtider.

(Askholms Forlag, 1999. 152 sider. 188 kr.).

Forholdet mellem årsag og virkning i national sammenhæng er ikke, at man indest skal dyrke sit lands kulturtraditioner eller juleklip for at redde dets eksistens. Det er omvendt: Først når man har reddet sit lands eksistens mod samtidens trusler, kan man med god samvittighed højtideligholde fortiden. Ellers bliver denne fortid blot kujonens tilflugtssted i en alt for barsk nutid.

Alsangs-agtig højtideligholdelse af vore nationale og kulturelle mærkedage kan derfor være en farlig sovepude og vildledningsmanøvre. Forkert grebet an kan den få vore fjender til at gnide sig i hænderne: "Mens de nationaltsindede forgaber sig i minderne, forskertser vi Danmarks fremtid ved at udlevere landet til alverden!"

Ret grebet an kan årets højtider dog indgå som en integreret del i kampen; som en opildning til yderligere konkret håndhævelse af den forpligtende nationale tradition. Det er i denne ånd, historikeren Ib Askholms fine bog om de danske og nordiske højtider må modtages. Alt for ofte er danskerne uvidende om baggrunden for kalenderens mærkedage - her får de den sagkyndigt forklaret efter skabelonen "Hvornår? Hvorfor? Hvordan?"

Desværre må man under læsningen konstatere, at de fleste af vore nationale mærkedage skyldes kamp med vore na-

bolande, som vi nu bør stå sammen med imod muhamedanertruslen. Måtte Askholms bog bidrage til, at vi engang i fremtiden kan føje en ny mærkedag i kalenderen for sejren over den aktuelle fjende. Alternativet er, at vi snart får nye "højtider" i den danske kalender, nemlig de muhamedanske, som Menneskerettighedscentret m.fl. så bravt kæmper for at få respekteret herhjemme. Askholm omtaler og forklarer også dem grundigt. Heraf kan man erfare, at vore efterkommere kan glæde sig til at få skolefri på højtidsdage som Tiende Muharram, 'Ashura, Mawlid al-nabi, Ramadanen, Laylat al-qadr, 'Id al-fitr, Hajj, 'Id al-adha og den ugentlige Al-Jum'ah (fredagsbøn). Mon den angiveligt udbredte "tolerance" blandt unge ofte simpelthen skjuler et ønske om flere påskud til at slippe fra terperiet? I så fald bedes de erindre, at efter skoledagen er der også noget der hedder koranskole.

Kan vi mon apropos ikke blive enige om at markere 200-årsdagen for slaget på Reden ved at verfe gøgeungerne ud?

Peter Neerup Buhl

Åndelig oprydning

P.H. Bering:

Mit SORTER Lexicon.

(Cimizdat, 1999. 139 sider.

Rekvireres hos forfatteren,

R. Juelsvej 6, 9210 Aalborg SØ. 120 kr.).

En nødvendig forudsætning for den politiske kamp er generobringen af ordenes sande betydning, som så længe er blevet søgt omdefinert af eliten. Som førstearangs bidrag hertil vælder skarpsindige analyser og frimodige betragtninger frem på hver side i Berings politisk ukorrekte leksikon, der langt overgår sin vistnok nærmeste parallel, tyskeren Klaus Rainer Röhls "Deutsches Phrasenlexicon" (1995). Bering, der er vidt berejst, er afdelingsleder ved Aalborg Universitet, underviser i fysik og har studeret kemi, russisk, astro- og laserfysik, engelsk, økonomi og filosofi. Mangfoldigheden og den naturvidenskabelige stringens og virkelighedssans fremgår af hans redegørelser for de mange fænomener og begreber, hans leksikon rummer stikord til. Med lakoniske kommentarer skærer han gennem den aktuelle debats endeløse træden vande. Fx med konstateringen: "Indvandrere, herunder asylsøgere og flygtninge, er ikke medlemmer

af vort samfund, og kan følgelig ikke henregnes til vort samfunds svage grupper. De er ikke-indbudte gæster."

Utvivlsomt deler Bering modstandshelten Jens Toldstrups dom over danskerne som "et folk af medløbere". Dokumentation for dommens sandhed leverer hans leksikon i hvert fald i bunkevis. Under stikordet "Censur" oplyses fx, at de facto censur forekommer i Danmark. "Således tør DSB kioskerne ikke forhandle visse blade, såsom tidsskriftet Danskeren og Nyt Fra Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger. Derimod er der som bekendt intet i vejen med pornografisalg." Civilcouragen er såvist meget begrænset.

Mere godmodigt kan man måske karakterisere danskerne som et "rart" folk. Vor politik over for både egne og alverdens udsatte grupper dækkes i hvert fald af Berings forklaring af begrebet "rarhed", som kan være ødelæggende for den, rarheden går ud over: "En rar mand giver en sulten mad, en god mand lærer den sultne at klare sig selv."

Berings eget forfriskende radikale frihedsbudskab sammenfatter han i sentenser som denne: "Hvis du virkelig inderst inde mener, at det er det rigtige, du gør, så køør over for rødt (i hvert fald når der er fri bane), snyd i skat, arbejd sort, skjul flygtninge, spil hasard, drøb en voldtægtsforbryder, skyd en politiker, smugl af hjertens lyst. Men fløb ikke hvis du bliver afsløret og straffet."

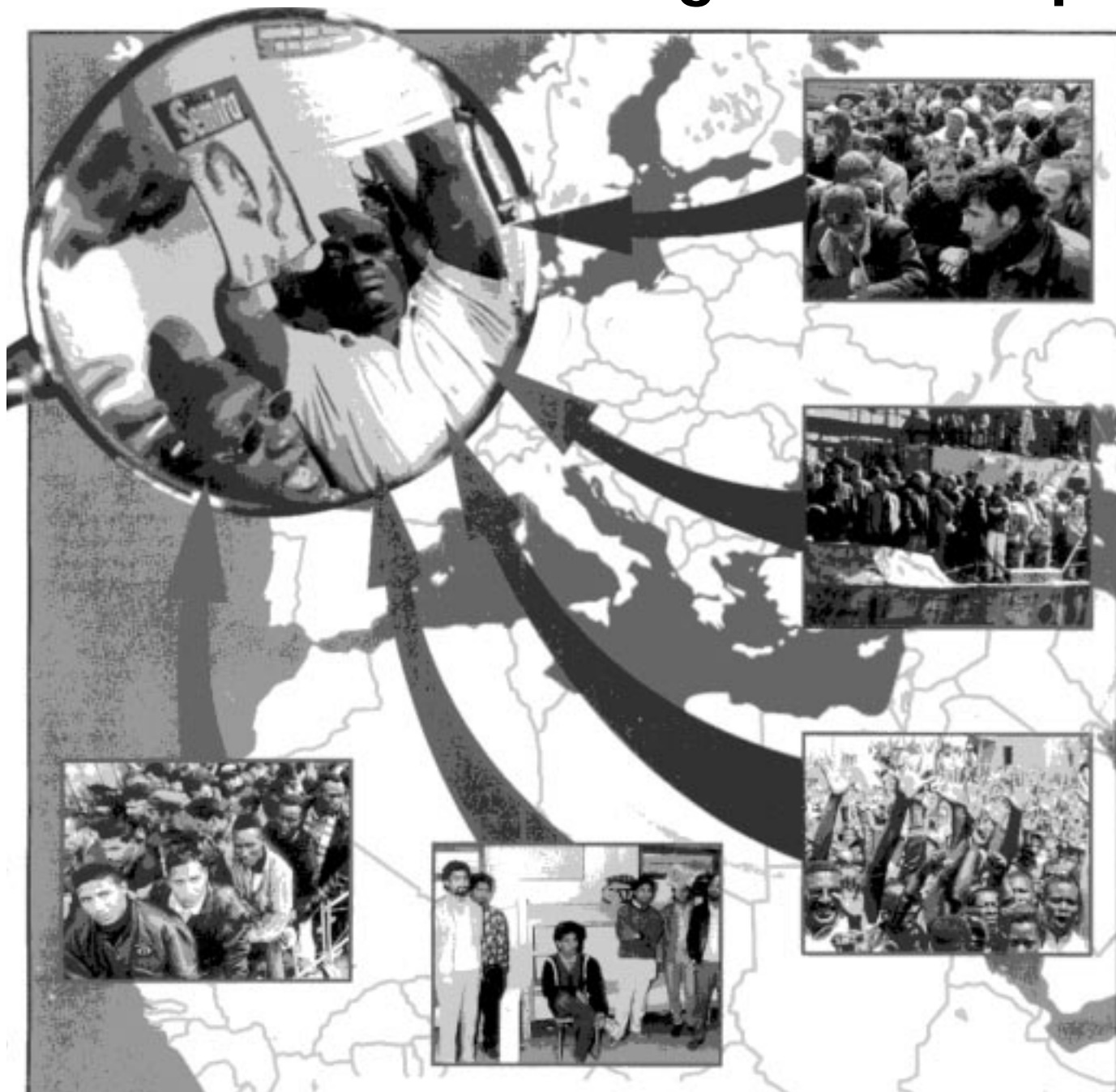
Sin liberalisme forener han med en sund værdikonservatisme, der nødvendigvis også kan give reaktionære udslag, følgende C.S. Lewis' devise: "Når man går den gale vej består fremskridt i at gå tilbage ad den vej, man kom." Godt at have dette in mente, ikke mindst over for masseindvandringen!

Blandt de mange slående udtryk, Bering anvender, må fremhæves hans stempeling af privat berigelseskriminalitet som "free-lance socialisme". I sin glimrende gennemgang af Islam kalder han kontroversielt (men dogmatisk træffende) den for en jødisk sekt, og uden at ryste på hånden erklærer han frejdigt sin mening - idet han bruger et udtryk fra romanen "Röda Orm" -, at Olof Palme på attentat-tidspunktet havde "gået omkring alt for længe udrøbt".

Men forsk selv videre i Berings rige tankeunivers. Det er karakteristisk for vore åndelige forhold, at et sprudlende originalt værk som dette må udkomme som privatpublikation, mens vore store forlag som aldrig før selvhøjtideligt stabler ligeGYldige tryksager - som sluges bevidstløst af vort rare, men åndeligt dovne medløberfolk.

Peter Neerup Buhl

Vestens skæbne ifølge FN's utopi

En ny FN-rapport anbefaler 135 mio. indvandrere til Vesten de næste 20-25 år

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af Danskeren, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet Danskeren (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
Den Danske Forening, Postboks 411, 8100 Århus C.*